

LJUBAV JE SAMO REČ

*Izbor ljubavne poezije
jugoslovenske zabavne i rok muzike*

PRIREDIO
VOJISLAV NESTORVIĆ

VOJISLAV NESTORVIĆ
LJUBAV JE SAMO REČ

*Izbor ljubavne poezije
jugoslovenske zabavne i rok muzike*

Urednik
Miloš Jevtić

*

Recenzenti
Svetislav Vuković
Milan Tasić

ISBN 86-7590-033-3

© Beogradska knjiga 2003.

Vojislav Nestorović

**LJUBAV JE
SAMO REČ**

*Izbor ljubavne poezije
jugoslovenske zabavne i rok muzike*

**Beogradska knjiga
Beograd
2003**

Kad stihovi napuste note

Poezija i muzika su plemenite tvorevine ljudskog duha. Njihov spoj u jednu celinu čini ih uzvišenim do savršenstva.

Pred čitaocem ove knjige stihovi su bez nota, ali to ne umanjuje onaj celovit utisak koji smo imali dok smo ih slušali ili pevušili. Samim nastankom, u njima se već nalazila muzika, jer kako bi ih inače kompozitori odenuli u notno ruho.

Ovu vrstu poezije od davnina pisali su mnogi pesnici. Kako oni neuki, čak i nepismeni, tako i velika imena naše književnosti. Toj draži nisu odolele ni krunisane glave. Setimo se pesme „Što se bore misli moje“ za koju je stihove napisao Mihailo Obrenović, ili „Sagradiću šajku“ čiji je autor Petar Prvi Karađorđević.

„Izbor ljubavne poezije jugoslovenske zabavne i rok muzike“ Vojislava Nestorovića jedinstvena je knjiga po mnogo čemu. Pre svega, ona će sačuvati od zaborava i one pesme koje će protekom vremena neminovno nestajati, ustupajući mesto novoj poeziji i muzici.

Zatim, ova knjiga ispravlja jednu veliku nepravdu. Kod nas je bilo uobičajeno da se za ovu vrstu književnosti ne govori *poezija* ili *stihovi*, već *tekst* – kao oznaka za nešto što je manjeg umetničkog dometa. Ovim izborom Vojislav Nestorović je to opovrgao na najbolji mogući način.

Vrednost knjige je i u tome što je sačuvano jedno vreme u kome je ta vrsta poezije i muzike kod nas bila u punom zamahu, dostigavši najveće kvalitete u poređenju sa svetskim dostignućima u ovoj oblasti stvaralaštva.

I najzad – zašto baš ljubavna poezija? Iz jednostavnog razloga, jer je čovek odvajkada najviše i najlepše pevao o ljubavi, bilo da joj se radovao ili patio zbog nje. Sa-

mo stvaralac prefinjenog ukusa i osećaja za tananost ljudske duše kakav je Nestorović, mogao je iz mora stihova nastajalih u poslednje tri decenije prošlog veka da odabere najvrednije i najsjajnije bisere, kako bi ih – rekosmo već – sačuvao za one koji će ih pevati u nadolazeća vremena, jer setimo se: nema nove i stare, postoji samo loša i dobra muzika!

Moglo bi se govoriti još mnogo o kvalitetima ove knjige, ali neka to ostane za neka druga izdanja kojih će svakako biti.

Svetislav Vuković

Predgovor

Pre dvadesetak godina počeo sam da zapisujem najljepše tekstove pesama domaće zabavne i rok muzike. Činio sam to, uglavnom, „skidajući“ ih sa ploča i audio kasete, a kasnije i sa kompakt-diskova ili sa digitalnih zapisa raspoloživih na globalnoj svetskoj računarskoj mreži – Internetu. Kad god je to bilo moguće, tekstove sam prepisivao sa omota.

Tako su se napunile nekolike sveske koje imaju posebnu čaroliju: tajnovitost mladalačkih beležnica, slobodu da se zapiše ljubavni stih, makar i tuđi, strast kolekcionara i večito vraćanje u „stara dobra vremena“.

Pre nego što je 1998. godine pesnik Nedeljko Popadić, u izdanju *Dečje literature*, objavio zbirku *111 ljubavnih pesama*, vodili smo duge razgovore o sadržaju te antologije. Izrazio sam žaljenje što u njoj nisu mogle naći mesto i pesme „koje se pevaju“, odnosno tekstovi pesama koje slušamo na radiju i televiziji i kojima se, čini mi se, češće vraćamo slušajući muziku, nego onim u knjigama. Tada sam odlučio da, ako to pre mene neko drugi ne učini, priredim zbirku ljubavnih pesama domaće zabavne i rok muzike. I, pred nama je.

Poseban podsticaj da se sadržaj mojih svezaka pretoči u knjigu bio je susret sa antologijom rok poezije *Stereo stihovi*, u izboru i prevodu Dragoslava Andrića (*Narodna knjiga*, 1983). Ta knjiga predstavljala je uzor, u svakom pogledu, ovoj zbirci.

I kako Dragoslav Andrić reče u svojim „Nekoliko uzgrednih napomena“ u *Stereo stihovima* da „pesme oslobođene muzike, dobivši neočekivanu slobodu, ne samo da za nas postaju vidljivije, nego kao i da nas same otvorenije gledaju, nekako svesnije sebe“, tako i ovi stihovi, pobegli sa omota ploča i pretočeni iz notnih

svezaka i dečaćkih zabeležaka u ovu knjigu, počinju da žive novim životom. Kao da su drugačiji nego kada ih slušamo uz muziku. I jesu.

Ostaje pitanje: da li imamo pravo i da li činimo dobro ako ih otrgnemo iz zagrljaja muzike i ostavimo ih gole na ubeljenim stranicama knjige? Da li će moći, tako sami, da nađu put do srca čitalaca kao što su nalazili pod okriljem harmonija? Stihovi koji su pred nama sigurno hoće. Ta njihova moć da opstanu kao poezija, nezavisna i oslobođena muzike, bila je i prvi kriterijum pri odabiru pesama za zbirku.

Drugi kriterijum bio je vreme pojavljivanja na muzičkoj sceni, a postavljen je tako da je priređivač savremenik pesama. U knjizi su se, tako, našle pesme koje su se pojavile na muzičkoj sceni u proteklih trideset i pet godina, i to – za prostor Srbije i Crne Gore do 2003. godine, a za pesme iz bivših jugoslovenskih republika do 1991. godine.

Treći kriterijum bio je dostupnost podataka o autorima, zbog čega, nažalost, neke pesme nisam mogao da uvrstim u zbirku. Treba napomenuti i to da sam, kad god je to bilo moguće, razgovarao sa autorima, ne bih li obezbedio njihovu saglasnost da im se tekstovi pesama nađu između korica ove knjige. Moram priznati da me svaki od tih razgovora dodatno hrabrio i motivisao da istrajem u poslu koga sam se prihvatio.

Pesme se nižu azbučnim redosledom naslova, zbog toga da bi se lako pronalazile u sadržaju i u knjizi, jer su same pesme uglavnom poznatije široj publici od njihovih autora. Namenjene su čitanju, ali neće zasmetati ako čitalac između redova čuje i muziku. Ili čak zapeva, glasno ili u sebi. To samo znači da su one već bile u njegovom srcu.

V. N.

*...Sad traže jednu ljubavnu,
nek' nešto novo bude,
samo nek' nema suza,
na to smo navikli ljude.*

*I pišem pjesmu ljubavnu,
al' suza mora biti –
kako da pjevam o ljubavi
kad tugu ne mogu skriti...*

Vladimir Marković

A GDE SMO MI

Kao da sam sada shvatio
da za mene nisi ti,
moje reči kô da odlaze,
kao da ih nosi mrak.

I dok posmatram te usnulu,
tuge i gorčine pun,
znam da jedino što ostaje
to je sećanje i jad.

A gde smo mi, moja ljubavi?
Zar je stvarno tako malo
reči za nas još ostalo,
zar je tako blizu kraj?

A gde smo mi, moja ljubavi?
Samo uspomene neke,
sad već zaista daleke
ostale su iza nas.

(Vlada i Bajka)

AKO ZNAŠ BILO ŠTO

Ne znam što da radim sa sobom,
na što misli da bacim.
I da stvaram polako pjesmu o tebi,
gledam tvoje tijelo,
ludujem za njim,
i ponavljam u sebi samo jedno.

Hej, poljubi me,
pa mi prste u kosu uvuci
i zagrlj me.
Hej, poljubi me,
pa se privi tik uz mene
i zapjevaj, ako znaš, bilo što.

Želim da se stisnem uz tebe,
da te milujem,
da ti šapućem na uho bisere,
da pričam o slobodi,
da se glupiram,
da ti kažem *oh, ti ludo jedina.*

(Azra)

Zdenko Runjić

AKO IZGUBIM TEBE

Dok me budi nova zora,
znam da sretan bit će dan,
jer kraj uzglavlja si moga,
a na veđama ti san –
puna ljubavi, puna nježnosti,
moja stvarnost sad si ti.

Ti se budiš, ti me gledaš,
pun topline tvoj je glas,
naša postelja je meka,
sreća bdije oko nas –
puni ljubavi, puni nježnosti,
u toj stvarnosti smo mi.

I dok predajem se milovanju tvom,
neki čudni krijem strah u srcu svom –
ja te trebam, ja te ne dam,
ja sam tvoj.

Ako izgubim tebe,
ja izgubit ću ljubav,
ovu beskrajnu sreću
koju pružaš mi ti.

Ako izgubim tebe,
ja izgubit ću nježnost

i toplinu tog gnjezda
koje svili smo mi.
Ako izgubim tebe –
ja izgubit ću sve.

Kad bih mogao zauvijek
da zaustavim taj sat,
da nam zanos vječno traje,
što bi sve još mogli dat.
Našoj ljubavi, našoj nježnosti
nikad ne bi znali kraj.

Jer, dok predajem se milovanju tvom,
neki čudni krijem strah u srcu svom –
ja te trebam, ja te ne dam,
ja sam tvoj.

Ako izgubim tebe,
ja izgubit ću ljubav,
ovu beskrajnu sreću
koju pružaš mi ti.

Ako izgubim tebe,
ja izgubit ću nježnost
i toplinu tog gnjezda
koje svili smo mi.

Ako izgubim tebe –
ja izgubit ću sve.

(Oliver Dragojević)

Boris Bizetić

AKO JEDNOM VIDIŠ MARIJU

Ne pitaj zašto godine
prolaze u jednom danu.
Ne traži moje osmehe,
kad znaš da neću biti tvoj.

Ako jednom vidiš Mariju,
ti joj reci da je volim.
Ako jednom vidiš Mariju,
ti joj kaži za moj bol.

Ne čekaj noću satima
da vidiš povratak moj.
Ne traži da se vratim ja,
ti znaš – ne mogu biti tvoj.

Ako sretnoš moju Mariju,
ti joj reci da je volim.
Ako sretnoš moju Mariju,
ti joj kaži za moj bol.

(Miki Jevremović)

AKO ODLAZIŠ

Dođe mi, znaš, pa te poželim baš,
kô nekada kad mnogo smo se voleli.
Ušô si tek, još si stresao sneg,
i moje su te ruke dugo grejale.

A daleko si, dovraga, i pada mrak,
i sve su tanje linije što vežu nas.

Ako odlaziš, što ne prolaziš,
što mi nepozvan stalno dolaziš?
Ako odlaziš, idi, ljubavi,
što me ne puštaš da zaboravim?

Dođe mi, znaš, da te osetim baš,
da upijem tvoj miris sitnim porama.
Zadrhtim sva kad se rasipa dan,
i mislim kako sam te lepo volela.

Al' otišli smo bestraga i nema nas,
i sve lagano prelazi u sećanja.

(K2)

Zdenko Runjić

ANDELA

I kobni dođe dan da sreću nam pomuti,
oproštaj tvoj i moj i rijeka suza vrelih,
Na mojoj ruci šal – samoću srce sluti,
iz mog života sad ideš ti.

A prođe život sav u ljubavi sa tobom,
za spomen osta šal i bol u duši mojoj.
Ja ne znam što ću sad učinit sâm sa sobom,
kad kuća tuge sad naš je dom.

Anđela, Anđela, znaj kad budeš daleko,
tvoga će sunca sjaj isto da me grije.
Anđela, Anđela, znaj da čeka te netko,
i da ti vjeruje još više nego prije.

(Oliver Dragojević)

APRIL U BEOGRADU

Dolaze i vraćaju se s lastama
sunčani i nasmijani dani.
Opet je u mojoj duši proljeće –
da l' si djevojka il' žena sada ti?

April u Beogradu uzaludno tražim
usne jedne djevojke što se divno mazi.
April u Beogradu miluje joj kosu
ispod Savskog mosta to je možda ona,
al' je drugi ljubi.

April u Beogradu, jedno prošlo doba,
nosim ga u mislima iz vojničkih soba.
April u Beogradu umorno se smiješi,
ispod Savskog mosta, dok se sumrak sprema,
više mene nema.

(Zdravko Čolić)

Maja Perfiljeva

BALADA

Idi sad, družo moj,
ljubavi pozdrav mi odnesi mojoj ti.
Putu mom tu je kraj,
umoran ovdje ja ću stati –
želim mir.

Kad ne bude mene,
kad me skrivaju paprati, travke i šaš.
Kad ne bude mene,
ljubiću je pjesmama svojim i tad.

O, reci mi njoj,
da je tako prolazno sve,
kao ptica let.

Samo nju da volio sam ja,
jer je za me bila sav svijet,
crveni moj cvijet.

Idi sad, družo moj,
ljubavi pjesmu mi ponesi mojoj ti.
Dalje sad mogu sam,
počinkaj ovdje ja ću naći –
idi ti.
Kad ne bude mene,
kada dođu drugi dječaci kô ja.

Ljubav je samo reč

Kad ne bude mene,
reci da ću ostati sa njom i tad.

O, reci mi njoj,
da je tako prolazno sve,
kao ptica let.

Samo nju da volio sam ja,
jer je za me bila sav svijet,
crveni moj cvijet.

(Indeksi)

Miodrag Radonjić

BALERINA

Tvoje oči mi govore ko si ti,
tako si nježna, a to ja sad osjećam,
dok te gledam znam – postojim i ja,
ti si sad moj san.
Noć mi dođe kao sunčan dan.

Da li si stvarno tako blizu, kaži mi?
Tvoje mi lice sa ove slike govori.
Dok te gledam znam – postojim i ja,
ti si sad moj san.
Noć mi dođe kao sunčan dan.

Balerina, balerina,
noći su duge, a ja sam sâm.
Balerina, samo slika,
ja i moj san, samo san.

(Makadam)

BACILA JE SVE NIZ RIJEKU

Stajala je nasred bašte, ko najljepši cvijet,
kao da je dio mašte i muzike te –
slušala je pjesmu moju, poslednju što pjevam njoj,
sad joj kažem *zbogom, draga*, a bila je život moj.

Prošla je kroz moje snove i bila je tren,
cijelim tijelom bila moja – ja bio sam njen.
Nosila je našu ljubav, našu sreću, prvi cvijet,
bacila je sve niz rijeku i pošla u drugi svijet.

Al' noćas, ako sluša, nek' čuje bol,
u pjesmi koju pjevam njoj, samo njoj.
Zauvijek neka nosi na srcu znak –
život je jedan ona bacila.

(Indeksi)

Dorđe Balašević

BEZDAN

Nema me više u tvojim molitvama,
više me putem ne prate.
A noć mi preti,
ponoć i pusta tama,
kad me se samo dohvate.

Više me ne voliš,
kad se vraćam nisi budna,
ne goriš,
gasne naša zvezda čudna,
lažna srebrna stvar.

Daleko putujem,
vetar nudi neke rime,
kupujem,
pristaju uz tvoje ime,
dva-tri stiha na dar.

Ne slušam više šta šapućeš dok snivaš,
plaši me koga pominješ.
I sve si dalja,
a sve mi bliža bivaš,
kao da opet počinje.

Ali me ne voliš,
to se uvek drugom desi,

Ljubav je samo reč

govoriš,
ali više ne znam gde si,
da li neko to zna?

Šta sam uradio,
kakva tužna humoreska,
gradio
ispod gradova od peska
dubok bezdan bez dna.

(Đorđe Balašević)

B. Stojadinović

BILA JE TAKO LIJEPA

Bila je tako lijepa, uvijek se sjećam nje,
bila je tako lijepa, kao tog jutra dan –
divna je ona bila kada sam ostao sam,
više se nismo sreli, jer nju je odnio dan.

Sve je kao tajna ostalo na keju tom,
oči, njene ruke, plačni pogled njen –
možda je tako bolje, zaborav briše sve,
al' ipak, ipak često, često se sjetim nje.

Danima kiša lije, uz prozor stojim sam,
prošlo je mnogo dana, obuze tad me san –
sjetih se onog jutra, našega rastanka,
sjetih se tihe rijeke kojom je otišla.

Bila je tako lijepa, uvijek se sjećam nje,
bila je tako lijepa, kao tog jutra dan –
divna je ona bila, kada sam ostao sam,
više se nismo sreli, jer nju je odnio dan.

(Dragan Stojnić)

BILO MI JE LIJEPO S TOBOM

Čovjek sam koji
ima razloge svoje da prašta,
da prašta svima.

U ime nove
stara ljubav u srcu se nosi
dok snage ima.

Al' jedno
moram da ti priznam:
bilo mi je lijepo s tobom.

Bilo mi je lijepo s tobom,
i zbog toga što nisi bila kao druge žene
kad si bila protiv mene.

Tvoji su mi grijesi draži,
bliske su mi tvoje laži,
bilo mi je lijepo i zato praštam.

(Seid Memić Vajta)

Zrinko Tutić

BILO MI JE PRVI PUT

Bilo je nebo na tvome čelu,
u srcu zdjela vrućeg mlijeka –
bili smo djeca koja se vole,
i koja ne znaju što ih čeka.

Bilo je svile u tvome oku,
i ne daj nikom da to uzme –
bilo je sjeno i karamele,
kad su se takle naše usne.

Bilo mi je prvi put,
samo jednom prva zora sviće –
najljepše su čiste i nespretne ruke,
prve suze vrijede, drugo su priče.

Bilo je prvo zrelo voće,
u tvojoj ruci zlatne niti –
bilo je sve što sada nemam,
što više nikad neće biti.

(Novi fosili)

BLUES ZA MOJU BIVŠU DRAGU

Nikad se neću vratit u svoj rodni grad.
Tamo me ne čeka niko.
Već odavno su izbledila sva lica
i već odavno imena im ne znam.
Samo ponekad zimi,
dok vjetrovi oplakuju dane,
sjetim se tebe, moja bivša draga,
i neke nježnosti davne.
A nešto mi šapne u srcu i znam
da sam na svijetu sam.
I da te ponovo vidim
šta bih ti o sebi mogao reći
osim da sam sreo mnogo ljudi,
a da mi prijatelj nije bio ni jedan,
da sam bio i gladan i slavan,
veseo i plačan, bijedan i sjajan,
da me ljubilo mnogo žena,
a da ni jednu volio nisam.
I nešto mi šapne u srcu i znam
da sam na svijetu sam.
Moja draga, moja draga, bivša draga...
Moja draga,
i, evo, umoran starac sam sad,
mada izgledam mlad.

(Bijelo dugme)

Rusmir Agačević

BOBANE

Kasno je, znaj, da te opet zavolim,
da takav bol još jednom sebi dozvolim –
ti nisi onakva kakvu sam te za sebe stvorio,
ni zaslužna mnogo za ljubav za koju sam se borio.

Bobane, napij se.

Dugo sam mislio, o, ljubavi mala,
kako da ti kažem *zbogom* i *hvala*,
ti ljubav za ljubav da vratiš nisi znala.

I svakoga časa, i svakoga trena,
ti htela si samo da ti budem sena,
shvatih na kraju – ti nisi prava žena.

Bobane, napij se.

(Oliver Mandić)

BOJE SU U NAMA

Deset dugih godina
slijep sam hodao zemljom.
Sa zatvorenim očima
sanjao sam da te sretnem.

Tražio sam te između zvijezda –
one su bile nijeme.
Cijelim tijelom sam drhtao te noći
i moja zvijezda je pala.

Drugovi su mi rekli *bježimo noćas,*
sada je vrijeme, na put, na put!
Sa srcem punim hladnih kristala
mi smo sijali u srcu sivog grada.
Sa srcem punim hladnih kristala
mi smo sijali kao reklama...
Boje su u nama.

(Film)

BROD OD PAPIRA

Kažu, puštaš brodove rekom, papirne.
Na svakom piše: *Čekam, a nema te!*
Bez tebe ne smem, ja ne umem:
pisati, smejati se, hodati.
Kažu da puštaš zmajeve nebom najviše.
Na svakom piše: *Zašto nema te?*
Ja tebe ne smem, a ti ne umeš:
imati, lagati, sanjati.
Kada odeš onda učini to da tako ne izgleda.
Kada odeš od mene, učini samo to, samo to,
samo to...

Kažu, puštaš brodove rekom, papirne.
Na svakom piše: *Čekam, a nema te!*
Bez tebe ne smem, ja ne umem:
pisati, smejati se, hodati.
Kada odeš onda učini to da tako ne izgleda.
Kada odeš od mene, učini samo to, samo to,
samo to...
da tako ne izgleda.

(Van Gog)

VEJTE SNEGOVI

Ej, vejte snegovi,
silni smetovi,
zavejte mu put,
da joj ne ide,
da je ne vidi,
jer, umirem
sasvim za njim.

Ej, gde ste, snegovi,
divlji vetrovi,
sakrijte joj lik,
da zaboravi,
da je ostavi,
jer, umirem
sasvim za njim.

(Zana)

Kaja

VIŠE TE NEMA

Nisam vidio da gubim te polako,
i da je kraj, da nam više ne ide.
Ti si dala sve i voljela me jako,
a nisam znao ni da te nasmijem.

Ti si prestala da budeš moje platno
na kome mogu da slikam cijeli svijet.
Moje mane si pretvarala u zlato,
a lagao sam da mogu bez tebe.

Ti odlaziš i nema više vremena,
jer on je tu i daje sve što nisam ja.
Kad oprostiš, sjeti me se ponekad.
Više ti ništa ne tražim,
samo jedno reci mi.

Reci mi da l' bi opet bila ona ista ti
moja i nasmijana, da te vrijeme vrati
i da te opet pogledam onako kako znam
da l' bi poželjela isto što i nekada,
isto što i ja sada, kad te više nemam.

(Bojan Marović)

VJETAR

Skupi svoju kosu u šaku,
veži oko svilenu traku,
u času kad ti zadrhti ruka
veži maramu oko struka.

Ali ne, nemoj mene vezati.

Pusti me na debelo more,
da uz vjetar ja zaplovim,
kiša nek' mi crta bore,
tad ću još više da te volim.

Ali ne, nemoj me vezati.

Vjetar se vezat ne može
ni kada mora presuše,
vjetar se vezat ne može,
tu samo ljubav pomaže.

Probudi me tiho i bez glasa,
veži noge oko moga pasa,
stisni me kad kiša pljusne,
veži svoj dah za moje usne.

Ali ne, nemoj mene vezati.

Isprati me na prašnjavu cestu
i pusti me da zapjevam,
moje srce ne zna kucat
na jednom mjestu
ja ništa tu ne mogu
ja samo to znam.

Ne, nemoj mene vezati.

(Crvena jabuka)

Mladen Popović

VOLI ME JOŠ OVU NOĆ

Nikad kao noćas nisam želio
da ti budem blizak, da ti budem drag.
Voli me ovu noć.

*Umrla bih noćas sa svojim željama,
nestala zauvijek s praznim nadama.
Voli me još ovu noć.*

Pogledom me svojim uspavaj nježno
i dodirni me toplim dahom svojim.
Poželi mi svako dobro
prije no napustiš moj svijet.

Nikad kao noćas nisam slutio,
nikad tako silno osjećao kraj.
Voli me ovu noć.

*Umrla bih noćas od umora i sna,
umrla od suza među zvijezdama.
Voli me još ovu noć.*

(Denis & Denis)

Zijo Rizvanbegović

VOLIM TE JOŠ

Noćima ja proklinjem telefon što me ne budi,
danima ja mrzim zvono što ne zvoni.
Sanjam te na vratima – koferi u rukama,
graciozan hod, odlaziš sa riječima
volim te još, kao prije,
mislim na nas, kao prije.

Gadne riječi si po prvi put govorila,
iscepala slike, poklone i moja pisma.
I prije si umjela da nestaneš na dva-tri dana,
vraćala si se s kajanjem na usnama
volim te još, kao prije,
mislim na nas, kao prije.

Telefon je pozvonio, rodila se nova nada,
korak-dva, ja sam tu – reci, dušo, šta ti treba?
Čuj, stari, noćas odlazim iz ovog grada,
ne vjeruj u mene, jer nikad više nećeš čuti
volim te još, kao prije,
mislim na nas, kao prije.

(Valentino)

VOLIM TE KAD PRIČAŠ

Volim te kad pričaš u svom ovom ludilu,
slutnja gubi privid ogoljela do kostiju –
postala je stvarnost zaboravljena bol,
ne želim da te odvlačim daleko.

Riječi, poput bajke, smiruju čamotinju,
ne brini, netko pamti svaki tren u godini –
sve veze, šetnje, razgovor,
a ti još razmišljaš... vjeruj mi.

Gledaj moju malu kako ide niz ulicu,
primjećuješ li boju na njenom obrazu –
danas je prvi dan u proljeću,
i ona uživa, kao da je poslednji.

(Azra)

Maja Perfiljeva

VOLJELA JE SJAJ U TRAVI

Voljela je *Sjaj u travi*, Lorku i Bodlera,
živjela u svijetu pjesme, ranjiva i nježna.
Maštala je ovdje mirno, sasvim izvan svijeta,
sva je bila moja, moja, moja, a ipak daleka...

Ne traži me, nemoj, nemoj, nemoj nikad zvati,
zaboravi – što je nekad bilo nećeš naći.
Sad si u životu i morala bi znati,
nema više nikog da ti vrati sjaj u travi.

Voljela je sjaj u travi, a sada je žena,
spustio se ovaj život na ramena njena.
Iako je duša njena pjesmom zanesena,
vizija iz snova, snova, snova obična je želja.

Ne traži me, nemoj, nemoj, nemoj nikad zvati,
zaboravi – što je nekad bilo nećeš naći.
Sad si u životu i morala bi znati,
nema više nikog da ti vrati sjaj u travi.

Ne traži me, nemoj, nemoj, nemoj nikad zvati,
zaboravi – što je nekad bilo nećeš naći.
Sad si u životu i morala bi znati,
prestani da sanjaš i da tražiš sjaj u travi.

(Indeksi)

VRATI SE

Odlaziš ranim jutarnjim vozom,
karta u ruci, koferi puni –
stojimo nemo kraj tvog vagona,
ulaze ljudi, gledam te poslednji put.

Kô da bi htela još nešto reći,
usne se miču, al' glasa nema –
hoću da pamtiš sve naše dane,
promrzle prste i prvi sneg.

Voz sporo kreće s praznog perona,
vreme nas izdaje kô nikad pre –
samo još ruka, otvoren prozor,
daljina brzo odnosi sve.

Pognute glave, krijući bore,
zatvaram oči i vidim nju –
gubim se slepo u novom danu,
a sve što jesam ostaće tu.

Vrati se, jer voliš stvari koje volim i ja,
vrati se, neka me čuje pola sveta,
vrati se, neću da molim, ja samo pevam
vrati se, vrati...

(Poslednja igra leptira)

Zdenko Runjić

VRBE

Dvije su vrbe pokraj rijeke
tiho plakale,
dok su se vlati ovim poljem
tužno svijale.

Sjećam se, Nina, one jeseni,
kad si otišla...
bio je vjetar,
zar ne pamtiš?

Tvoja je kosa poput grana
bila nemirna,
poslednje *zbogom* kad si rekla
sva u suzama.

Sjeti se, Nina,
one jeseni kad si otišla!
Sjeti se vrba
pokraj rijeke!

(Stevan Zarić)

GDJE DUNAV LJUBI NEBO

Priča i san pod jastucima,
vino i dim u poljupcima,
i miris lješnjaka,
nebo plave boje indiga,
i ti i ja.
Čini mi se da sam sve to sanjala.

Pokaži mi gdje Dunav ljubi nebo,
o, zašto smo sada toliko daleko?
Probudi me, ja mrzim ove noći,
poželi me i sa anđelima dođi.

Umotaj me i sakrij me od svega.
Zadrži sjećanja.
Zaštiti me i opet nešto slaži.

Pokaži mi gdje Dunav ljubi nebo,
o, zašto smo sada toliko daleko?
Probudi me, ja mrzim ove noći,
pozovi me večeras i sa anđelima dođi.

(Josipa Lisac)

GLAS

Koliko samo puta
poželim da sam daleko,
da me vetar nosi nekud najdalje,
da pustim srce da diše
i ne mislim više
na to koliko sam izgubio.

Svima nama samo jednom se desi,
kad prođe, više ne dolazi.
Jednom se zaljubim i više nikada
to se ne ponavlja.

Koliko samo puta poželim da zaboravim sve,
da budem kameno srce koje ne topi se,
da budem kameni cvet
za koji ne znam odakle je,
za koji ne zna se čiji je,
kako miriše, koje je boje.

Ipak, popustim kad čujem glas.
Dolazim kod tebe, uzmi me za sebe.
Kad čujem glas dajem ti sebe.

Koliko samo puta poželim da zamislim
gde samuje taj u meni osećaj.
Kad sam zaljubljen dao bih sebe,

Ljubav je samo reč

nekom dao bih sebe,
dao bih sebe.

Kad čujem glas dolazim kod tebe,
uzmi me za sebe.
Kad čujem glas dajem ti sebe.

(Van Gog)

Ana Stanić

GRAD

Moj grad,
ulice što sama prolazim,
priče koje kriju prozori,
poznati zvukovi.
A ti,
doneo si boje u moj dan,
svaki prozor sveže ofarban,
iste stvari nose novi sjaj.
Ja zaboravljam na druge,
s tobom stojim usred duge,
ovaj grad je noćas probuđen za nas.
S tobom sati ne postoje,
nebo topi modre boje,
ovaj grad je noćas probuđen za nas.
I sat me budi,
sklopile se kazaljke,
grad i broj i tvoje slovo je,
ne skidam osmehe.
Ti i ja,
mi letimo u neki bolji svet,
bežimo u snove tamo gde
kiše nikad ne dolaze.

(Ana Stanić)

GRACIJA

Tvoje ruke u neskladu
između zbilje i sna –
gledam grad u prolazu,
neki ljudi iza nas.

Govoriš mi da si slobodna,
želim vjerovati u to –
ulica u odsjaju,
zaluđuješ me pogledom.

Tražim ritam u koraku,
usporavam ti hod –
slušam kako zapitkuješ,
uzvraćam ti osmijehom.

Hajde uzmi me sa sobom,
uradi mi sve što znaš.
Hajde uzmi me sa sobom, Gracija.
Još uvijek te volim,
da li to znaš?

(Azra)

Nenad Radulović i Dragomir Stanojević

GRUDI MOJE BALKANSKE

Ostrva te skrivaju, galebovi čuvaju –
ja sam davno daleko.
Sad ti drugi sviraju, sad te drugi miluju –
ja sam davno prestao.

Seti se, makar još jednom,
seti se, pa me pronađi.
Lažu te da ne vole
grudi moje balkanske
oči tvoje jadranske.
Kad zima posle svega dođe
i vojnička me muka prođe –
bole grudi balkanske.

Stare lađe vuku me, uspomene tuku me –
slani vetar vraća sve.
Znaćeš da sam nemiran, znaćeš da te dozivam –
kad se more podigne.

(Poslednja igra leptira)

GUBIŠ ME

Zauvek sâm, sasvim sâm,
živim u nadi da ljubav je spas.
Hoću da ime, tvoje ime,
uvek sija i bude tu,
hoću da ljubav ima sjaj,
hoću da plamen tvoj nosim u sebi.

Kako ne vidiš da gubiš me?
Ako izgubiš me – gubiš sve.
Da li osećaš šta je u meni?
Želim pesmu da nestane bol,
hoću da ime, tvoje ime,
uvek sija i bude tu,
hoću da plamen tvoj bude jak.

Kako ne vidiš da gubiš me?
Ako izgubiš me – gubiš sve.

(Van Gog)

Borislav Bora Đorđević i Zlatan Stipišić

DAJ, NE PITAJ

Ovih sam dana, mada nisam htela,
slučajno na ulici tebe srela.
A ti, kao i ja, kradeš bogu dane,
znam imaš neku, a zezaš se sa strane.

A ja, ne znaš da sam sama
u svom svetu tišine –
lažem te da imam nekog,
nekog ko o meni brine.

Daj, ne pitaj,
bez tebe dani su mi glupavi i prazni.
Daj, ne pitaj,
jer živim bez tebe ovaj život kao po kazni.

(Viktorija)

**DALEKO OD OČIJU,
DALEKO OD SRCA**

Nikad nisam mislio
da prolazi tako lako,
nikad nisam mislio
da ostaje u mozgu tako.

Srce koje stalno
udara zbog nje,
srce koje stalno
udara za nju.

Koga sada drži za ruku?
Kome sada prodaje dušu?
Kome sada može da kaže,
kome može da kaže:
*Ti nisi navika koja nestaje
kad nismo zajedno.*

Daleko od očiju, daleko od srca,
daleko od očiju, daleko od srca...

(Partibrejkers)

Adolf Dado Topić

DA LI ZNAŠ DA TE VOLIM

Da li znaš da te volim?
Dugo nisam znao to.
Sada želim da ti priznam,
i molim te da mi vjeruješ to.
Da te volim, kô što ljudi
mogu voljet jedan cvijet,
da te želim kao oni
što htjeli bi da
njihov cijeli je svijet,
i vječno da žive ovdje kraj nas,
i svaki naš novi dan
bit će znak da volim te ja.

Da li znaš da pamtim riječi
koje šaptali smo mi,
dok smo sanjali o sreći
i na vjernost kad smo se zakleli mi.
Tvoje usne i tvoj pogled
i u očima sjaj
tad govorili su meni
da ljubav ta neće imati kraj,
i vječno da živjet će ovdje kraj nas,
i svaki njen novi dan
bit će znak da volim te ja.

(Time)

DA LI SI SPAVALA

Da li si spavala
Da li si sanjala
kako se ruši Avala
Da li te nervira
kad ti iz svemira
pošaljem leptira

Da li si sanjala
kako je nestala
voda iz plavog Dunava
Da li si patila
kada si shvatila
da si me izgubila

Da li si sanjala
kako sa istoka
putuje tajna poruka
Kada me ne bude
neka te probude
talasi požude.

Naći ćeš cvet
što po meni miriše,
naći ćeš cvet
koji nestaje.

Naći ćeš cvet
što po meni miriše,
biće to cvet
koji umire.

(Galija)

DA LI ČUJEŠ, DA LI OSEĆAŠ

U sitan sat na treći sprat lagano penjem se,
kroz umornu glavu sto mi misli prolazi –
čekaš li mog koraka bat, da l' mi se raduješ,
ili ti druga u snove dolazi?

Da li čuješ, da li osećaš,
put mog srca da l' predosećaš,
kol'ko sam tvoja, hej, dušo moja,
i s kol'ko treme idem sve ovo vreme.

Nikad, nikad ne odbacuj me,
otvori vrata i nasmeši se,
samo sam tvoja, hej, dušo moja,
jutro stiže, hajde, budi mi bliže.

Napolju dan, a tvoj mi stan dalek izgleda,
milujem zvono, u srcu malo nereda.
Ovo je ko zna koji put kako ti dolazim,
al' uvek kroz iste, iste misli prolazim.

(Zana)

Borislav Bora Đorđević

DVA DINARA, DRUŽE

Dečurliji našoj smišljamo imena,
voleh je sve više svaki božji dan –
uverih se, najzad, to je prava žena,
zajedno smo štedeli za stan, štedeli za stan.

Sedeo sam tako sâm za našim stolom,
sve što iole vredi palo je u vodu –
opet me je žensko napravilo volom,
igrao sam samo epizodu, samo epizodu.

Htedoh da zaurlam, strčao sam dole,
nisam mog'o da izdržim duže –
socijalni slučaj pred vratima WC-a
rekao je *Dva dinara, družo!*

Mala nužda jedan, a velika dva
pogledom ga sasekoh kô mačem –
Izvinite, molim, pitao sam ja,
kol'ko košta kad unutra plačem?

(Riblja čorba)

DVOJE

Pozovi me da me nema,
u svakom času samo mirno ćutim.
Govori nešto, kako znaš,
ja volim svet u kom je život kad ga gubim.

Nek' ti je sreća,
ma gde postojiš.
Ljubavi moja,
što te ne volim.

I možda nekad koga znaš
te nauči da sve u meni, sve je prazno.
I tako mi je svaki dan –
odlutam u snove gde to nije važno.

Nek' ti je sreća,
ma gde postojiš.
Ljubavi moja,
što te ne volim.

(Neverne bebe)

Dorđe Balašević

D-mol

Odlutaš ponekad i sanjam sâm,
priznajem ne ide, ali pokušavam,
i uvek dođe *d-mol*.

Spusti se kô lopov po žicama,
ruke mi napuni tvojim sitnicama,
i teško prođe sve to.

Jedan *d-mol* me dobije,
kako odeš ti u sobi je –
glupi *d-mol* uvek sazna kad je to.

Uhvati me čvrsto i ne popušta,
lud je za tišinom, to ne propušta,
vodi me u svoj plavičasti dom.

Jedan *d-mol* me razvali,
neki bi to prosto tugom nazvali,
nije to, šta je tuga za *d-mol*.

Ponekad te nema i sasvim sam
izmišljam način da molu smuvam dan,
ali je lukav *d-mol*.

Pusti da se svetla svud priguše,
sačeka poslednje zvezde namiguše,
vuče mi rukav – idemo.

Plaši me on, gde si ti,
hiljadu se stvari moglo desiti,
glupi *d-mol*, za kim tuguje svu noć?

Uzme me u svoju tamnu kočiju,
nebo primi boju tvojih očiju,
znam taj put, to je prečica za bol.

Jedan *d-mol* me razvali,
neki bi to prosto tugom nazvali,
nije to, šta je tuga za *d-mol*.

*Ostala je knjiga sa par nepročitanih strana,
i neke stvarčice od herendi porcelana,
jedan pulover u kom si bila.
I, ostala je ploča „Best of Ry Cooder“,
i fina mala plava kutijica za puder,
i ja sam te ostao željan, dok me bude,
moja mila...*

(Đorđe Balašević)

Oktober 1864

DENIS

Nejasno jutro, izbrisan je san,
možda Denis dođe, možda bude šaren dan.
Lutke u uglu kažu *dobar dan*,
nema ga, još uvek sve je dosadno, i znam.

Misli su mi stale,
danas teško sećam se,
želim sad da sanjam
iste žute stripove.

Uzalud priče – odavno ih znam,
sklapam oči zauvek, ponekad progledam.
Ipak zvono, poznat pogled više nije kao pre,
udišem još jednom, žurim, kiša počinje.

Bežim, ostavljam...
Okrećem se zadnji put i ne zaboravljam.
Bežim, ostavljam...
odlazim daleko, više ne zaboravljam.

(Oktober 1864)

DENNY

Kada gledam tvoje lice
uvijek osjetim vedrinu
koju nosi ljetna noć.
Dodirnem li tvoje ruke,
uvijek osjetim toplinu
koja mi je dala moć.
Kad nas napuste, voljena,
sve radosti iz mladosti –
čak i kada bude teško,
sve do kraja svog života
od tebe neću poć.

I kad dođe dan,
naš zadnji dan,
kad prođe san,
naš zadnji san,
kad nemiri budu dio nas,
kada nam kucne zadnji čas,
i tada ću, Denny, kao i sad
da te volim ja.

(Cod)

Bruno Langer

DJEVOJKA BROJ 8

Hej, šoferu, kondukeru,
zaustavi, vraćam kartu,
jer nje nema na sjedištu,
sjedištu s brojem osam.

Da li je neko vidio
djevojku koju volim?
Hej, šoferu, kondukeru,
zaustavi, vraćam kartu.

Hej, čovječe, prolazniče,
zastani pa mi reci,
da li je prošla tu djevojka
sa brojem osam u očima.

Oprostite, ja sam sanjar,
osam dana, osam noći –
oprostite, baš nju volim,
onu koja neće doći.

(Atomsko sklonište)

DJEVOJKA ZA JEDAN DAN

Još jedan susret, koraci u snijegu,
i ruka neka već je pored mene,
jer neprestano mi smo u bijegu
i slijedimo se dugo, kao sjene.

U mojoj sobi ostaješ do jutra,
a sad su noći ledene i plave,
pričaš o svemu što nas čeka sutra,
kad dođe vrijeme buđenja i jave.

Maštaš o moru, kamo ćemo poći,
jednoga dana u suncu i sjaju.
Gasimo svjetlo, ti zatvaraš oči,
i priča nam se tako bliži kraju.

Zar je sve to samo san
djevojke za jedan dan, za dan?

Od tad te viđam mnogo, mnogo puta,
na trgu, plesu, u nekoj kavani,
i želio bih, makar pet minuta,
da ti se javim, da budemo sami.

Govorio sam, već je bilo kasno,
o našoj davno zamišljenoj sreći,
i vidio sam, vidio sam jasno,
da mi ne želiš ništa više reći.

Ja opet živim sam na kraju grada
i često slušam vlakove na mostu,
ili u ponoć, kada kiša pada,
otvaram vrata nepoznatom gostu.

Volio sam, sada znam,
djevojku za jedan dan, za dan.

(Arsen Dedić)

DNEVNIK JEDNE LJUBAVI

O JEDNOJ MLADOSTI

Jedna mladost, jedan svijet nade
raste tiho u srcu tvom.
Drugi za te ovaj svijet grade
s malo prave istine u tom.
Pričaju ti priče te,
i svaka ima svoj sretan kraj,
al' prešućuju da taj svijet krade
baš tvog sunca sjaj.
Jedna mladost, jedan san o sreći,
al' do nje još dalek, dug je put.
I dok srce na svoj put kreće
u taj svijet ocvaio i žut –
odjednom će shvatit sve...
kako nigdje nema plamena tog.
Poput mrtve rijeke svijet teče bez cilja svog.
Tko zna, možda na me čeka neki drugi svijet?
Tko zna. I u mraku katkad nikne divan cvijet.
Možda, tko zna, jedna od sretnih,
jedna od tisuću bit ću baš ja?
Tko da zna...
Tko da zna.

SRELA SAM SE S NJIM

Otkad se desilo čudo,
živjeti želim srcem svim.
Mijenja me to osjećanje ludo.
Srela sam se s njim!
Ljubav je broj koji gubi.
Već sam živjela s tim.
Odjednom, svijet sasvim nov se budi –
srela sam se s njim!
Reci, otkud svjetlost koja sja u oku tvom?
Reci, otkrij tajnu koja krije se u tom.
Znam samo jedno – prvi put sam sretna ja
i sve je tako stvarno.
On je tajna ta!
Reci, kamo dalje?
Kojim putem treba poć?
Kuju zvijezdu slijediti u tu dugu, tamnu noć?
Svoj put do sreće
svatko mora naći sam.
Moj je dio neba pored njega, znam...

SREĆA

Sreća? Što je sreća sada znam.
To je svaki susret s njim,
njegov dah na licu mom.

Sreća? Njegov korak, njegov glas,
nježni poljupci kroz noć...
Sasvim jednostavno – on!
On je sve što tražim još
od života sada svog,
jer s njim doživjela sam sve,
sve o čemu djevojka tek sanja.
Iz priča drugih ljudi,
to je sve što život može da ti dâ.
Kao dio sna, jednog vječnog sna.
Sreća? Njegov obraz pored mog,
samo za njega stvoren dom.
Sasvim jednostavno – on!
On u meni živi tu, kao kucaj srca mog.
Ma kakav bio on je moj,
sa bezbroj svojih sitnih mana.
Kad svoju sreću nađeš,
onda znaj – pletu se svi u život tvoj.
Ma što god rekli sad, on će ostati moj!

PO PRVI PUT

*I*pak, ne znaš ni sama kad,
nemir uđe u život tvoj...
Odlazi on,
hladno ostavlja te samu.
Nijemo odlaziš, kô poslušno pseto,
tiho u svoj kut,

gušćí plač u grlu svom,
po prvi put,
po prvi put,
po prvi put.
Sve te odjednom plaši tad,
njegov pogled i njegov smijeh.
Javlja se strah,
drhćeš kao slomljen prut.
Zar u srcu koje voli
još ima mjesta i za smijeh
u času kad ostavlja te
sve po prvi put?
Pred njim budi se prošli svijet.
Da l' oživjet će skupa s njim
sjećanja ta koja javljat će se svud?
Da l' će slabost nekog slatkog trenutka,
jača nego on,
ljubavi našoj nanijeti bol po prvi put?

PLAČEM

Plačem. Sama ne znam zašto...
Možda nešto slutim sad?
Jer, otkad nije tu, više ne znam što ni kud.
Same crne, strašne misli prate me svud.
Pláčem. On je sada tko zna s kim.
Negdje, možda sretan s njom?
Jer, teško teče dan kad je čovjek sasvim sam,

i tako lako, tako lako zaboravlja, znam.
Kroz ovu gluhu noć, da mi čuje bar glas,
u času kad naš svijet ruši se na nas.
Al' daleko smo sad kao pakao i raj.
U svom grlu gušim krik:
To je naš kraj!

JEDNA KRATKA VIJEST

*I*sti dan, sat i isti tren
često mijenja sve kao sunčev sjaj poslije oluje.
Jedna kratka vijest,
radosna, ohrabrujuća vijest,
jedna kratka vijest.
Jedan list, pismo, jedna riječ često vraća sve,
i vjeru, i mir, i sve nade,
jedna kratka vijest,
radosna, ohrabrujuća vijest,
jedna kratka vijest.
Sada baš kad sam htjela da zaboravim na sve,
opet on svoj trenutak pravi zna.
Premda bih htjela biti snažna,
ipak od uzbuđenja gorim sva.
Već za dan-dva il' ne znam kad to se vraća on
u zagrljaj moj i u svoj dom.
Jedna kratka vijest.
Iznenadna, ali za me tako sretna vijest.

LEŽAJ OD SUZA

*L*ežaj od suza prostirem za te,
ležaj od suza u oku mom.
Ležaj od suza, čežnje za tobom,
čežnje što gušim u srcu svom.
Oprosti, dragi, ti znaš i sam da samoća
poput bijesna vjetra odnosi sa sobom sve.
Ušla je u me i u moje misli,
raznijela moj mir i moje sne.
Ležaj od suza nijemo te pita –
ima li suza u oku tvom?
Ležaj od suza pita sa strepnjom –
nosiš li ljubav u srcu svom?
Oprosti, dragi, toliko sreće je opet
tako naglo došlo... nadala se nisam njoj.
Tvoja blizina već po drugi put
mijenja ovaj svijet i život moj.

NE PREPOZNAJEM GA

*I*dem s njim nijemo kroz grad.
Čini se – sve je kô nekad.
Al' osjećam u dubini srca svog da nije isti...
njegove kretnje ne prepoznajem...
korak taj, brži no prije...
stisak ruke ništa ne krije...

u očima koje volim gdje je sjaj?
Taj sjaj nježan.
Sklonište moje oduvijek i zaklon moj.
Zar su to ruke što su me štitile?
Pratim njegov pogled, al' ničeg se ne sjeća on...
stola ni kavane (a bila je drugi naš dom...).
Kupuje pet karanfila,
zaboravlja da ne volim ih ja...
Na trenutak čak šapnu drugo ime,
da protrnuh sva.
Pratim njegov korak... on ide kamo i svi.
Ne zna više stazu kojom smo šetali mi.
Nudi mi viski s ledom, a nikad nisam pila ja...
nudi sve, a ne shvaća – to što želim,
da ne zna da mi dâ...
Idem s njim nijemo kroz grad.
Čini se – sve je kô nekad.
Al' osjećam u dubini srca svog da nije isti...
Njega ja više ne prepoznajem...
Ne, čovjeka svog ja ne poznajem...

VJERUJEM TI SVE

Slučaj je naš,
kao bezbroj slučajeva oko nas svakog dana.
Ti si uspio me uvjeriti sad
da još me voliš, isto kô i prije ti.
Da ljubav naša ima za te istu draž.

Ja vjerujem ti, pa makar bila laž.
Jer, otkad jedno kraj drugog živimo
(a htjeli smo to),
ja znam da se mora prihvatiti čak i laž.
Zato, mili moj, vjerujem ti sve.
Život je naš tako monoton i prazan,
svaki dan, i svaku noć...
Još nas veže samo navika za sad.
I ti i ja se vrtimo u krugu tom,
u krugu u kom ostat ćemo zajedno,
jer to je sve što nam je ostalo.
Ponekad, ipak, ti priđeš nježno i poljubiš me.
Zaustavljam dah da bih čula riječi te...
Tada, mili moj, vjerujem ti sve...
Vjerujem ti sve.

KAO STRANAC

Ako je svijet tek pred nama, kao što kažeš ti –
onda ruku mi daj kao nekad,
pa se nećeš osjećati tu kao stranac...
Kao stranac koji kroz život luta sam.
Želiš li znat moje misli –
evo ti dnevnik moj...
možda shvatit ćeš tad da te volim,
pa se nećeš vraćat svaki put kao stranac.
Kao stranac što u samoći provodi dan.
Jer – za našu ljubav još ima nade, osjećam to...

Samo – dijelimo sve,
radost i bol,
dobro i zlo.
Trebalo bi jednom još da se počne sve.
Ako i ti želiš isto ono što želim ja,
onda skini tu masku sa lica
i ne vraćaj se u ovaj dom kao stranac...
Kao stranac koji samo sebe nosi u srcu svom.
Dragi, skini tu masku sa lica
i ne vraćaj se svaki put kao stranac...
kao stranac...
kao stranac...

(Josipa Lisac)

Filip Beli

DOBRO VEČE, MOJ ŽIVOTE

Svakog jutra ja odlazim,
pijem kafu i ljubim te,
znam – drhtiš na prozoru
iz očiju kad nestanem.

Svakim danom sve stariji
umoran se kući vraćam,
zagrliš me na vratima –
obična je priča naša.

Svake noći sa ljubavlju,
poviješ se poput grana,
uz to stablo što te nosi,
u tišini našeg stana.

Svakim danom sve stariji
umoran se kući vraćam,
zagrliš me na vratima –
obična je priča naša.

Dobro veče, moj živote,
tvoje telo – telo moje,
rekom noći ljubav teče,
moj živote, dobro veče.

Ljubav je samo reč

Dobro večer, dobro večer,
neka gore kasne sveće,
rekom noći ljubav teče,
moj živote, dobro večer.

(Leo Martin)

Borislav Bora Đorđević

DOBRO JUTRO

Svanulo je iznad crkve Svetog Marka,
čistači u žutom ulice su prali,
kući su se vukli parovi iz parka,
šta smo mogli mi smo jedno drugom dali.

Dobro jutro...

Otresiš sa suknje lišće i prašinu,
stružem s pantalona ostatke od blata,
polako i sigurno bežiš u tišinu,
čekaju te dole taksisti kod JAT-a.

Dobro jutro...

Dok veselo cvrkuću ptičice sa grana,
sakrivaš rukama razmazano lice,
u ustima vučem trulež od duvana,
u daljini laju džukci lualice.

Dobro jutro...

Cele noći ti si forsirala konjak,
jutro kvari sinoć započete veze –
zorom si me šutnula kô poslednji dronjak,
ja sam ti uz piće došao kô meze.

(Riblja čorba)

DODIRNI ME

Gledam te očima jastreba,
upravo onako kako ne treba.
U tebi je Vojvodina zaspala,
sto izvora – nigde obala.

I ne shvatam šta mi se dešava,
nedostaje mi reč koja rešava.
U tebi je neka tajna ostala,
kô muzika starih majstora.

Dodirni me sasvim slučajno,
poljubi me filmski, nestvarno,
i najlepše kad je prestani,
okreni se i nestani.

(Galija)

Jurislav Jura Stublić

DOĆI ĆU TI U SNOVIMA

Jedina,
ponoć odzvanja,
jesi li zaspala
na ruci dragoga?

Znaš li, tu sam ja,
provodim noć bez sna,
ispod tvoga prozora
kraj tvojih uzdaha.

Hajde, sklopi oči,
nestani u san,
doći ću ti u snovima,
kad noć proguta dan.

Doći ću ti u snovima,
kad noć proguta dan,
pašću, kao kaplja rose,
nježno na tvoj dlan.

Doći ću ti u snovima,
da ti ukradem poljupce,
neka vrijeme sâmo leti,
još uvijek volim te.

Ljubav je samo reč

Onda – jutro je,
tiho budiš se,
pogledaš čovjeka
što spava kraj tebe.

Onda zaplačeš,
jer to nisam ja
koga si voljela.
Prekasno, jedina.

Ali, ne plači,
čekaj do večeri,
kad zvijezde na nebu zasjaju,
mi ćemo se ljubiti.

(Film)

Goran Bregović

**DOŠAO SAM DA TI
KAŽEM DA ODLAZIM**

Odlazim,
odlazim,
ostavljam te,
ali ne kao prije –
ovaj put zauvijek,
sad plači,
nikad više ti neću doć.
Ni kada padaju kiše,
ni kad me tuga svlada,
ni kad mi loše ide,
nikad, nikad više.

Oprosti mi
dane buduće,
oprosti mi
što ću možda i sretan biti,
što ću zaboravit
sve ovo
što mi u ovom času tako mnogo znači.
I ovu poslednju nježnost što boli,
i suze,
i tvoje nevjerstvo
što mi u srcu gori.

Ljubav je samo reč

Došao sam da ti kažem da odlazim,
odlazim, odlazim,
jer srce ne mogu da prevarim.
I zato odlazim, odlazim, odlazim,
praštat ne mogu,
jer odveć te volim,
odveć te volim.

(Bijelo dugme)

Branimir Džoni Štulić

DUBOKO U TEBI

Duboko u tebi možda sam ostavio trag svjetla,
u noći između zidova,
ni svi dobri ljudi, ni svi oni koje znaš,
ni bijeg od samoće u koju se povlačiš
(kada provali očaj)
jedva da su dovoljni pred surovom snagom,
krajnjom i konačnom...
Duboko u tebi strasti slamaju
i ono što je preostalo i ono što ne postoji,
čežnju za smrću, želju za opstankom,
žudnju za slobodom i volju da se pokloniš sudbini
kao na dlanu...
Duboko u tebi
tisuće dobošara, fanfare iz daljine,
zastave na pola koplja –
Koga oplakuješ, ljubavi moja:
crno znamenje na licu svog dragog?
Sjetu u riječima?
Jednom u životu dat ću da me zarobi
muškarac hladnog stiska i čeličnog pogleda...

(Azra)

DUNAVOM ŠIBAJU VETROVI

Stari grad, brije košava,
lišće pokriva sve –
prazan kej i golo drveće,
sve je kao i pre.

Dunavom još šibaju vetrovi,
ali smo mi suprotni svetovi.

Jesen je, na tebe sećam se,
al' neko drugi je mlad –
gde li si, prva ljubavi,
i kako izgledaš sad?

Dunavom još šibaju vetrovi,
ali smo mi suprotni svetovi.

(Yu grupa)

Arsen Dedić

DUŠO MOJA

Dušo moja, ja ne znam više
koliko dugo ovdje stojim,
dok slušam kako liju kiše
pod mračnim prozorima tvojim.

Dušo moja, i kada krenem
tako bih rado da se vratim,
ti ne znaš da je pola mene
ostalo s tobom da te prati.

Ostalo s tobom da te ljubi
kad budeš sama i bude zima,
jer ja sam onaj koji gubi
i prije nego išta ima.

Dušo moja, kô kaplja vode
i ti se topiš na mom dlanu,
jer s tobom dođe i bez tebe ode
stotinu dana u jednom danu.

Dušo moja, ti umorna si,
i bez tebe ti ležaj spremam,
na nekoj zvijezdi što se gasi
ja tražim svjetlo koje nemam.

Ljubav je samo reč

Pod zlatnim nebom ispod granja,
stavićeš glavu na moje grudi,
jer ja sam onaj koji sanja,
i zato neću da te budim.

(Kemal Monteno)

Goran Bregović

EVO, ZAKLEĆU SE

Ej, nosite ovu pjesmu zadnji put
u jednu ulicu kraj rijeke,
zauvijek zabranjenu
samo za moje korake.

Ej, kada bi neko granu masline
na jedna vrata odnio,
vrata što sam zauvijek
davno, davno zatvorio.

Evo, zakleću se ja pred svima,
svim na svijetu i svime što imam,
da je nikad nisam htio,
da je nisam volio i da ne bolujem –
pred svima se zaklinjem,
pred svima, al' pred Bogom ne smijem.

Pjesma uvijek miriše na uspomene...
Recite joj da katkad pita za mene.

(Bijelo dugme)

ELIZABET

Elizabet, ne volim te više,
i mrzim parfem i make up koji stavljaš ti,
i mislim da si malo čak i debela –
ti nisi najljepša u razredu
i nemaš veze s engleskim.

Elizabet, zašto si takva,
plesala si s drugim cijelu noć,
a ja – plakao sam tiho sâm u uglu,
i svi su vidjeli to
i sad znaju zašto nesretan sam ja.

Elizabet, šta ti je bilo,
bila si mi uvijek vjeran drug,
ne vjerujem da si se naljutila,
zato jer pričaju svi u razredu
da volimo se mi.

Ima nečeg u tom što se stidiš,
zar je tako teško reći *volim te* –
Elizabet, ti nisi više klinka,
i čemu skrivati kad svi već znaju to...
Elizabet, ti me voliš,
o, ludo moje malo šašavo.

Elizabet, ludujem za tobom,
i volim parfem i make up koji stavljaš ti,
i mislim da sad izgledaš sjajno –
ti si najljepša u razredu
i strašno spikaš engleski.

Ima nečeg u tom što se stidiš,
zar je tako teško reći *volim te* –
Elizabet, ti nisi više klinka,
i čemu skrivati kad svi već znaju to...
Elizabet, ti me voliš,
o, ludo moje malo šašavo.

(Dado Topić)

ENA

Ja svoje loše dane volim gristi sam,
piti i lutati po krčmama,
al' često stignem samo do njenog pogleda.

Ena je divna žena, Ena dobro zna
da takvi dani svrše s gužvama,
zato me zove k sebi da bi mi pomogla.

Znam da bi Ena htjela da sam stalno njen,
valjda jer tako često nestanem,
ona me uvijek ima u svojim mislima.

A kad joj želim reći da je bolji kraj
od naših bjegova i zasjeda,
Ena me samo gleda i kaže *da, da, da*.

I ne idi bez kaputa,
pogledaj, sve je bijelo,
zima je.

Ja, Ena, nisam tvoj sin,
zapamti to,
to možeš raditi s njim,
za mene je već kasno.

Prošlo je dugo vrijeme i daleki bijeg,
i mada nemam čak ni imena
ja često sretnem Enu u svojim snovima.

Kad svoje loše dane ovdje grizem sam
i sretnem putnike po krčmama
ja pitam da l' je znaju i je li ponosna?

Kažu da još je lijepa i da ima stav,
al' često, čak i kad je vesela,
opaze plavu sjenu u crnim očima.

Ja, Ena, nisam tvoj sin,
zapamti to,
to možeš raditi s njim,
za mene je već kasno.

Do mene nema puta,
pogledaj, sve je bijelo,
zima je.

(Haustor)

ETIDA

Plove u tišini neke davne misli,
vraćaju me danima dok sam bio dete,
i divio se beskrajno čudesnim zvucima
njene mlade duše.

Devojka je svirala najlepšu etidu,
danim u tamnoj sobi za klavirom,
u zanosu te muzike proleće prođe,
žuta jesen dođe.

Bila su dobra vremena dok sam tajno voleo,
i zamišljao je kako poljem sama ide –
lice joj blede, a tanak joj struk,
u travi je na mom dlanu zaspala.

Bila su dobra vremena dok sam tajno voleo,
dok sam svaku reč iz njenih usta žedno pio.
Noći u radu, a dani u snu,
u sobi s klavirom sedim sam bez nje.

(Korni grupa)

Predrag Vranešević i Slobodan Tišma

ZABORAVLJENA DRAGA

Slušati odjek svojih koraka,
niz duge ulice proći –
Hej, mlekadžijo, stani,
prospi mleko po ovoj noći!
Polivači ulica
ti u tome mogu pomoći...

O, da li ću poći ove noći
iz ovog grada za tobom sada,
zaboravljena draga...

Sa putnicima što čekaju
tramvaj koji neće doći.
Pijanac, ti si moj brat,
kao vetar što raznosi
novine niz ulicu.
Ponoćne vesti...
O, da li ćeš me sresti,
zaboravljena draga.

(Laboratorija zvuka)

ZAGRLI

Kucnuo je čas istinu da čujem,
voliš li me još, sutra putujem.
Htela bih da znam šta me ovde čeka,
ako ti se vratim izdaleka.

Zagrli, sad me jako zagrlj,
kaži mi nešto lepo, slaži mi
da još ima me u srcu tvom.

Zaplači, samo jako zaplači,
zaplači ili bar odglumi mi,
ti si jedini u srcu mom ostani.

Samoća za mene – za tebe sloboda,
ivicom života moja duša hoda.
Našu tajnu nikom nemoj lako dati,
u snovima meni bar ponekad svrati.

(Goca Tržan)

Arsen Dedić

ZAGRLI ME

Ne trebaš mi ništa reći,
svoju prošlost, svoje ime,
ako će ti biti lakše
zagrlj me, zagrlj me.
Uzeću te u naručje
da te čuvam usred zime,
grijat će te moje tijelo,
zagrlj me, zagrlj me.
Ukrao bih sreću za nas,
kupio bih, nemam čime,
jedino si moje blago,
zagrlj me, zagrlj me.
Ne trebaju ti draga
ove pjesme, ove rime,
najviše je što se može
zagrlj me, zagrlj me.
Zagrlj me oko vrata,
oluja se diže,
ne može ti vjetar ništa
ako priđeš bliže.

(Zdravko Čolić)

ZA DOBRA STARA VREMENA

Bilo je osam na trgu cvijeća,
ja sam te čekao na kraju priče –
kada si rekla *mi nećemo više*,
odmahnuh rukom, ma što me se tiče.

A ne bih ni Bogu priznao tada
da sve je moje u vodu palo –
sad mirno kažem, lagati neću,
onoga dana i vrijeme je stalo.

Kako je dobro vidjeti te opet,
staviti ruke na tvoja ramena –
kao nekad poljubi me nježno
za ona dobra, dobra, dobra stara vremena.

Stvarno sam htio vidjeti te opet,
sa istim smijehom na usnama tvojim –
pričaj o kiši, o bilo čemu,
ne pričaj o sebi – još toga se bojim.

Neka sam proklet ako i danas
postoji način da objasnim sebe –
ne želim nikog i sve mi se čini
da čitav sam život volio tebe.

(Novi fosili)

Momčilo Bajagić

ZAŽMURI

Zažmuri,
pa na sopstvenom platnu
u glavi
pomešaj sivu i zlatnu.
Lagano
da ne remetiš veče
zažmuri
pusti film da isteče.

Udahni
vazduh lepljiv od krvi,
ne gledaj me kao vučica,
nije moja želja presuda,
baklje gore, pesma Cigana,
pročitana s dlana sudbina.

Ne gledaj me kao vučica,
noć je vlažna njuška vučija,
baklje gore, pesma Cigana,
pročitana s dlana sudbina.

(Bajaga i instruktori)

ZA SVE OVE GODINE

Još je kod tebe dobro i toplo,
još na uživanje ti miriše soba,
ali nikad dalja nisi bila mi.
Kroz kolut plavog dima
vidim ti oči i suze u njima,
zatvori prozor, noćas će padati.
A ti...
ti bi da me poljubiš
i da nazdraviš
za sve ove godine što su te promijenile,
za sve one poljupce,
za sve što mi duguješ,
hoćeš opet,
hoćeš da me napiješ.
Cigare su dogorjele,
riječi više ništa ne znače,
samo malo tihe muzike u sobi.
Kroz kolut plavog dima
vidim ti oči i suze u njima,
zaključaj vrata, neću se vratiti.

(Crvena jabuka)

Zvonko Đukić – Đule

ZAUVEK

Javi mi da znam kad stigneš gde je to zauvek.
Ne, ne, neću plakati.
Život je krug, a vreme voz,
znam – doneće te.
Ti odlaziš gde gubi se put,
a sećanja na mene mirišu,
gde nekada ponovo znaćemo da
poznamo početak ljubavi.
Ne, ne smem čekati i ovaj grad pamtiti.
Neka pisma čuvaju naše sve godine.
Ti odlaziš gde gubi se put,
a sećanja na mene mirišu,
gde nekada ponovo znaćemo da
poznamo početak ljubavi.
Javi mi da znam kad stigneš gde je to zauvek.
Ne, ne, neću čekati i ovaj grad pamtiti.
Vetar zna i doneće te.
Ne, ne, neću plakati.
Život je krug a vreme voz,
doneće te.

(Van Gog)

ZBOG JEDNE DIVNE CRNE ŽENE

Ja gledao sam sunce na istoku kako se budi,
i gledao sam oblake i jutro u tisuću boja,
sklapao oči od bola i skrivao suze,
a ona je ostala tamo, daleko u noći.

Zbog jedne divne crne žene,
zbog njene divne crne kose,
zbog jednog pogleda tužnog u noći,
zbog obećanja da će mi doći,
tužan i sam čekam je ja.

Daleko me nosila ptica srebrnih krila,
u zemlju u kojoj je nekad i ona bila,
toliko sam želio sreću i ljubav bez kraja,
al' život me odnio dalje, daleko od nje.

(Krunoslav Kića Slabinac)

Filip Beli

ZBOGOM, KRISTINA

*Kristina, zbogom, kasno je, moja draga.
Zbogom, Kristina,
i zaboravi moje ime.
Kristina, za ljubav ne smeš da moliš.
Zbogom...*

Kristina, ja idem,
zaključaj vrata za mnom,
i neka tvoje usne
zaborave moje ime.

O, Kristina, ne tuguj,
puteva ima mnogo,
al' moraš sama da tražiš,
ljubav te negde čeka.

Kristina, zbogom, Kristina,
kasno je, moja draga,
Kristina, zbogom, Kristina,
za ljubav ne smeš da moliš.

Zbogom, zbogom, Kristina,
neko drugi će doći,
ljubav negde ćeš naći,
zbogom, Kristina, zbogom.

O, Kristina, ne plači,
ostani ono što si bila,
i nemoj nikad više
povratak moj da čekaš.

Kristina, ja idem,
zaključaj vrata za mnom,
i neka tvoje usne
zaborave moje ime.

Kristina, zbogom, Kristina,
kasno je, moja draga,
Kristina, zbogom, Kristina,
za ljubav ne smeš da moliš.

Zbogom, zbogom, Kristina,
neko drugi će doći,
ljubav negde ćeš naći,
oprosti, mislio sam da te volim.

(Leo Martin)

Momčilo Popadić

ZBOGOM OSTAJ, LJUBAVI

Ima dana kad sam sjetan
i kad ne znam kud sa sobom,
prazan sjedim kraj klavira.

Ima dana što me peku,
jer se stare rane bude,
uvijek kada glazba svira.

Ima dana kad ne shvaćam
da je život kao rijeka
i da nikad nema mira.

Ima dana što mi nose
zvuke neke stare pjesme
koja srce bolno dira.

Zbogom ostaj, ljubavi,
ti što gasneš, a iza tebe tama.
Zbogom ostaj, ljubavi,
ti što ideš i ostavljaš me sama.
Dok se hladna spušta noć u srcu mom,
kao plima raste bol u srcu mom –
zbogom ostaj, ljubavi,
zbogom srećo što veneš među nama.

(Oliver Dragojević)

Blažo Raičević i Boris Telalović

ZLATNA JABUKA

Čudne se stvari s nama zbivaju,
oči ti silne laži skrivaju.
Za druge mi smo vrlo sretan par,
gluma i daje svemu pravu čar.

Ti imaš neku vrlo čudnu moć,
zbog tebe ja ne spavam celu noć.
Čekam trenutak kad ćeš opet doći,
da me izlude tvoje plave oči.

Ti si daljina što me privlači,
čarobnjak što mi razum pomrači.
Kada si sa mnom ja sam opčinjen,
od jedne reči ja se opijem.

Moja si od zlata jabuka,
moja si, o da...
Moja si od zlata jabuka,
moja si...

(Yu grupa)

Rešad Hadrović

ZNAM SVE O TEBI

Evo ti šetnje tvoje
i lutanja što si mi dala,
dani što pamte nas dvoje
i slika kad si bila mala.

Evo ti noći plave,
kad ljubavi puna si bila,
nek' ti se večeras jave
sve ljubavi što si ih krila.

Jer ja sad znam o tebi sve,
sve tvoje laži, i tvoje sne –
dok mene ljubiš hladna si sva,
jer tvoja ljubav drugom pripada.

Sada na našu ljubav
padaju hladne kiše,
umire žuto lišće,
jedne ljubavi nema više.

(Kemal Monteno)

IZA NAS

Ka starom kraju još vozi ista linija,
autobus prazan, anđeo zadnja platforma.
Ničeg se više, ničeg se više ne sećam,
od toga trena u javu retko navraćam.

Zato ćuti, šta će reći, kada oči govore.
Mene tvoje somot usne uvek lako prevare.
Ili reci da me voliš,
slatko, najslađe što znaš,
ili priznaj da je ljubav iza nas.

U donjem gradu, kod brda za razmišljanje,
prolećni vetar umiva tvoje obraze.
Ničeg se više, ničeg se više ne sećam,
od toga trena na zemlju retko navraćam.

(Bajaga i instruktori)

Zlatko Arslanagić

IMA NEŠTO OD SRCA DO SRCA

Oči tvoje boje nade
zaspati mi ne daju.
Zadnji komad mira krade
ta suza na jastuku.
Ima riječi koje bole –
skloni ih sa usana.
Kada stvari krenu dole
samoća krug zatvara.
Ima nešto od srca do srca,
neka tanka nit,
koja čini naše snove,
a ne da se dirati.
Ti si moja rijetka ptica,
kako da te ostavim?
Bez tvog tijela, bez tvog lica
kao da ne postojim.
Ima stvari koje trebaju,
a nikad se ne dese.
Neke druge opet ne daju
lako da se dokuče.

(Crvena jabuka)

IPAK POŽELIM NEKO PISMO

Nisam te izgleda volio mnogo,
sve je po starom, al' više nisam tvoj.
I nije mi važno s kim si noćas,
slušaš li ovu pjesmu i plačeš li.

Ti si zadnji romantik na ovome svijetu
što se sporo kreće i čeka raj.
Malo si samo promijenila glumce,
al' isti je komad, isti je zaplet i kraj.

Ipak, poželim neko pismo,
ipak, mada zajedno nismo.
Piši, piši kô nekad dva-tri reda.
Piši, znam da je gužva i da nećeš stići.
Piši, opiši mjesta
gdje nas dvoje skupa nikada nećemo ići.

(Bijelo dugme)

Faruk Buljubašić – Fayo

**JA NEMAM SNAGE
DA TE NE VOLIM**

Na pragu tvoga srca zarobljen sam,
kô dijete usred mraka izgubljen i sâm.
Mi – dvije sjene,
daleke, a nikad spojene,
tvoje laži još mi srce skamene.

Još si ljepša od svake ljepote, kradeš mi sve,
u dušu ja te poznam, a ne znam te.
Kô sreća kroz prste –
tako brzo klizneš i nestaneš,
sav moj svijet i sada ostaješ.

Ja nemam snage da te ne volim,
cijela će mladost, dok zaboravim,
ja nemam snage da te ne volim,
da sebi tebe oprostim.

(Hari Mata Hari)

JA TE VOLIM

Koraci tvoji, nemi i daleki,
već su negde davno našli mir.
Tvoje ruke bile su nežne,
tvoje oči govorile su sve.

O, volim te, dušo moja,
ja te volim kao život svoj.
O, volim te, kao ptica krila,
volim te, volim, volim te!

Ali znam da nikad više nećeš doći
u moju sobu dok mirno spava grad.
U meni tada, potajno i silno,
goreće ljubav i biću opet mlad.

Da li negde sama bol u duši skrivaš,
i svoju tugu u sebi nosiš sad,
ili možda srećna novi život živiš.
Ali još uvek – volim te!

Volim te, tražim tvoje lice,
ja te volim, volim osmeh tvoj.
O, volim te, nisu važne reči,
volim te, istina je to!

O, volim te, jer si moja bila,
ja te volim, a opet sam sâm.
O, volim te, kao ptica krila,
volim te, volim, volim te!

(Leo Martin)

JA TO ZNAM

Kad mi pružaš deo sna,
ja to znam, ja to znam.
Kad si ljuta, besna, zla,
ja to znam, ja to znam.

To na licu vidim tvom,
veruj mi, veruj mi,
kad si tuđa srcu mom,
vidim to, veruj mi.

Kad ne želiš dodir moj,
ja to znam, ja to znam.
Kada nećeš da sam tvoj,
ja to znam, ja to znam.

To na licu vidim tvom,
veruj mi, veruj mi,
kad se lažno smeješ ti,
vidim to, veruj mi.

Poput munje dok sa dna
uz blesak roni nebu svom,
tako željan tebe ja
opet jurim domu tvom.

Kad u slutnji tražiš draž,
ja to znam, ja to znam.
Kad po koju kažeš laž,
ja to znam, ja to znam.

To na licu vidim tvom,
veruj mi, veruj mi,
kad si tuđa srcu mom,
vidim to, veruj mi.

Kad ti telom rije žeđ,
ja to znam, ja to znam.
Kad je gasiš bilo s kim,
ja to znam, ja to znam.

To na licu vidim tvom,
veruj mi, veruj mi,
kad si tuđa srcu mom,
vidim to, veruj mi.

(Dragan Stojnić)

JA ČINIM SVE

Puno toga još nas deli,
i nije isto kao pre,
tako mnogo mi smo hteli,
ali baš nam ne ide.

Imun sad si ti na mene,
ništa mi ne pomaže,
da l' će nekada biti bolje,
vreme će da pokaže.

Sve se gubi, nestaje,
sitne pažnje, malo reči,
a meni to nedostaje,
to je ono što me leči.

Ja činim sve, ne mrzi me,
na čemu sam hoću da znam.
Ja činim sve, ne mrzi me,
ne znam da li gubim te.

(Tanja Banjanin)

Dorđe Balašević

JEDAN SAŠA IZ VOZA

Juli je mesec vruć, kada putuje pola nacije.
U vozu, ni za lek, nema mesta bez rezervacije.
A ja sam gledala kako promiču neki pejzaži,
i tad sam videla jedan pogled koji me traži.

Jedan Saša iz voza mi slomio srce,
otiš'o negde u daleki svet,
i rekô mi kako je voleti lako,
jer ljudi su pčele, a ljubav je cvet.

O, što je pričao, divno pričao o nekim stvarima,
o trci *Tour de France* i o zelenim bulevarima,
o nekom Zokiju s kojim je davno delio klupu,
o tom kako je slušao samo *Indekse* i *Korni grupu*.

Jedan Saša iz voza mi slomio srce,
otiš'o negde u daleki svet,
i rekô mi kako je voleti lako,
jer ljudi su pčele, a ljubav je cvet.

On mi je pružao čitav beli svet na svom dlanu,
al' već je svitalo, voz je stigao u Ljubljanu.
I kad je sišao, samo je mahnuo, rekao *ćao!*
Ja sam ponavljala *nije mi žao, nije mi žao!*

(Rani mráz)

JEDAN STIH

Kako da ti kažem sad
to što želim ja –
ti moj si san,
ti moj si dan,
ti moj si svijet.

Poslaću ti jedan cvijet,
poslaću ti jedan stih –
ti moj si san,
ti moj si dan,
ti moj si svijet.

U svemu
osjetićeš neku draž,
osjetiti neki mir,
saznati da nije laž
ova ljubav i ovaj stih.

(Ambasadori)

Kornelije Kovač i Arsen Dedić

JEDINA

Ostani, da ti kažem nešto još,
ostani, ovaj dan je bio loš,
ostani, da ne budem više sam,
jer je tuga sve što znam.

Pričaj mi, makar bajke bile to,
pričaj mi, ti ćeš otjerati zlo,
pričaj mi, nek' me umire na čas
tvoje ruke i tvoj glas.

Ti si jedina od svih koja dođe kada treba,
ti si sunce moga neba, tebi mogu reći sve.
Ti si jedina od svih koja tajne moje čuva,
ti si moja ljubav prva, za mnom pođeš bilo gde.

Ostani, nisi ista, ali znaš,
ostani, da mi opet snage daš,
pričaj mi, nek' me umire na čas
tvoje ruke i tvoj glas.

(Zdravko Čolić)

Anto Janković

JEDINA MOJA

Pogledaj u moje oči,
zašto skrivaš pogledaj taj?
Pogledaj u moje lice,
i pokaži osmijeh svoj.

Djevojko u sutonu tihom
pokraj rijeke što koračaš
s tužnom sjenom na licu svom,
i kosom nježnom, i kosom plavom kao lan.

Jedina moja, tebi sviram ja,
jedina moja, tebi pjevam ja.

(Divlje jagode)

Kornelije Kovač

JEDNA ZIMA SA KRISTINOM

Jedne proste vojvođanske zime,
na salašu prijatelja mog,
malo društvo se skupilo iz grada,
sve mladići iz dugih školskih dana,
a na vratima doma, uz plamen petrolejki
se smiješilo lice na nas.

Jedne proste vojvođanske zime,
na salašu prijatelja mog,
dok su ruke još promrzle od puta
dugo stresale pahulje s kaputa,
ti si prišla i od srca mi pružila
čašu crnog vina, Kristina, Kristina.
Dobra vam noć, prijatelji,
dobra vam noć, dobro nam došli,
dobra vam noć, prijatelji,
sjedite tu i zapjevajmo svi.

*Onda smo izašli na dvorište ja i Kristina.
Škripao je snijeg pod nogama.
Ljubio sam te, ljubio...
Da li se sjećaš, Kristina...*

(Zdravko Čolić)

JEDNE NOĆI, JEDNE ZIME

Jedne noći, jedne zime,
ko zna gdje i ko zna kada,
moje će te sjetit ime
naših šetnji, našeg grada.

Ali ja ću bit daleko,
i zbog neke svoje kiše –
tad će tuđe ime neko
da ti znači nešto više.

Neću znati gdje i s kime
dijeliš noći, dijeliš zime.
Neću znati ko te ljubi,
jedne noći, jedne zime.

Jedne noći, jedne zime,
ko zna gdje i ko zna kada,
moje će te sjetit ime
naših šetnji, našeg grada.

A ja neću s tobom biti,
da te smirim, da ti pričam –
tvoj će nemir tada skriti
neko ko mi nije sličan.

(Kemal Monteno)

Kemal Monteno

JEDNE NOĆI U DECEMBRU

Jedne noći u decembru,
kad je bila hladna zima,
čuvao sam tebe, Branka,
čuvao sam našeg sina.

Želio sam puno vina,
i orkestar mandolina,
želio sam tvoje oči
da me grijuju one noći.

Ali ničeg nije bilo,
osim one hladne noći,
mislio sam samo draga,
kad ću opet kući doći.

Da u našem toplom domu,
u tišini kraj kamina,
ljubim tvoje bijele ruke,
ljubim našeg dragog sina.

(Kemal Monteno)

JEDNOM, KAD SE ZALJUBIŠ

Jednom, kad se zaljubiš,
upoznaćeš čudan svet,
drugačiji biće sni,
zavolećeš svaki cvet.
Jednom, kad se zaljubiš,
skrićeš pesme u srcu svom,
odabraćeš dalek put,
napustićeš stari dom,
Jednom, kad se zaljubiš.

Jednom, kad se zaljubiš,
neka tvoje srce zna,
nekog drugog ti volećeš,
kao što tebe volim ja.
Jednom, kad se zaljubiš,
skrićeš pesme u srcu svom,
odabraćeš dalek put,
potražićeš novi dom.
Jednom, kad se zaljubiš.

Razumećeš zašto stojim
pod prozorima tvojim.
Razumećeš pisma duga,
šta je sreća, šta je tuga.

Razumećeš i kad gubiš,
da još više tada ljubiš.
Razumećeš u sred plača
od svega je ljubav jača.
Jednom, kad se zaljubiš.

(Leo Martin)

JELENA

Nismo svi iz ljubavi stigli na ovaj svijet,
proplakah u času kad nema niko da te zavoli –
još postoje istine koje vole boljeti,
zbog mene nikad, nikad nećeš plakati.

Nikada se nismo sreli, vremena nismo imali,
da mi oči obrišeš, da mi ruke miluješ –
jer ja sam tugu kvasio tuđim suzama,
ponekad, moja draga, svojim očima.

Jelena, Jelena,
eh, da su anđeli nosili krila rodama,
Jelena, Jelena,
da su bar bogovi imali malo vremena –
dorogoŕ moŕ Jelena, pomisli,
da su bar ljudi svi
rođeni pod srećnim zvijezdama,
možda ne bi...
Jelena, Jelena.

A godine prolaze niz naše obraze,
vjetrove proljetne starost umiruje –
da l' za tebe postoji neko sasvim drag i lijep,
čije ruke tebi radost donose?

Jer danas više nemam snage da te zavolim,
danas samo moram, moram
još jednom da te potražim,
jer ja sam tugu kvasio tuđim suzama,
zbog mene nikad, nikad nisi plakala.

(Bolero)

JELENA JE BILA LIJEPA

Jelena je bila lijepa,
Jelenu sam sreo davno,
kad je veče bilo kišno,
kad je veče bilo tamno.

Jelena je bila lijepa,
lijepa kao njeno ime,
kao svjetlo u samoći,
kao sunce usred zime.

Jelena je bila lijepa,
lutali smo dugo gradom,
gledao sam njene oči,
ljubio joj usne kradom.

Jelena je bila lijepa,
kao šuma, kao more,
i htjela je da je volim,
da je volim sve do zore.

Ali onda, jednog dana,
Jelena od mene ode,
sve su staze bile puste
i hladne su bile vode.

Ali onda, jednog dana,
kad su stale duge kiše,
shvatio sam – sve je prošlo,
i Jelene nema više.

Jelena je bila lijepa,
kosa joj je bila sjajna,
svaka riječ – jedno čudo,
svaki pogled – jedna tajna.

Jelena je bila lijepa,
a sama to nije znala,
i mnoge je svoje noći,
mnoga jutra meni dala.

(Darko Domijan)

JER, KAD OSTARIŠ

Jer, kad ostariš
niko ne kuca na tvoja vrata,
ni potok s ribama od srebra,
ni mlado ždrijebe vlažna oka,
ni jabuka u cvatu,
niko...

Samo ja, kad ostariš,
kao oblak u tvojoj kafi,
doći ću u grombi kaputu
i čuću kad ti se moje ime omakne,
i krene polako, sama od sebe,
poslednja suza za mene.

Jedan za drugim vozovi polako prolaze,
kao i obično stavićeš kaćune u prozore.
Čini mi se da mjesec Ramazana počinje –
pomalo je tužno
kada ostariš...

(Bijelo dugme)

Petar Jęftović

JESEN JE

Jesen je, šta da ti kažem, Ana.
Eto, sada kiša ne pada,
ali u duši vraški je bolno,
začudo, prazne su mi oči.

Jesen je,
i žute reči ostaju
kao nemi listovi
na ovome stolu.

Jesen je, šta da ti kažem, Ana.
I sama valjda već shvataš, draga,
nisu potrebne ni neke reči,
ovo je surovo vreme.

I danas, na mome pragu
nema nikakvog gosta –
sivilo umesto bola,
sivilo umesto bola.

(Gordan Balabanić)

JESEN U MENI

Ma što da želim sve je tako daleko,
i sad mi žao, sve bih opet ponovo –
najljepšu pjesmu tebi bih pjevao,
hej, kamo sreće da sam pjevat mogao.

Ptice u bijegu, tišina gradi zidove,
zvoni zbogom, riječi kazne božije.
Te tvoje usne opojne,
još uvijek sanjam kako su me ljubile.

Jesen u meni tuguje, zašto sanjam čemprese,
moje ceste ne vode nikuda bez tebe.
Jesen u meni caruje, a u tebi proljeće,
ni sunce ne može, ne može kroz oblake.

Rano moja, hej, s kime sada putuješ,
ma što da bilo nemoj da mi tuguješ.
Najljepšu pjesmu tebi bih pjevao,
hej, kamo sreće da sam pjevat mogao.

(Parni valjak)

Borislav Bora Đorđević

JOŠ JEDAN ŠUGAV DAN

Šetala si poljem, videla – zri klasje.
Ovde kod mene lije kao iz kabla.
Vreme je pasje,
vreme je pasje.

Bolje da slušam ploče,
da ne napuštam stan.
Još jedan šugav dan.
Još jedan šugav dan.

Muče me migrene,
i tek da nešto radim
pobedim neke umorne žene.
Vreme je pasje, umorne žene.

U iznajmljenoj sobi vlaga,
jedan po jedan san rušim.
Od nje nema ni traga,
dva pakla dnevno pušim.

(Riblja čorba)

JOŠ MALO

Živeli smo lepo nekoliko dana,
daleko negde od ovog grada –
tamo gde tihi maestral duva
želeti da nas naša ljubav čuva...
još malo.

Na pesku i sada tragovi stoje,
ruke tvoje, a tu su i moje –
obala plače, jer tebe nema,
talasa more, kamenje drema...
bez nas.

Grli me, ljubi me,
onako kako znaš i umeš ti... još malo.

Sada te sve češće viđam s drugom,
pomislim stalno, pa i noći ove,
odakle tebi hrabrosti, mili,
da izdaješ ljubav, radost i snove...
i danas.

(Lutajuća srca)

Nikola Čuturilo

JOŠ SAMO OVU NOĆ MI DAJ

Odlazi noć, voze tramvaji
poslednju partiju.
Nestajem, nosi me vetar
kô zgaženu hartiju.

Odlazi noć, plašljive oči,
sanjivo pitanje.
Sačekaj da rasanim reči,
sačekaj svitanje.

Jednom kad noć probudi te,
kad ne bude važno kô pre,
priseti se, barem na tren,
jednom kad ne bude me.

Još samo ovu noć mi daj,
ne treba više,
i biće dovoljno za kraj.

Umire noć, poslednju zvezdu
skrivaju oblaci.
Ne plaši se jednom kad snove
probude koraci.

Ljubav je samo reč

Jednom kad noć probudi te,
kad ne bude važno kô pre,
priseti se, makar na tren,
jednom kad ne bude me.

(Kerber)

Dea Volarić

JOŠ TE VOLIM

Hej, da mi je znati gdje si sad,
dala bih sve na svijetu, zlato moje.
Sve nebeske suze padaju,
u svakoj kapi vidim oči tvoje.

Ne, nikada nećeš saznati
što osjećam dok slušam naše ploče –
tu u meni ima prkosa
za sto pedeset godina samoće.

Ti nisi moj, ti više nisi moj...

A još te volim, volim, volim,
ne mogu bez tebe,
i ti to znaš, samo mi se ne vraćaš.

A još te volim, volim, volim,
kao prvog dana,
i ti to znaš, samo mi se ne vraćaš.

(Novi fosili)

JUBI SAM VAŠU 'ĆER

Tili ste drugog od prvog trena,
čestitog momka iz najboje kuće –
niste joj dali da postane žena,
niste joj dali da je srce vuče.

Tili ste drugog, to ste joj rekli,
i to da šoldi ne rastu na grani,
nego nek' čuva sve ća ste stekli,
i ća ste za nju čuvali na strani.

Jubi san, jubi vašu 'ćer,
ma niste tili marinera –
tili ste momka na svom mistu,
tili ste zeta inžinjera.

Jubi san, jubi vašu 'ćer,
ja koji ne znam di bi sada –
sad kad je davno tuđa žena,
ća vridi srcu da se nada.

Niste joj dali ni da mi piše,
kako se budi kad se svega siti,
i kako more priča sve tiše,
i kako često zaladi i liti.

Niste joj dali da sriću krije,
a niste znali da u mraku plače,
za vas sam osta, isto ka prije,
susidov mali sa četvero braće.

Jubi san, jubi vašu 'čer,
ma niste tili marinera –
tili ste momka na svom mistu,
tili ste zeta inžinjera.

Jubi san, jubi vašu 'čer,
ja koji ne znam di bi sada –
sad kad je davno tuđa žena,
ća vridi srcu da se nada.

(Ibrica Jusić)

JULIJA

Još pamtim tvoje usne kako ljube prvi put,
još vidim tvoje oči, tvoje suze – uzalud.
I ljubim tle po kome hodaš,
i čujem svaki korak tvoj.

Moja Julija,
ti si moja, Julija,
imam svet pod nogama,
al' meni treba tvoja ljubav.

Danima se borim sam sa sobom – nisi tu,
i noćima već gorim istom vatrom i u snu.
Ja tražim ruke koje volim,
i opet gledam osmeh tvoj.

Moja Julija,
ti si moja, Julija,
imam svet pod nogama,
al' meni treba tvoja ljubav.

(Dejan Cukić)

Ivica Krajač

JUTRO ĆE PROMIJENITI SVE

Ti si tu, svud je mir oko nas,
kobna tišina nas dijeli,
ali ne, čekaj strpljivo dan –
jutro će promijeniti sve.

Čemu to, noć je ušla u nas,
i naša srca su prazna,
ali ne, sve je ružan san,
jutro će promijeniti sve.

Bdijem, duga je noć,
a znam – bdiješ i ti,
al' to dvoje bez nade,
ne, ne, to nismo mi.

Ti i ja možda želimo kraj,
i mračne misli nas dijele,
ali znam – noć je kriva za to,
jutro će promijeniti sve.

(Indeksi)

JUČE JOŠ

Svijet, naš je svijet
bio plavo nebo čisto.
Poslije tebe
ništa neće biti isto.

Još trenutak sa mnom budi.
Drugi dani, drugi ljudi
već sutra biće tu,
nijemi pored nas.

Dan, naš je dan
bio samo luda igra.
Poslije tebe
na mom licu prva briga.

Ti još ništa nisi rekla
ali suza već je pekla,
i sutra bićeš sama
kao i ja.

Juče još, juče još
nismo znali šta nas čeka
jer je nosila nas rijeka;
juče još, ja i ti.

Juče još, juče još.
Kako godine prolete,
ti si bila samo dijete,
juče još, juče još.

Juče još, juče još
nisam znao šta su suze
al' mi ljubav neko uze;
juče još, ja i ti.

Juče još, juče još.
Ali bližila se zima –
pramen magle, pramen dima;
juče još, juče još.

(Zdravko Čolić)

KADA SANJAMO

Zatvori oči,
ja ne znam da li ću moći
da sanjam ovaj put.
Sanjamo boje,
nije važno da l' su moje ili tvoje,
ljubiš me na ulici.
Uvek dođeš ti,
zatvoriš oči i sanjamo.
Samo još jednom,
neka bude još jednom,
poljubi me na ulici.
Neko kuca na vrata,
zašto otvaraš strancu
sa osmehom na usnama.
Ne znam da li je gotovo,
al' da li pamtiš ono što sam rekao.
Svet je lep kada sanjamo,
kada sanjamo,
hajde zajedno da sanjamo,
da sanjamo.

(Piloti)

Svetislav Vuković

KAD BIH ZNAO DA JE SAMA

Ona negde sluša šapat
neke priče izmišljene,
ona ne zna da je sobom
odnela i deo mene.

Njoj se možda sada dive,
il' joj neko ljubav nudi,
možda plače il' se smeje,
pevaju joj drugi ljudi.

Kad bih znao da je sama
ne bih čekao ni tren,
jer iako nisam kraj nje, ja sam njen!

Kad bih znao da je tužna,
da zbog mene nema sna,
kad bih znao da se pita gde sam ja...

Ja bih drhteći od želje
na put krenuo daleki,
ja bih poš'o da je sretnem,
al' se bojim da je s nekim!

(Miki Jevremović)

KAD DOĐE OKTOBAR

Noćas te nisam sanjao,
noćas te nisam ljubio,
noćas kad nastane ova pjesma za tebe –
znaj da sam prebolio.

Dani se ne vraćaju,
dobro sam, kad me pitaju,
para i vremena za svakog ko mi ne treba,
a koga volim – nije tu.

Kad dođe oktobar i kiše padaju,
ja sjetim se ljeta i pomislim na nju.
I nije me sram kad oči zasuze –
to stara ljubav piše stihove.

Znam, daleko od oka
sve je dalje od srca.
Al' kako da sakrijem
u džepove sve ulice,
ej, gdje sam te ljubio!?

(Hari Mata Hari)

Goran Bregović

KAD ZABORAVIŠ JULI

Kad zaboraviš juli,
i kad sve se desi i prođe –
tad bih da te sretnem.
I nećeš sretna bit, slutim,
jer su i anđeli i đavli,
i narcis i grijeh
potrebni za smijeh.
Kad zaboraviš juli, tek tad,
neki hotel, neki grad –
pričaćeš, kao nekad.
Jer, kad me ne bude,
tek tada ćeš znat
da su i hljeb i vino,
i noć i dan, potrebni za san.

Reći ćeš *sve ide*.
Reći ćeš, a lagaćeš!
Kasno je sad, kasno za sve,
i nemam volje, a nemam ni snage
da se mijenjam.

(Bijelo dugme)

Edin Dino Dervišhalidović

KAD ZAMIRIŠU JORGOVANI

Koliko sam puta umro a ti me oživjela,
koliki sam pijanac bio a ti me otriježnila.
Kakve su vatre gorjele a ti ih gasila,
na kakvom sam bio dnu a ti si me spasila.

Poslije tebe je ostala duša gola kô pustinja,
poslije tebe mi ljubav dođe kao milostinja.
Ima noći kada tugu točim 'mjesto vina,
al' nema dana kol'ko je na srcu rana.

Lako ćeš ti bez mene,
al' kako ću ja bez tebe
kad dođu teški dani,
kad odu svi jarani,
kad zamirišu jorgovani.

(Merlin)

Duško Arsenijević

KAD LJUBAV IZDA

Kad ljubav izda, sva vrata se zatvore,
proleće kasni, a oči ne govore.
Jednom se ljubi, a ti razvenčavaš se,
prsten od želja bacaš u oblake.

Neću te kleti, vesela budi mi,
nek' ti od sunca budu svi putevi.
Neka ti ljubav moja nad snovima bdi,
neka ti od ptica budu prozori.

Mirišu aprilske noći
na tvoja nedra medena.
Ko li ih sada ljubi?
Ne bi mu zubi, ne bi mu zubi...
*Svetlana.*¹

(Kerber)

¹ Stihovi iz pesme „Mostarske kiše“ Pere Zupca

KAD ME POGLEDAŠ

Bio je neki pogrešan dan,
nestvaran.

Govorila si očima
opojno,
kao kad zima uspava,
kao kad poraz spašava,
kao kad jutro svanjava
u pričama.

Bila je neka lagana stvar,
nestvarna.

Osvajala si usnama
zanosno,
kao kad dete prohoda,
kao kad vojska maršira,
kao kad ljubav ubija
u pesmama.

A kad me pogledaš
u zemlju propadam,
mada znam
da ti se dopadam.

(Galija)

Arsen Dedić

KAD SAM TE VIDIO

Kad sam te vidio bilo mi je jasno,
odaje te nešto, ti ne nosiš sreću,
a znao sam što tražim i da takvu neću.

Kad sam te vidio bilo mi je jasno,
a kad sam te poljubio – već je bilo kasno,
već je bilo kasno.

Kad sam te vidio znao sam što gubim,
ne daju se tako ponos i sloboda,
al' ne gase tu vatru ni vino ni voda.

Kad sam te vidio znao sam što gubim,
al' kraj mene si zaspala – kako da te budim,
kako da te budim.

Kad sam te vidio u trenu sam znao
otećeš mi blago, a malo mi dati,
sve što mi je sveto sa tobom će pasti.

Kad sam te vidio u trenu sam znao,
al' već sam te dodirnuo – već sam život dao,
već sam život dao.

Ljubav je samo reč

Kad sam te vidio bilo mi je jasno,
pomoći mi neće razum ni iskustvo,
a poslije svega samo nevolja i pustoš.

Kad sam te vidio bilo mi je jasno,
a kad sam te poljubio – već je bilo kasno,
već je bilo kasno.

(Arsen Dedić)

Momčilo Bajagić

KAD HODAŠ

Veče ne miriše na rakove i školjke,
mesec je bleđa fleka boje cimeta –
uzimaš cipele za šetanje kroz snove,
ulica voli ritam tvojih koraka.

Vetar se provlači kroz nepoznate reči,
asfalt se miluje sa tvojim štiklama –
suviše mekan da bi mogao da spreči,
ovo je veče puno tvojih tragova.

Kad hodaš ne zastajkuješ,
i zemlju ne dodiruješ,
a mene ne primećuješ
i uporno se trudiš

da me prođe požuda,
još drhtim od tvog pogleda,
iz nekih starih razloga
ne mogu da se sredim.

(Riblja čorba)

Dorđe Novković

**KAŽU MI DA
JOŠ SI UVEK SAMA**

Kažu mi da viđaju te često
kao senka kako žuriš gradom.
Kažu mi da sakrivaš se vešto
od pogleda što te prate kradom.

Kažu mi da čudna si kad ćutiš
i da s malo reči mnogo pitaš.
Kažu mi da povratak moj slutiš
i da stara pisma opet čitaš.

Kažu mi da još si uvek sama,
a mnoga su proleća za nama,
a mnoge su jeseni za nama,
kažu mi da još si uvek sama.

Kažu mi da dugo svetla gore
kada noću kraj prozora ti stojiš,
kažu mi da povratka se bojiš
i da gledaš zvezde sve do zore.

(Boba Stefanović)

Svetislav Vuković

KAKO TI JE IME, DEVOJČICE

Vetrovi su donosili s polja
miris zemlje i zreloga žita,
u granama šaptalo je lišće
kao da je želelo da pita:
kako ti je ime, devojčice?

Sa danom je umirala rosa
kao čaša do dna ispijena,
neko setnu zapevao pesmu
kao da je želeo da pita:
kako ti je ime, devojčice?

Jesenje su zaplakale kiše
iz oblaka što se nebom skita,
nad rekom se pojavila duga
kao da je želela da pita:
kako ti je ime, devojčice?

Prolaznici ulicama žure
na licima radost im se čita,
evo mene koračam sa njima
srećan sam što mogu da te pitam:
kako ti je ime, devojčice?

(Miki Jevremović)

KAO I JUČER

Ruke su mi bile slani pjesak – sanjao sam te,
ruke su mi bile na oltaru mnogo godina.
Zaronjene stijene plaču, svjetlost počinje
tihim mjenjanjem mojih pobuda.
Kao i jučer – iza zavjese:
možda na mom licu nađeš tragove sjećanja,
možda ne razumiješ, ali – volim te.

Krenuo sam u dubinu sobe s jasnom namjerom
da materijaliziram nemoguće snagom poruke.
Razuzdanost histriona blisko odzvanja,
neka drugi broje križeve.
Kao i jučer – iza zavjese:
ono što me stalno plaši zvuči poznato,
možda ne razumiješ, ali – volim te.

Otkud osjećaj da gubiš pouzdano zaleđe –
umjetnost te čini jačom nego što pretpostavljaš.
Možda tvoja slutnja vara, možda umišljam,
htio bih da budeš sretnija.
Kao i jučer – iza zavjese:
igrat ću pred tobom opet ulogu pjesnika,
možda ne razumiješ, ali – volim te.

Gledaj kako konci aluzije prodiru u svijest,
ni tjeskoba, kao nijemi svjedok,
ne vrijedi suviše.
Stajao sam na peronu ljeta gospodnjeg,
moglo je biti prošlo stoljeće.
Kao i jučer – iza zavjese:
zamisli da brdo slika putuje svemirom,
možda ne razumiješ, ali – volim te.

(Azra)

KAO I OBIČNO

Kao i obično
i ove noći gaziš me
i gledaš kako cvilim
i ne predajem se.

Kao i obično
i ove noći daviš me
i gledaš kako tonem
i ne dam se.

Kao i obično
i ove noći pališ me
i gledaš kako gorim
i gasim se.

Kao i obično
i ove noći ljubiš me
i bacaš me u
svoje okove.

Kao i prvi put
i ove noći dolaziš
da me osvojiš
zarobiš i ostaviš.

(Galija)

Ljubomir Ljuba Ninković

KAO JA I KAO TI

Južni vetar zatire put,
posred čela osećam tvoj dah.
I kažeš: *Ništa nije uzalud,*
zato ne osvrći se sad.

A na ušću nemir i strast,
s one strane mami dubok vir.
Stavljaš srce meni na dlan,
dok se vraćaš – na tvom licu mir.

Stani malo, jer posmatram krug
u kom se vrti ovaj svet.
Nema druge – započinjem let,
spokojan, jer čekaćeš me ti.

Kao ja i kao ti,
ko bi toliko znao o ljubavi.
Kao ja i kao ti,
ko bi mog'o snagom tolikom patiti.

(S vremena na vreme)

Zoran Kiki Lesendrić

KAO PTICA NA MOM DLANU

Kao ptica na mom dlanu skakućeš,
priznaću ti zašto volim proleće,
podeliću i ovu noć sa zvezdama,
prekriću te nebom, kad budeš zaspala.

Otopiću ti led sa usana,
daću sve što imam za tvoja oka dva,
kao mesec kad proviri iz tvoga dvorišta
obasjaću ti lice, kad budeš zaspala.

Ne znam kako da pobegnem od sna,
i ne znam da l' te iko voli kao ja,
al' ne bi ova noć tako bolela
da me nisi volela.

Kao osmeh letnje noći nestaješ,
znam da nećeš doći – ipak čekam te,
osetićeš noćas miris trešanja,
znaćeš da sam budan kad budeš zaspala.

Kao ptica na mom dlanu skakućeš...

(Piloti)

Husein Hasanefendić

KAO TI

Ti mi činiš krasne stvari,
ti me činiš sretnim,
i kada mi loše krene
ti si tu – uvijek kraj mene.

Od kada su igre grube,
lijepo je znati
da čovjek ima nekog kao ti
na svojoj strani.

Ti znaš da ja nisam
od velikih riječi,
ono što osjećam teško je reći.
Ipak, želim da znaš – volim te.

Ja nisam od juče,
imam dosta iza sebe,
al' ni jedna prije
značila mi nije
kao ti, kao ti, nitko kao ti.

(Pami valjak)

KAO TI I JA

Dijete u noći,
kao ti i ja,
stranac u prolazu,
kao ti i ja,
cvijeće na granici
tone u san.

Žena u krevetu,
kao ti i ja,
dodir usana,
oznojena tijela,
daleko od ljubavi,
kao ti i ja.

Jutro na obali,
kao ti i ja,
napušteni brodovi
plivaju lijeno,
rastočene olupine,
kao ti i ja.

(Azra)

Oktober 1864

CARTE BLANCHE

Kao bol, kao mit, kao istina izgleda sve,
kao belo i crno i nestvarno, kao kišna kap.
Kao reč, kao mit, kao izazov dolaziš ti
tako hladan i dalek, neodređen, prozirni lik.

Ja više nemam snage da ti se prepustim,
ja više nemam volje da ti snove podarim.
Ja samo imam želju da te zaboravim
i da ti pružim osmeh
kao zadnji blagoslov za put.

I tako hodaš i misliš i sećaš se, kao kroz dim
prvi sneg tako mek, tako prozračan, kao beli til.
Kao glas, kao trag, kao nestanak jedinog sna
neka glupa praznina se ogleda u očima.

(Oktober 1864)

KESTENI

Ako si sama,
ako si noću probdela sate,
videla zoru.
Seti se mene,
seti se tada ulice moje levo od parka,
kućice trošne, vrata od stakla.

Želeo bih da imena naša ponovo stoje
u kori divljeg kestena,
da usne moje osete tvoje
u senci našeg kestena.

Ako si sama,
ako na uglu ugledaš klupu,
osetiš tugu.
Seti se mene,
seti se tada ulice moje levo od parka,
kućice trošne, vrata od stakla.

Želeo bih da imena naša ponovo stoje
u kori divljeg kestena,
da usne moje osete tvoje
u senci našeg kestena.

(Alisa)

Zvonko Đukić – Đule

KLATNO

Mi, sve smo probali
i sve prodali za samo jedan dan.
I sva naša nadanja
su izbledela od čekanja.

Toliko puta sam zamišljao
kako me oblak nekud odneo,
negde daleko u zaborav –
više mi ništa ne značiš.

While my guitar guently weeps...

Klati se klatno, zlato je zlatno.
Bleda je senka, lepa i slepa.
Spava li bajna? Da li je tajna?
Klati se klatno, zlato je zlatno.

Sve ove godine ti si tu
i čekaš da nađem te.
Znaš da ljubav slepa je,
kaži mi kako da čuvam te.

I ovo sve, tako težak je
jedan pokušaj za samo jedan dan.

(Van Gog)

KOTOR

Drsko je imala godina,
koliko Kotor vekova.
U sebe sam je sakrio,
kô strogu tajnu čuvao.
Kako usnama miluje,
kako prstima šapuće.
U zemlju snova smo otišli,
kupine poljupcima delili.
Bila je kraljica dodira,
moja radost noćima.
Kako usnama miluje,
kako prstima šapuće.
Čarobnjak je bila,
u kosi je krila
opojne mirise.
Stalno se sećam,
Kotoru vraćam
da opet osetim
kako usnama miluje,
kako prstima šapuće.

(Galija)

Momčilo Popadić

KOŠULJA PLAVA

U najdaljem kutu moje sobe
uvijek me srce tiho zazebe,
kada u moru čudnih stvari
nađem jedan dio tebe.

U najdaljem kutu moje sobe
miješam san i miješam javu –
čuvam jednu košulju tvoju,
najdražu – košulju plavu.

Tvoja košulja plava
nek' me sjeti, nek' miriše,
košulja plava
nek' umjesto tebe diše.

Sad kad te nema,
neka uz mene spava,
jedino tvoje što imam –
najdraža košulja plava.

Ona čuva sne i riječi,
ljetu, zimu, sva ona jutra –
traje, traje u tom kutu,
kao jučer, kao sutra.

Ljubav je samo reč

Ponekad dugo, dugo je ljubim,
ponekad čvrsto, čvrsto je stisnem –
mjesto tebe, mjesto tebe,
ponekad samo, samo vrisnem.

(Novi fosili)

Bruno Langer

KRALJICA CIGANA

Sunce nikad ne zalazi
u njenom kraljevstvu.
Poput ptica, djeca lete
bijelim nebom.
Modre kiše kriju se
u njenoj kosi,
u zjenici iskra
što vječnu vatru pali.

Ona je kraljica Cigana,
i njenim robom postao sam ja.

Uništila mi tijelo,
a dušu prodala đavolu.
Bio sam pseto što je čuva
staklenih očiju.
Vilenjaci kriju se
u njenoj duši,
krunom od perja
ukrasila je svoju kosu.

(Atomsko sklonište)

KRATAK JE SVAKI TREN

Da kažem sve što želim još o ljubavi,
kratak je dan, kratak je svaki tren.
Za ono sve što nosim ja u mislima,
kratka je noć, kratak je svaki tren.

Za ono sve što želim ja da tebi dam,
kratak je dan, kratak je svaki tren.
Za ljubav svu, za nježnost svu kraj tebe tu,
kratka je noć, kratak je svaki tren.

Da li ćeš ikad saznat to
što ti srcem želim reć –
da li ovaj život dovoljno je dug
da se nađe prava riječ?

(Kemal Monteno)

Anto Janković

KRIVO JE MORE

Ti, ti si ga upoznala
jedne ljetne večeri.
On, on te je poljubio,
dok more se pjenilo.
I ti, ti si se zaljubila,
mada nisi htjela to.
Krivo je more.

Znaj, ljetno je varljivo,
a srce ti zavodljivo.
Kući kad si pošla ti
znala si da si u zabludi.
A to večće, uz mora šum,
od sreće sva si blistala.
Krivo je more.

(Divlje jagode)

KRISTINA

Dani dugi, kao godine,
kad me iz sna probude,
bila si suza moja,
i srce puno bola,
nema te kraj mene.

Budan sanjam tvoje obraze,
dve crvene maline,
i ko će da ti vrati
kad srce jednom plati
za mene i za tebe.

Kristina, gde si sad,
kiše padaju,
tvoje mi ruke noćas trebaju,
ja nemam snage da te izgubim,
ljubav je tamo gde si ti.

Kristina, gde si sad,
da l' si nestala,
kao u stihu starih pesama,
*sahrani me pokraj puta
gde prolaziš češće puta.*²

² Stihovi iz pesme „Pogledaj me, nevernice“.

A kad se vratim zaboraviću sve,
sve ove godine za tren,
pokloniću ti jutro,
i zore što me bude
usnulog, ali bez tebe.

Kristina, gde si sad,
kiše padaju,
tvoje mi ruke noćas trebaju,
ja nemam snage da te ostavim,
ljubav je tamo gde si ti.

Kristina, gde si sad,
da l' si nestala,
kao u stihu starih pesama,
ti si svemu tome kriva,
*sahrani me u grob živa...*³

(Divlji kesten)

³ Isto.

KUĆA PORED MORA

Raznesene valima i vjetrom
tu su tople ruševine ljeta,
na rubu napuštenog mora
i jednog izgubljenog svijeta.

Ničeg nema, ničeg nema,
od tebe, od mene.

Ostala je samo prazna kuća,
malo stvari ljetovanja našeg –
na stolu novine još leže,
sa nekim datumima jula.

Naša ljubav sad se ruši,
kao pješčana kula.

Al' još sam uvijek ovdje,
još zagledan u more,
na vratima vile
u kojoj tuga spava.
A kiše su se slile
u cvjetove agava,
i ljetu je kraj.

Od vremena poezije i mira,
ostala je samo prazna kuća,
u noći, okrenuta moru,
sad čeka ljubavnike nove.

Ničeg nema, ničeg nema,
od tebe, od mene
u njoj.

(Arsen Dedić)

LA BOHEME

Naše najlepše vreme
već je odavno prošlo,
a sećanja žive.
Montmartre beše tad
tu, ispod prozora,
u nekom plavom cveću.
A u sobi toj
jedan krevet i sto
i moje slike sve.
Tu smo se voleli,
s gitarom pevali
i snove sanjali.

La boheme, la boheme,
to bili su najlepši sni –
la boheme, la boheme,
tako smo lepo živeli.

U jednoj maloj kafani
za stolom do zida
mi čekasmo slavu.
Gladni i umorni
dugo bi sedeli
kraj one tople peći.

Kad bi bar ovde
za jedan dobar ručak
mi prodali platno,
tada bi stihovi
sa nama pevali,
sa nama živeli.

La boheme, la boheme,
ja bejah mlad, a lepa ti –
la boheme, la boheme,
dvadeset tek smo imali.

Još i danas se često
prošetam polako
do stare adrese.
Ne vidim nigde te
zidove, ulice,
ni našu mladost...
A gore, pod krovom,
atelje tražim svoj,
ali ni njega nema,
u novom ruhu svom
Montmartre je tužan sam
i jorgovani s njim.

La boheme, la boheme,
ja bejah mlad, a lepa ti –
la boheme, la boheme,
lepo smo, lepo živeli.

(Dragan Stojnić)

**LAKU NOĆ, DRAGI,
LAKU NOĆ, DRAGA**

U istom stanu živimo,
toplu postelju delimo,
isto nas vino opija –
ipak smo daleki ti i ja,
ipak smo daleki ti i ja.

Po navici se ljubimo,
ponekad možda lažemo,
zajedno tolike godine –
sada se bojimo istine,
sada se bojimo istine.

Laku noć, dragi,
laku noć, draga,
otišla ljubav s našeg praga.
Zbogom radosti – dobar dan tugo,
poneki osmeh i ništa drugo.

Laku noć pesmi,
laku noć srcu,
ti znaš šta piše na mom licu –
vreme što prođe ostavi traga,
laku noć, dragi, laku noć, draga.

Album sa starim slikama
često se lista sa suzama –
divne smo sate proveli,
nekad, kad smo se voleli,
nekad, kad smo se voleli.

Laku noć, dragi,
laku noć, draga,
otišla ljubav s našeg praga.
Zbogom radosti – dobar dan tugo,
poneki osmeh i ništa drugo.

Laku noć pesmi,
laku noć srcu,
ti znaš šta piše na mom licu –
vreme što prođe ostavi traga,
laku noć, dragi, laku noć, draga.

(Leo Martin)

LEPA PROTINA KĆI

Još sam bio sasvim mlad,
neke barske ptice sam lovio tad,
kad je došla da se kupa
lepa protina kći.

Nije znala gde sam ja,
da je gledam krišom kroz trsku i šaš,
a preko reke noć je pala
kao plašt.

Mesec tinja nad vrbakom
srebri nebo zvezda roj,
i kapi vode kao biseri
koji blistaju svud po njoj.

O, srce ludo, ludi sni,
već se moji drugovi momčili svi,
a ja sam hteo samo jednu –
lepu protinu kći.

Čudnom pesmom zvoni drum,
te su zime svatovi došli po nju,
iz daleka, neki svet
za mene tuđ.

Baš sam prošao sokakom,
padao je prvi sneg –
i još ponekad zazvone praporci
što je odnose ko zna gde.

Da se ženim imam kad,
ja sam, eto, ostao momak do sad,
nikad više nisam sreo
lepu protinu kći.

Jedan život miran, tih,
nekad bacim kartu, il' napišem stih –
stvari teku,
ja se držim izvan njih.

I ljubim dobre, ljubim lake,
neke prave, a neke ne –
i sve su vile, sve su kraljice,
i sve su nevažne naspram nje.

(Đorđe Balašević)

LILE SU KIŠE NA ŽUTI LIST I STARI GRAD

Ugledah sreću u odsjaju bjeline,
kraj samoći što u meni diše.
No, prošlo je ljeto i došla jesen.
Opet... **lile su kiše**,
lile su kiše na staklene krovove grada.
Nikog, samo svijetla nijema,
i onda si znala šaputati dugo bez kraja
dragi, i sutra bit ću tvoja.
Čudna je tama, tebi ni traga,
samo pustinja stara.
Nekog trebam ja,
bilo da si ti
neka, druga moja sreća
da nisam sâm –
sve mi značiš ti.
Lile su kiše na staklene krovove grada.
Nikog, samo svijetla nijema...
...na pločniku mrtva priroda,
mrtvim bojama uprljan kist,
još jedna je moja ljubav
uvela kao **žuti list**.
Znam, dug put me čeka
životu dok pronađem sklad,
a bio sam tako blizu cilja...
...Svrativši nedavno na **stari grad**.

Sjećaš li se dana kada smo se sreli
na starom gradu
okruženi oronulim zidovima katedrale,
obasjani sjajem svijeća,
povezani muzikom.
Opet sam ovdje,
opet slušam Baha,
gdje si ti...?
Da li je trebalo da kažem tad
da svратиš opet na stari grad?
Te blijede slike katedrale sive,
igra svijetla, vizija
vedra i naga kao val.
Zaboravio sam Baha u onaj tren
kad u oku tvome vidjeh sjen,
suze trag, pogled blag.
Od tonova čudnih rodi se glas
i tvoja duša dobi stas,
laka kao san,
nježne ruke tople kao dah
i jedan tango, dodir plah,
svijet od svijeća, ruke od papira,
slika sreće i sjećanja,
plamen svijeća, zvona zvuk.
Bijeli dan i dodir grub
opet sna i jave rub,
nad mojom glavom ptica guk,
oblaci, nebo i dugi put...

(Drugi način)

LOŠE VINO

Ne vjeruj mi noćas,
svakog časa nudit ću ti više.
Ne vjeruj mi kad gitara svira
i padaju kiše iz zlatnih visina –
sve je to od lošeg vina.

Ne ljubi me noćas;
bit će suza, stihovi će teći.
Ne slušaj me, mala, jer ćeš čuti
što ne želim reći i nije istina –
sve je to od lošeg vina.

Ne gledaj me tako
dok se ljudi snovi množe.
Prevarit ću sebe;
srce nudi više no što može
i što mu je sudbina –
sve je to od lošeg vina,
sve je to od lošeg vina.

(Bijelo dugme)

Milan Mladenović

LJUBAV

Ja sam oduvek spavao
s tvojim imenom na usnama,
ti si oduvek spavala
s mojim imenom na usnama.

I gde god da krenem
tvoja je ruka u mojoj ruci,
i kada želim nešto da kažem
ja kažem *mi*.

Ljubav, ah ljubav.

Svi moji drugovi
su odavno i tvoji drugovi.
Dvojinu su stari Sloveni
imali u rečniku.

I kada želim da kažem *ja*
ja kažem *mi*,
i kada mislim o sebi
u stvari mislim o nama.

Ljubav, ah ljubav.

Ljubav je samo reč

I kako vreme nam prolazi
da, vreme nam prolazi brzo,
dani i noći su
slonovi na indijskom crtežu.

Boli i boli,
i boli i boli nas ljubav,
boli nas ljubav.

Ljubav, ah ljubav.

Polako dosada mrsi nam kosu
i prlja nam ruke.
Polako dosada pravi nam bore
od lažnog smeha.
I naše reči od milja su navika,
i naša imena od milja su navika.

Boli nas ljubav,
ljubav, ah ljubav.

Ja sam oduvek spavao
s tvojim imenom na usnama.

(Ekatarina Velika)

Nikola Grbić

LJUBAV

E, moj druže stari,
u moru kojim plivaš
mnogi su se utopili.
Tako stoje stvari,
više misliš – dalje bivaš,
mnogi su tu vodu popili.

A ja, ja sam samo žena,
loše rame za plakanje,
ili prati talas,
il' traži novu stenu za skakanje,
nemoj da se lažemo...

Ti misliš da je ljubav mirno more
da bi njime plovili,
ne, to nije ljubav, mnogi su se tu ulovili.
Kada dođe ljubav ni suze nisu uvek čiste,
sve je to oluja i sve smo mi iste
dok možemo.

Misliš da sam srećna
u toj staroj priči
o najboljoj drugarici.

Ljubav je samo reč

Nemoj da se sećam,
jer sve mi ovo liči
na onu o moru i starici.

Jer, ja sam samo žena,
loše rame za plakanje.
Ili budi stena,
il' traži novu stenu za skakanje,
nemoj da se lažemo...

(Goca Tržan)

Boris Bizetić

LJUBAVI MLADOSTI MOJE

Zajedno mogli smo dugo,
sami – nijedan tren,
al' kad si otišla drugom,
ja sam postao njen.

Ljubavi mladosti moje, gde živiš sada?
Prošle su godine, znam, još si mi nada.
Ljubavi mladosti moje,
želim još nežnosti tvoje,
radosti stare u nama još postoje.

Ako si cvet – onda sveni,
prošlo je vreme cveća.
Ti živiš još u meni,
jer ti si moja sreća.

Ljubavi mladosti moje, gde živiš sada?
Prošle su godine, znam, još si mi nada.
Ljubavi mladosti moje,
želim još nežnosti tvoje,
radosti stare u nama još postoje.

(Boris Bizetić)

LJUBAV JE SAMO REČ

Ljubav je samo reč i ništa više,
ljubav se uvek isto čita i piše,
ruka u ruci je već nešto drugo,
i šapat nežnih reči uz kapi kiše.

Ljubav je samo reč i ništa više,
obična slova svakog lista papira.
Tajna i strepnja su već nešto drugo,
to je i prvo pismo što reči bira.

Ljubav je samo reč, i ništa više,
ljubav je samo reč, i ništa više.

Ponekad je samo pogled
uzrok bezbroj budnih noći,
uzalud se nekad moli –
to je ljubav, to se voli!

I kad oči suze vlaže,
i nevešto kad se laže,
ili kada telo boli –
to je ljubav, to se voli,
to je ljubav, to se voli,
to je ljubav, to se voli!

(Zdravko Čolić)

Ivica Krajač

MAGLA

Tvoje tijelo osipa se poput pijeska sad.
Tvoje lice nestaje u zraku, kao dim.
Umorna sam, shrvala me
za ljubavlju tvojom duga glad.
Ti si s druge strane rijeke,
polako već se mirim s tim.

Magla svuda, magla oko nas –
iz daljine, jedva čujno, dopire tvoj glas.
Magla svuda, magla oko nas –
Prekasno je, uzaludno, sve je dublji jaz.

Tvoje usne od papira, ne osjećam ih već.
Tvoje ruke izmiču kô ispred dana noć.
Nekad, ipak, kriknula bih
poneku psovku ili grubu riječ –
ipak šutim, gušim srce,
mora se naprijed dalje poč.

Magla svuda, magla oko nas –
iz daljine, jedva čujno, dopire tvoj glas.
Magla svuda, magla oko nas –
Prekasno je, uzaludno, sve je dublji jaz.

Tvojih riječi ne sjećam se, ne pamtim tvoj glas.
Milovanja tvoja još su samo dio sna.
Sve što oboje smo htjeli
odavno već je iza nas –
u tom moru sivih lica
uzalud tvoje tražim ja.

Magla svuda, magla oko nas –
iz daljine, jedva čujno, dopire tvoj glas.
Magla svuda, magla oko nas –
Prekasno je, uzaludno, sve je dublji jaz.

(Josipa Lisac)

Miladin Šobić

MARIJA

Dosadno mi sam u stanu
da slušam ploče i gledam u zrak,
da spremam ispit i vježbam gitaru,
jedem sendvič uz tetrapak.
Davimo se među čet'ri zida
glupo popodne i ja,
a sve bi mnogo ljepše bilo
kad bi došla Marija.
Marija, Marija,
kad bi došla Marija.
Marija, Marija, tugu odagnala,
radost bi mi dala Marija.
Ne znam koji dan za redom
sâm sebi sve sam manji drug,
izvučem neki osmijeh s ledom
i vrtim se u krug.
Molim zidara sa novogradnje preko puta
da mi kratko rukom signal dâ,
kad stigne gradski autobus,
možda siđe Marija.

(Miladin Šobić)

MARINA

Na božićno jutro
sveno i budno,
u kaputu očevom,
malčice prevelikom,
došao sam na njena vrata
da joj kažem baš da odlazim.

Jer, nitko nije znao
sakrit suze kô Marina,
imala je oči boje vena,
boje vena, boje Dunava.

A ja, ja ne mogu bez nje,
Bože, Bože, spasi me!

(Prljavo kazalište)

Pero Gotovac

MAČKA

U gradu nije važno ime
u praznoj sobi, kaže priča,
i usred ljeta, usred zime,
ja vidim tužnoga mladića.

On živi sam i kô zanesen
u svome svijetu od papira,
a vani sunce, kiša, jesen,
a vani vergl nešto svira.

No, jednog dana šum kraj vrata,
to netko neznan ući želi
u njegov život, poput tãta,
da njegovu samoću dijeli.

A vani zima, vani sniježi,
i pored praga mačka leži,
on pruža ruke, kô da sanja,
a vani zora – svjetlost danja.

No, u tom času, u tom trenu
pred sobom vidje nagu ženu,
i on joj reče: *budi moja*,
a ona kaže: *ja sam tvoja*.

I sve što ima mladić skupi
i stavi trgovcu na vagu,
da prstenje od zlata kupi
i haljinu za svoju dragu.

Da, zlato želi, al' ne hajde
za skromnu halju što joj daje,
i tužni mladić svako veče
u novu krađu opet kreće.

Jer, on je želi, on je ljubi,
i volio bi da je mazi,
a zna da svoju ljubav gubi
bez darova i ruku praznih.

I riješi sada, još ove noći,
u zadnju krađu on će poći,
i u zoru se mladić vrati
da strašnim novcem ljubav plati.

I donese joj dragi kamen
u svijetu najveći od svijetu,
u kom se, kao jedan plamen,
sve vatre ovog svijeta kriju.

I vidje – žena ruke pruža
i ljubi kamen kao muža,
i kao što njega nikad nije
uz tijelo hladan kamen grije.

I dok se njemu lice grči
u sobu uđe miš i trči,
i kao mačka skoči žena,
na plijen se baci istog trena.

I stiže ga, a njeni zubi
već traže meso koje peče,
i ženi koju mladić ljubi
sa kuta usne krv poteče.

U strahu mladić oči sklopi –
te strašne slike neka odu,
on vidje lađu što se topi,
i svoju ljubav na tom brodu.

A kada opet nađe snage
on digno vjeđe – žene nema,
i tada mjesto svoje drage
on vidje mačku kako drijema.

Kroz prozor uđe svjetlost danja,
on pruža ruke, kô da sanja,
sad opet samo mačku ima,
a vani studen, snijeg i zima.

(Ibrica Jusić)

MENE SI VOLELA

Provodila si vreme s njim,
a mene si volela.
Govorila si da si našu
ljubav prebolela.
Prećutala si svoju želju, kažeš,
samo da bi našla mir –
u miru živiš s njim sama
i misliš o nama.

Dok pričala si da ga voliš,
na mene si mislila.
Dok gledala si kako spava,
ti za mnom si čeznula.
Sad godine su prošle prazne,
eto, kako živim – dobro znaš,
al' još si uvek s njim sama
i misliš o nama.

Ti misliš o nama...

(Boris Bizetić)

Dorđe Balašević

MENUET

U pet i petnaest je zvonio sat,
jednoga jutra na kraju leta –
u šest i deset je kretao voz
s nekog perona na kraju sveta,
mene je čekao taj voz.

Kraj mojih nogu je spavao pas,
rekoh mu tiho *hej, beži odatle* –
otvorih vrata, izađoh na trem,
na kom su cvetale bele muškatile,
pomislih – to je, možda, taj dom.

Nije me čula, mirno je snila,
svoje lepeze i sveće i čipke –
snila je dane mirne i nežne,
kô crno-bele klavirske tipke,
a u životu, sama na svetu,
u menuetu tražila spas.

Siđoh pred kuću na prašnjavi put,
kô neki lopov, polako i tiho –
ja nisam bio taj vitez za nju,
mada mi govore da sam Don Kihot,
al' to je sasvim druga stvar.

Bila je zvezda, bila je pesma,
svaki dan druga, a večito ista –
snila je dobra stara vremena
i svog Šopena i Baha i Lista,
možda će sama, u grubom svetu,
u menuetu naći svoj mir.

Od tad je prošao vek ili dva,
javi se retko ponekom kartom –
i ko zna gde je, ne želim da zna,
koliko čeznem za dalekim martom,
kad sam je sreo prvi put.

Bila je zvezda, bila je pesma,
svaki dan druga, a večito ista –
snila je dobra stara vremena
i svog Šopena i Baha i Lista,
a u životu, sama na svetu,
u menuetu tražila spas.
Još uvek lutam, gde je kraj puta?
Pamte me mnoge provincijske pruge –
kriju me mračne jeftine krčme,
noći su ponekad puste i duge,
nestajem tada u nekom svom svetu,
i menuetu, i menuetu.

(Rani mraz)

Arsen Dedić

MILENA

Još je bila tako mala,
samo svjetlo, samo pjena –
još je bila, što da kažem,
niti dijete, niti žena.

Kao cvijet u tamnom polju,
njena glava plava, snena –
kao da je među ljude
bila vjetrom donešena.

Milena, Milena,
poćićemo izvan grada,
zavjesa od kiše pada,
nema ovdje ničega za nas.

Milena, Milena,
toliko te čekam,
da li znaš?

Nitko ne zna s kim je došla
u tu praznu, kasnu uru –
kô da nešto vječno traži
na tom dugom lošem žuru.

Ljubav je samo reč

Svi smo ovdje isti bili,
bez adresa, bez imena –
kad je pozvala me tiho
da me vodi ruka njena.

Milena, Milena,
poćićemo izvan grada,
zavjesa od kiše pada,
nema ovdje ničega za nas.

Milena, Milena,
toliko te čekam,
da li znaš?

(Arsen Dedić)

Dušan Radović

MILO MOJE

Nikad više, mило moje, nikad više.
Nikad više onog leta,
nema zašto cvet da cveta –
umrle su oči tvoje,
nikad više za nas dvoje.
Sve je prošlo, mило moje, sve je prošlo.
Ničeg nema, sve se gasi,
nestali su oni glasi –
umrle su oči tvoje,
nikad više za nas dvoje.
Otišlo je, mило moje, otišlo je.
Moja prazna ruka vene,
nema tebe pored mene –
umrle su oči tvoje,
nikad više za nas dvoje.
Plakati neću ja, mило moje,
oko je prazno i slepo,
sad jeste, sad je sve svršeno,
al bilo nam je, bilo nam je lepo,
al bilo nam je, bilo nam je lepo.

(Bisera Veletanlić)

MI NISMO SAMI

Koliko puta si ljubila stranca,
i bila kao ptica kraj čovjeka
koji ne leti do tvojih visina
i ne zna tajnu skrivenu u tebi.

Ti si u tijelu punom želja,
sa usnama žednim iznenađenja,
a nikog nema tko je tvoj,
i ova zemlja se ne zove dom.

U tvome oku je dragi kamen,
ili to suzu čuvaš za mene –
a ja sam samo snoviđenje
koje ti kaže *raduj se!*

Ne znam kad i ne znam gdje,
ići ćemo istom stranom ulice.
Vjeruj mi, dušo, srešćemo se
u svijetu tajni – mi nismo sami.

(Film)

Kornelije Kovač

MISLI O TEBI

Kako vreme prolazi,
kako dani smenjuju noći,
sve je više misli
o tebi, o tebi.

O, kako te trebam,
zbog onih tvojih reči
koje samo ti si,
samo ti si znao reći.

Sva jutra me bude sa imenom tvojim,
i ljudi me pitaju zašto te nema –
još ponekad čujem lelujanje trava,
i misli lete nekud
u tople, tople dlanove tvoje.

Nikad nećeš saznati
u životu šta mi značiš,
jer snove si moje
poklonio nekoj drugoj.

(Tanja Banjanin)

Srđan Marjanović

MI SMO JEDNO DRUGOM GOVORILI VI

Koliko sam puta ušao u dragstor
da kupim cigare, umoran i snen –
i uvek u uglu, u uglu kraj kase
dočeka me osmeh, osmeh njen.

Kako ste? – pita, i kusur mi daje,
dok pakuje cigare ja vidim da joj oči sjaje.
I samo na tren ruke nam se taknu
dok novac uzmem, a onda izmaknu.

Mi smo jedno drugom
uvek govorili *Vi*,
ali nam se nisu
ostvarili naši sni.

Malo reči prozborimo tu
i ćutke se gledamo kraj kase u uglu –
a onda drugi, drugi na red dođu,
i naših par minuta brzo prođu.

(Srđan Marjanović)

Arsen Dedić

MODERATO CANTABILE

Rijeka donosi jesen,
dugo umire grad,
i u nama toliko ljeta,
mi smo siročad svijeta.

Reci, da li ćeš noćas
moći ostavit sve –
svoju kuću, navike, ljude
i poći, a ne znati gdje?

Neka svi mržnjom isprate nas,
ali draga, život čeka – sad je čas.
Čitav svijet biće tvoj novi dom,
neka kažu *avantura je to*.

Nikad žaliti nećeš
svoje stvari, ime ni grad,
i u hladnoj sobi hotela
bićeš slobodna sad.

Duga, očajna kiša,
magla zastire zrak,
nekim putem, tijesno kroz jesen,
nas će odvesti vlak.

(Arsen Dedić)

MOŽDA NEBO ZNA

Oči mi tope se,
dok vetar sa stola pesme mi briše –
koji stih sad razum da krene,
kada tu tebe nema više.

Lice moje nebo je,
i niz njega iste padaju kiše –
koji stih sad razum da krene,
kada tu tebe nema više.

Kome sad usne ljubiš do zore –
možda to nebo zna.
Hladna noć je dok misli mi gore,
da l' volim il' mrzim ja?

Al' negde još čuvam san
i oči zelene od gora veće,
i ko će sad nežno rame da mazi,
niko to više ne može i neće.

(Osvajači)

Husein Hasanefendić

MOJA JE PJESMA LAGANA

Tužna je naša ulica od kada nisi tu,
jer tužnu pjesmu pjevaju oni što ostaju.
Iste smo snove sanjali, istom se nadali –
drugi su igru vodili i snove ukrali.

Nije mi žao što si otišla, znam da si morala.
Jedino boli, malena, što se nisi javila.
Ne bih ti rekao *ostani*, ne bih ni probao,
ne bih ti rekao *volim te*, samo – *čuvaj se*.

Moja je pjesma lagana, polagana,
i tiho se ispija,
sasvim lagana i bez pitanja
što si otišla?

Kad kreneš – sruši mostove, izbriši tragove,
meni pjesma ostaje da me smiruje.
Iste smo snove sanjali, istom se nadali –
ja nisam smogao hrabrosti da se odlučim.

(Parni valjak)

MOJA HANA

Sanjam je noćima,
Hanu u klasju –
malena još je sva.
Maše mi rukama,
nešto mi nosi,
i to je lijepo, znam.

Pogledaj sad, moja Hana,
ovaj život, moja Hana,
gdje su tajne sve,
gdje nam je radost i sreća?
Gdje li su sva, moja Hana,
obećanja, moja Hana,
zašto prolazi sve
i gubi sjaj?

Gdje je nestao osmijeh tvoj,
onaj osmijeh tvoj,
šta se desilo, znaš li to,
znaš li to?

(Indeksi)

Jasenko Houra

MOJ BIJELI LABUDE

I baš me briga ko te noćas vozi kući, briga me,
i ako si i sretna kô što kažeš,
mada znam da lažeš,
sve to ubija me.
Grlim hladne jastuke,
moj bijeli labude.

I briga me što nisi Mjesec,
a ni Sunce, briga me,
al' nećeš moći preko blatne kaljuže
čista stić do moje postelje.
Grlim hladne jastuke...

Moj bijeli labude,
kad me jednom ne bude
sve će vode, labude,
da se razbistre.

(Prljavo kazalište)

MOLILA SAM ANĐELE

Sve je kao i pre, ništa se ne menja,
stojiš kao nekada davno pred mojim vratima –
i prija mi poznati smeh sa tvojih usana,
ali ipak jače od svega je to što osećam.

Molila sam anđele da te više ne vidim,
jer uz tebe nema života, nema ljubavi –
meni treba samo malo snage da zaboravim,
i da svoja vrata zauvek za tebe zatvorim.

Živim kao i pre, ništa se ne menja,
i dalje ja sam ista, al' nekom drugom potrebna.
Ponekad setim se nas, i to je normalno,
ali, bar za mene, i sećanje je dovoljno.

(Ana Stanić)

Zdenko Runjić

MOLITVA ZA MAGDALENU

Sve nježne riječi svijeta sačuvao sam za te
u pjesmama mojim,
sve nježne riječi svijeta da tebe meni vrate,
moja čežnja davna.

Sve nježne riječi svijeta za duge puste sate –
samoće se bojim,
sve nježne riječi svijeta sačuvao sam za te,
moja zvijezdo sjajna.

Magdalena, Magdalena,
moje nebo, moje sunce, moja duga,
Magdalena, Magdalena,
moja sreća, moja radost, moja tuga.

Magdalena, Magdalena,
moja ruža, moja nada, moja sudba,
Magdalena, Magdalena,
moja patnja, moja tajna, moja ljubav.

Još te molim, Magdalena,
da se vratiš, Magdalena.

(Oliver Dragojević)

MONSUNSKI VETROVI

U ponoć,
grabiš me čvrsto, jer osećaš kraj.
Sa tvoga lica suze padaju.
(Oiasumi nasai sayonara)

U ponoć,
jedrima punim plovim na jug
s pramenom njene kose u nedrima,
idem, al' dušom sam zauvek tu.

Monsunski vetrovi
nose tvoj dah (tvoj vreli dah) –
tragovi ljubavi,
u srcu prah.

Leptiri padaju
na trešnjin cvet,
poslednji ubod zadajem
i ljubim te.

(Slomljena stakla)

Oktober 1864

NADI ME

Kada misliš da si sasvim sâm,
i da jutro skriva novi dan,
kad na svetu nemaš nikog svog
i u svemu vidiš samo bol,
kada zvezde budu nebu dom –
priđi tada, tada kad si sam.

Nađi me, da ti ruke svoje dam,
nađi me, da ti čuvam davni san.

Kada misliš da si blizu dna,
kad ti treba neko ko te zna.
Sreća jedva daje sećanje,
ali nikad nemaš deo nje.
Kad ceo život stane ti na dlan –
priđi tada, tada kad si sam.

Nađi me, da ti ruke svoje dam,
nađi me, da ti čuvam davni san.

(Oktober 1864)

Branimir Džoni Štulić

NAIZGLED LIJEPA

Kažeš *sanjala sam te sinoć,*
pitaš me kad ću ti doć?
Kažeš *željela sam te pred zoru,*
osjećam – ljubav je to.

Hej, stidljiva ženo,
na licu sjeta ostavlja trag.
Hej, stidljiva ženo,
izdaje te iz očiju sjaj.

Govoriš ni mnogo ni malo,
sve onako slučajno.
Igra svjetla u tvojoj kosi,
naizgled – lijepa si.

(Azra)

Tomislav Ivčić

NAJLJEPŠA SI

Zbog tebe bi plava mora
umirila valove,
zbog tebe bi livade rosne
u cvijeću procvale,
zbog tebe bih od plavih dubina
kupio sjajne bisere
kad bi me tvoje usne ljubile.

Zbog tebe bih na meku travu
spustio zvjezdice,
zbog tebe bih na cvjetove male
dozvao leptire,
nek' u radosti i sreći
provedemo samo dan,
neka tugu zamjeni divan san.

Srcu mome tiha patnja,
oku mome radosni sjaj –
crna žena, najljepša si, znaj.

(Tomislav Ivčić)

NA KRAJU GRADA

Na kraju grada u tišini,
šetamo ispod starih lipa,
tiho je, tiho, al' mi se čini,
mjesec srebrnu muziku sipa.

Na kraju grada miriše juni,
i noćno nebo zlato toči,
mene tvoj topli dodir buni,
sretan se utapam u tvoje oči.

Rekla si *ljubav* i sve je stalo,
za sreću treba, znaj, tako malo,
za sreću treba tren u trenu,
žena čovjeka i čovjek ženu.

Za sreću treba, kao i tada,
lipa i juni na kraju grada,
mjesec što sipa zlatne boje,
za sreću uvijek treba dvoje.

Sad opet šetam ispod lipa,
i tražim juni na kraju grada,
nema te, nema, a snijeg sipa,
i nešto u meni pada i pada.

(Kemal Monteno)

Alija Hafizović

NAPIŠI JEDNU LJUBAVNU

Jutro je sumorno bilo,
sinoć je otišla Ana,
promijenila je lice
i svoja osjećanja.

Sinoć je bilo tako,
kraj je došao svemu,
a jutros me ljudi zovu –
traže mi novu temu.

Napiši jednu ljubavnu,
nek' nešto novo bude,
samo nek' nema suza,
na to smo navikli ljude.

I pišem pjesmu ljubavnu,
al' suza mora biti –
kako da pjevam o ljubavi
kad tugu ne mogu skriti.

Samo je kazala tiho
od noćas nisam tvoja,
i dlan je leden bio,
i osmijeha nije bilo.

Ja nisam kazao ništa,
samo zatvorih oči,
Ana je otišla sinoć
i ljubav pade u noći.

Sad traže jednu ljubavnu,
nek' nešto novo bude,
samo nek' nema suza,
na to smo navikli ljude.

I pišem pjesmu ljubavnu,
al' suza mora biti –
kako da pjevam o ljubavi
kad tugu ne mogu skriti.

(Kemal Monteno)

Duško Arsenijević

NA RASKRŠĆU

Tu smo na raskršću,
korak teži od nebesa.
Kô slepi putnici
koje niko i ne čeka.

Sad se kaju majevi,
snene zore i nemiri
pitaju zašto smo ih
uopšte i budili.

Ne mogu zaspati
u toj kući od snegova,
ni više ljubiti
tvoje usne od pelina.

Kad kiša prestane
tuđi san ćeš obâviti.
Na mojim zenama
neka druga će ostati.

(Kerber)

NARCISI PLAČU, LJUBAVI

Sećam se vremena kad si me vodila
na izvor svojih čari –
ti si se, znam, zbog mene rodila,
ti si moja, ustvari.

Narcisi plaču, ljubavi
u drugom cveću ti si,
narcisi plaču, mila,
jer sa mnom više nisi.

Sećam se maja i usana toplih,
svih naših dana sreće –
onog trenutka kad lepu te otkrih,
pod hod ti rasuh cveće.

Narcisi plaču, ljubavi
u drugom cveću ti si,
narcisi plaču, mila,
jer moja više nisi.

(Miki Jevremović)

Dorđe Marjanović

NATALI

Crveni trg beše tih,
kad stigoh tu sa Natali –
kad dovede me tu moj vodič, Natali.

Bio je sneg, svuda sneg,
a tad se razbudi trg –
oživeo kroz mog vodiča, Natali.

Ratnici su prošli tu,
i poeta čitav svet,
Karenjine sne
Kutuzova krije dim,
Lenjinov Oktobar vri,
dok mi sad pijemo čaj.

Crveni trg beše živ,
preko njega prođe mnogi vek –
oživeo kroz mog vodiča, Natali.

Noći te reših čvrsto
sutradan da kažem Natali:
Q ləblə, q vas ləblə.

Sutradan, dok šetasmo kroz grad,
ja rekoh samo to:
Natali, o, gde smo sad?

Moskva, sa tornjevima drevnim,
i ulicama belim,
metroom koji juri.

Moskva, sa rekom koja peva,
sa pesmom koja igra,
i igrom koja pali krv.

Vratih se u rodni grad,
tu su mi prijatelji svi,
al' nema više mog vodiča, Natali.

Priče njene žive tu,
čujem još u svakom snu,
Karenjine sne,
moje cigarete dim
kô da crta voljen lik,
dok ja sad sâm pijem čaj.

U noći spi moj grad,
pusti su trgovi svi,
na njima nema mog vodiča, Natali.

(Đorđe Marjanović)

Radoman Kanjevac

NA TVOJIM USNAMA

Na tvojim usnama,
kad budeš zaspala,
dva ću ti tiha napisati stiha,
na tvojima usnama.
Pred tvojim očima,
kad budeš zaspala,
goreće slika voljenog lika,
pred tvojim očima.
Neka te niko ne poželi ove noći,
neka te niko ne probudi.
Neka te niko ne poželi ove noći,
neka se niko ne usudi.
U tvojim snovima,
kad budeš zaspala,
teći će neka reka daleka,
u tvojim snovima.
U tvojim noćima,
kad budeš zaspala,
jednog će dana boleti rana,
u tvojim noćima.

(Galija)

NAŠOJ LJUBAVI JE KRAJ

Olovno nebo kišu tuge sprema,
nemirne ruke sjene su bez sna –
za ovim stolom tebe više nema,
a čašu nismo ispili do dna.

Cvijeće u vazi, miris tvoga tijela,
kud kod da krenem osjećam ga ja –
uzalud čeka postelja me bijela,
kad tebe nema – nema mirnog sna.

Našoj ljubavi je kraj,
jer te drugi meni sad ukrade,
našoj ljubavi je kraj,
ovo srce više nema nade.

Mrtvo cvijeće, pusti stol –
ti si donijela mi bol.
Nijemo nebo, prazan stan –
ti si odnijela mi dan,
ti si lila lažni sjaj...
Našoj ljubavi je kraj.

Ljubavlju svojom gradio sam za te
utvrdu nježnu, punu toplog sna,
u njoj sam htio godine i sate
provesti s tobom, da te ljubim ja.

Našoj ljubavi je kraj,
jer te drugi meni sad ukrade,
našoj ljubavi je kraj,
ovo srce više nema nade.

Mrtvo cvijeće, pusti stol –
ti si donijela mi bol.
Nijemo nebo, prazan stan –
ti si odnijela mi dan,
ti si lila lažni sjaj...
Našoj ljubavi je kraj.

(Oliver Dragojević)

NEBO JEDINO ZNA

Gazim kroz noć, prašnjavi koraci,
u moru sećanja ostavljam sve.
Laku vam noć, pospani oblaci,
svi moji putevi vode do nje.

Nebo jedino zna –
samo tebe sam ljubio.
Nebo jedino zna
zašto sam te izgubio.
Neka uzme mi sve godine
za noć kraj tebe.

Gazim kroz mrak, pričam sa zvezdama,
u tvojim mislima da l' ima me.
Nosi me put, snovi na nogama,
srcem u grudima dozivam te.

(Dejan Cukić)

Željko Krznarić

NE BUDI ME NOĆAS

Ne budi me noćas,
pusti neka teče,
trebaće nam jednom isto takvo veče
koje kraj nas ide, koje kraj nas teče.

Ne budi me noćas,
pusti neka traje
ovo malo sreće, ovo malo sunca
koje nikad više grijati nas neće.

Ne budi me noćas,
biće mi još teže,
kako ću bez svega
i bez ruke tvoje,

kako ću bez tebe,
još me čežnja steže,
a tuga je sve bliže,
tuga je sve bliže.

(Kemal Monteno)

NEVENI ŽUTI, ŽUTI

Niz prozore večer kaplje,
čekam te i ove noći –
znaš da prijatelja nema
i da nitko neće doći.

A u onoj modroj vazi,
tvome daru s putovanja,
jedan stručak – dva-tri cvijeta,
sa mnom čeka, sa mnom sanja.

Neveni žuti, žuti,
koje nosio si meni,
kad smo bili zagrljeni,
kad smo bili zaneseni.

Neveni žuti, žuti,
sad su sneni, prevareni,
umorni su, uveli su,
kao ljubav ta u meni.

Na radiju zadnje vijesti,
samo ovdje svjetlo gori,
ja sam kao zadnji putnik
što se jedva sa snom bori.

Ne volim ja ništa više,
ni tebe ni prived sreće –
kada dođeš, ako dođeš,
nemoj nosit više cvijeće.

(Novi fosili)

NEVJERNA ŽENA

Noći moja, saputnice tiha,
nevjerna u času tom kad zora se javlja,
zar se tako odlazi iz stiha,
zar se tako ljubav zaboravlja?

Ženo moja, saputnice nježna,
nevjerna u času tom kad drugi se javlja,
odnose te neizbježna jutra,
gasne ljubav – sve se zaboravlja.

Noć zvjezdane upaliće svijeće,
meni sve od tuge, tebi sve od sreće.
Dan svjetiljke upaliće druge,
tebi sve od sreće, meni sve od tuge.

(Zdravko Čolić)

Dorđe Balašević

NE VOLIM JANUAR

Ne volim januar
ni bele zimske vragove,
u svakom snegu
vidim iste tragove –
tragove malih stopa,
broj trideset i... ko zna,
kako polako odlaze.

Više ne prolazim
ulicom Dositejevom,
i nemam pojma
kad neko pita gde je to –
tih 206 koraka,
dužinom tog sokaka,
nikad ja nisam brojao.

Nisam te nikad čuvao,
nisam te nikada mazio, pazio –
tvoju sam ljubav gazio,
svemu smišljao broj.
Nisam te nikad štedeo,
i nisam umeo stati ni ostati –
šta će od mene postati,
mali anđele moj.

Ne gledam filmove
iz ranih sedamdesetih,
dosta je suza
i rasanaka nesretnih –
ko takve stvari snima,
baš čudnog sveta ima,
tako se lako rasplaču.

*Bila je noć jedna, kao ova.
Ja sam prolazio ulicom Dositejevom,
u Novom Sadu, na Dunavu...
Dolazio sam s jednog mesta
gde su svi mirisali na karanfilić
i bili rumeni kao kuvano vino koje su pili,
i gde su svi pevali „Roždestvo tvoje“
i još neke pesme.*

*I dugo sam stajao pod njenim prozorom ispred
kuće broj 7A.
Tišina je bila.
Samo koraci nekih noćnih ptica u daljini
i lepet krila daleko iza Kisačkog drumu.
A opet, ni na trenutak nisam uspeo
da čujem kako diše,
kako diše u snu...*

(Đorđe Balašević)

Goran Bregović

**NE GLEDAJ ME TAKO
I NE LJUBI ME VIŠE**

Ne gledaj me tako noćas,
jer u srcu tvoju ljubav slutim.
Ne gledaj me, jer muzika svira,
reći ću ti stvari koje ćutim.
Zato sklopi oči, idi,
jer i tvoje su zelene i snene,
kao nekad njene.

Ne nudi mi usne noćas,
poželet ću da me uvijek ljube.
Ne govori tako lijepo,
ne vjerujem usnama kad gube.
Lagale su drugog,
lagat će i mene,
kao nekad njene.

Ja sam čovjek bez snage da krene još jednom,
ja sam sanjar što je sanjao samo s jednom ženom,
ja sam kockar bez sreće,
ja se bojim, ja te molim
idi sad.

I ne gledaj me tako, i ne ljubi me više.

(Bijelo dugme)

NEDOSTAJEŠ MI TI

Kad bi htjela ti da budeš
moja luka, moje more,
moja ljubav zauvijek.
Kad bi htjela ti da budeš
moje noći, moje zore,
moja sreća zauvijek.

Ja bih znao da te vodim
putem nježnosti i snova,
da te vodim zauvijek.
Ja bih znao da te volim
ovim srcem, sve do bola,
da te volim zauvijek.

Nedostaješ mi ti i ove noći,
nedostaješ mi ti,
tvoj smijeh, tvoj glas i oči.

Nedostaješ mi ti, a noć je duga,
nedostaješ mi ti,
za san, za mir, za ljubav.

Nedostaješ mi ti...

(Oliver Dragojević)

Ljiljana Petrović

NE IGRAJ SE, VETRE

Vetar nosi lišće niz dug, prazan put,
tiho plaču grane još za njim.
Dok se vetar smeje, sve u meni mre –
odgovor je njegov *ne*.

Dala sam mu sve, svoje srce i sne,
mislila sam dovoljno je to.
Pružila sam ruke, a on svoje ne –
uzalud je bilo sve.

Ne igray se, vetre, lišćem,
ovim mrtvim lišćem,
kao što je dragi mojim srcem –

okrutna je tvoja igra,
kô njegova nekad,
kad sam bila igračka za njega.

(Ljiljana Petrović)

NEKO TE IMA

Hteo bih negde da te vidim, kao slučajno,
u kom džepu ovaj grad te noćas sakrio?
Sada ne mogu da zaspim, nešto se dogodilo,
poludeo sam sasvim od kad mislim na tebe –
sve se izmenilo.

Kad sam s tobom kao da hodam po vrelom asfaltu,
i taman kad se noge naviknu, ti više nisi tu.
Sada ne mogu da zaspim, nešto se dogodilo,
poludeo sam sasvim od kad mislim na tebe –
sve se izmenilo.

Neko te ima noćas, neko te voli,
neko te ima – to nisam ja.

Kad sam s tobom kao da padam, a nikad ne padnem,
gde te sakrio ovaj grad, ne mogu da te pronađem.
I ne mogu da zaspim, nešto se dogodilo,
poludeo sam sasvim od kad mislim na tebe –
sve se izmenilo.

Neko te ima noćas, neko te voli,
neko te ima – to nisam ja.

(Van Gog)

Ljiljana Petrović

**NEKA TO NE BUDE
U PROLEĆE**

Ako se ikada budemo rastali,
neka to ne bude, nek' ne bude u proleće –
jer teško je gledati sve druge ljubavi
kako se rađaju dok naša umire.

Ako se ikada budemo rastali,
neka to ne bude sa suzama i tugom –
tad se oprostimo od nekih stvari
običnim rečima i odlutajmo bez povratka.

Oprosti što govorim o rastanku,
suviše sam srećna da bih bila sasvim bezbrižna.
Htela bih toliko toga da ti kažem,
al' ne umem sada, kad se voli.

Ako se ikada budemo rastali,
neka to ne bude sa suzama i tugom –
ako se ikada budemo rastali,
neka to ne bude u proleće.

(Ljiljana Petrović)

**NEMA NAS VIŠE
NA KARTI LJUBAVI**

Nema nas više na karti ljubavi,
ko stari grad smo zbrisani –
tebe sam hteo, a sad ljubim nju,
nema nas više i znam da sam kriv.

Znam da je teško mene voleti,
tek što se spustim, opet poletim –
tebi se kunem, a sad ljubim nju,
nema nas više i jedva sam živ.

Ubija me greh,
s tvojih usana smeh,
ležim pored nje,
a mislim na tebe.
Ne bih bio lud,
kad bih imao kud,
jedina si ti,
moja ljubavi.

Dao bih sve da opet budeš tu,
umesto nje,
da sklopim oči
i milujem te.

Znam da je teško mene voleti,
tek što se spustim, opet poletim –
tebe sam hteo, a sad ljubim nju,
nema nas više i znam da sam kriv.

Tebi se kunem, a sad ljubim nju,
nema nas više i jedva sam živ.

(Mobi Dik)

NE MOGU SKRITI SVOJU BOL

Voljela tebe samo sam ja...

Kako da bol krijem svoj?
Prazni su dani, a nisi moj.
Nekad smo bili samo mi,
al' ode onog ljeta –
u oku osta sjeta.

Ne molim da se vratiš,
al' molim te da pamtiš –
voljela tebe samo sam ja.

Kuda li sad lutaš ti?
Hladan mi vjetar krade san.
Kako je bila topla noć
kad ode onog ljeta –
u oku osta sjeta.

Ne molim da se vratiš,
al' molim te da pamtiš –
voljela tebe samo sam ja.

(Ambasadori)

Jacljues Brel (prep. Arsen Dedić)

NEMOJ POĆI SAD

Nemoj poći sad,
jer se može sve,
sve zaboraviti.
Svaki prazan sat
što nas razdvaja
biće sutra već
negdje ostavljen
i zaboravljen.
Izgubljen je dan,
ali tu je novi,
mnogo novih još...
Nemoj poći sad,
nemoj poći sad,
nemoj poći sad,
nemoj poći sad.

Vidjela si već
kako baca vatru
vulkan što je davno
ugašen i star.
Ima suhog tla
što odjednom rodi
bolje nego kišom
oplakivan kraj.

A kad dođe noć,
kao luč je svod,
i crvenilo se
s crnim venča tada.
Nemoj poći sad,
nemoj poći, ne,
nemoj poći sad.

Nemoj poći sad,
neću plakati
ni govoriti.
Tu ću stati nijem
da te gledam samo,
da ti čujem glas,
da ti slušam smijeh.
Pusti me da bar
budem tvoja sjena,
tvoje ruke sjena,
tvoje sjene sjen,
sjena tvoga psa,
tek da nisam sâm,
nemoj poći sad,
nemoj poći sad.

(Arsen Dedić)

Jacljues Brel (prep. Ivica Krajač)

NEMOJ POĆI SAD

Nemoj poći sad,
i zaboravi
što smo prošli mi
kad smo bili sami,
kad su naše usne
sve te grube riječi,
sva ta pitanja,
sreću grabila.
Ne zaboravi
da je stvarno to
bila istina,
tužna istina.
Nemoj poći sad,
nemoj poći sad,
nemoj poći sad.

Ja, ja naći ću za te
bisere kiše,
makar i u kraju
gdje kiše nema.
Otvorit ću zemlju
sve do njenog dna
i posut ću te zlatom,
zlatom kojeg nema.
Odnijet ću te tamo
gdje je sve što tražiš,

i naći ću sve
što postoji za te.
Nemoj poći sad,
nemoj poći sad,
nemoj poći sad.

Nemoj poći sad,
i pustit ću lude,
lude riječi,
koje žive tvojim dahom,
dišu tvojom dušom.
Pričat ću ti priču
o nađenoj sreći
dvaju živih bića,
ili o dječaku
koji još te traži,
premda već je umro,
jer te nikad nije sreo.
Nemoj poći sad,
nemoj poći sad,
nemoj poći sad.

Onaj dalek vulkan
nikad nije umro,
kako nisi znala
da živi samo za te?
A duboko u njem'
gori plamen koji
razara i pali
sve što nisi ti.

Da l' ćeš ikad saznat
zašto nebo gori,
a crvenilo vatre
zašto rađa strah?
Nemoj poći sad,
nemoj poći sad,
nemoj poći sad.

*Ne me quitte pas
Je ne vais plus pleurer
Je ne vais plus parler
Je me cacherai là
A te regarder
Danser et sourire
Et à t'écouter
Chanter et puis rire
Laisse-moi devenir
L'ombre de ton ombre
L'ombre de ta main
L'ombre de ton chien
Ne me quitte pas
Ne me quitte pas
Ne me quitte pas
Ne me quitte pas
Ne me quitte pas.*

(Ibrica Jusić)

NE PLAČI

Ne plači, mala moja,
ima dana pred tobom.
Prvi put kažeš *zbogom*,
pa je teško, znam.

Ne plači, mila moja,
mnogo boljeg te čeka,
život nas kao rijeka
nosi dalje sam.

Moje igre su teške,
ne znam ljubav da dam.
Volim stvari daleke
i tražim ih sam.

Ne plači, dušo moja,
nek' te muzika tješi,
i makar ti se smješi
kad ne mogu ja.

(Arsen Dedić)

Ana Stanić

NI VERU, NI LJUBAV

Pusti me, jer više nade nema,
u meni tuga drema
dugo već.

Puštam te da nove tajne tražiš,
i nikad da se ne vratiš,
dajem reč.

Ni veru, ni ljubav,
više ništa ne mogu da dam.
Ni veru, ni ljubav od tebe ne tražim,
znam da je kraj.

Kasno je da novi zanos dođe,
jer, bude sve i prođe
kao tren (samo tren).

Kasno je da iznova se krene,
da srce nam se prene,
sve prošlo je.

(Ana Stanić)

NIJE HTJELA

Prošla je kroz moje pjesme strasno,
i u svakoj ostavila trag,
shvatio sam, al' je bilo kasno,
da joj nisam drag.

Godine su ostale za nama,
cvjetna polja, mladost i sve,
ostao sam sâm, ostao sam sâm,
jer nikad više vratiti se neće, nikad više.

Nije htjela, nije htjela,
moje pjesme, moju ljubav, moja djela,
nije htjela ruke moje,
svoju ljubav nije dala, srce svoje.

Svaka njena riječ još uvijek boli,
iako već dugo nije tu –
srce još ne prestaje da voli,
da voli nju.

Nije lako naći prave riječi
ove noći kad se dijeli sve,
ostao sam sâm, ostao sam sâm,
jer nikad više vratiti se neće, nikad više.

(Kemal Monteno)

Andrej Stefanović

NOĆAS MI SE PJESMA PIŠE

Noćas mi se pjesma piše,
al' ne mogu naći pravu riječ –
strasti su mi noćas tiše,
gubim sve.

A na stolu još papiri stoje,
prazni, bez riječi, kao ja –
piše samo ime tvoje,
tu je kraj.

Zašto uvijek tako malo traje
ono lijepo što nas vezat zna –
zašto život tako malo daje,
kad mu sve od sebe dajem ja?

I zašto noćas, dušo, nemam snage
da u pjesmi kažem svoju bol –
zašto tvoje ruke tople, drage,
umjesto meni noćas daješ njoj?

(Ambasadori)

Branimir Džoni Štulić

OBRATI PAŽNJU NA POSLEDNJU STVAR

Obrati pažnju na poslednju stvar
i legni tu, kraj mene.
Zaboravi na sve što znaš,
opusti se sad, ne traći svoje vrijeme.

Obrati pažnju na poslednju stvar
i sjećat ćeš se dugo.
Povuci još dim, udahni volju za put
i uzmi moju ruku.

Obrati pažnju na poslednju stvar,
zadrži me u sebi.
Osjećam da lutam kroz terase svijesti,
nešto se u meni dijeli.

Ja te volim,
volim da ti pogađam sne,
i ne razumijem zašto te smeta,
ne mari za to.

(Azra)

Aleksandar Korać

OBRIŠI SUZE, DRAGA

Obriši suze, draga,
obriši suze, jer čitav je život pred nama.
Neću dozvoliti, mila,
da još jedanput ostaneš tužna i sama.

Ti ne znaš, jedina moja,
kako su tužni bili dani bez tebe.
Zato što nisam sa tobom,
tako sam često, draga, mrzeo sebe.

Obriši suze i veruj,
nikada više, mila, otići neću.
Živeću samo za tebe,
jer želim da ti vratim radost i sreću.

Obriši suze, kad molim,
svaka me vrela kap peče i boli.
Tuga se vratiti neće,
jer je kraj tebe čovek koji te voli.

(Boba Stefanović)

OLIVERA

Na pragu svojih dvadesetih
bio sam laka roba,
bile su moderne barabe, onih dana –
ne želim svega ni da se setim,
hteo sam, eto, sve da probam,
zvalo me zabranjeno voće s raznih grana.

Sad žalim da, al' šta sam znao ja,
ti si bila još devojčica –
leteo je kao leptir tvoj čuperak.
Drugi bi sve imalo smisao,
drukčije bih život disao,
da sam znao da postojiš, Olivera.

Možda sam, a da nisam znao,
pred isti izlog sa tobom stao,
možda smo zajedno iz voza negde sišli.
Možda si sasvim blizu bila,
ulicom mojom prolazila,
i možda smo se za trenutak mimoišli.

Sad žalim da, al' šta sam znao ja,
ti si bila još devojčica –
daleko od moga oka i moga pera.

Drugi bi sve imalo smisao,
ne bih svakom pesme pisao,
da sam znao da postojiš, Olivera.

Drugi bi sve imalo smisao,
ma, ja bih iz te gužve zbrisao,
i nikom ne bi bilo jasno šta to smeram.
Znao bih gde da sebi nađem mir,
skrio se u tamni manastir,
i čekao da ti odrasteš, Olivera.

(Đorđe Balašević)

Bruno Langer

OLUJNI MORNAR

Moje je more, moj je brod,
moji su vjetrovi, kiše i oluje.
Tebi ostavljam novi krov,
novi asfalt i priključak struje.

Obala je pola-pola,
ali ti poklanjam sve.

Moje je more, moj je brod,
i smrt će moja biti tajna za te.
Ostavljam ti francuski krevet.
Ne plači, još uvijek mislim, mislim na te.

Obala je pola-pola,
ali ti poklanjam sve.

(Atomsko sklonište)

Slobodan Kovačević

ON JE MOJ BOL

Znala sam da je ludo što od njega tražim
da ostane sa mnom, bar za neko vrijeme,
željela sam jedno prijateljstvo nježno,
i još mnogo više – da je pored mene.

Otkrila sam srce, pogrešila sam, eto,
on je sada znao što osjećam za njega,
bilo me je stid gledati u lice
čovjeka kog volim, a on mi to ne da.

On je moj bol,
moji snovi su uz njega,
ja ga volim,
a on mi to ne da.

(More)

ON ME VOLI NA SVOJ NAČIN

On ne piše nježna pisma,
nikad o tom ne govori,
ne zna srce da otvori,
al' ja vidim što mu značim.
On me voli na svoj način.

On će poći tko zna kamo,
on se vraća kasno noću,
al' i takvog ja ga hoću,
slab je pa se pravi jačim.
On me voli na svoj način.

Ja vidim u toj igri,
vidim vatru ispod leda,
kad me ljubi, kad me gleda
dok se češljam, dok se svlačim.
On me voli na svoj način.

On ne voli da ga pitam,
kao školjka biser krije,
da l' je sa mnom ili nije,
al' dobrotom nekom zrači.
On me voli na svoj način.

(Gabi Novak)

Dorđe Balašević

OPROSTI MI, KATRIN

*Ekspresni vlak za Pariz:
Pula–Trst–Milano–Torino–Grenobl–Pariz,
polazi sa 14. koloseka, drugi peron, lijevo.
Ponavljam: ekspresni vlak za Pariz...
Écris, ma chérie.
Ne oublies pas. Adieu...*

Na stanici u Puli, pod vrelim suncem leta,
sam čekao autobus i svirao gitaru –
tad sela je kraj mene, i pitala da l' smeta,
i znam li dobar hotel u Rovinju il' Vrsaru.

Oprosti mi, Katrin,
možda nisam bio fin,
mada si mi bila draga.
Oprosti mi, Katrin,
sve je sada samo dim,
našoj ljubavi ni traga.

I reče da je stigla tog jutra iz Dižona,
odvedoh je u mali restoran s dobrom klopom –
uz sendviče i kafu, onako iz fazona,
predložih joj da dalje krene sa mnom autostopom.

Oprosti mi, Katrin,
možda nisam bio fin,
mada si mi bila draga.

Oprosti mi, Katrin,
sve je sada samo dim,
našoj ljubavi ni traga.

I sutra sve je bilo kô da se dugo znamo,
na plaži joj na poklon izronih morskog puža –
i nije rekla ništa, nasmešila se samo,
i pružila mi ruke, kao sebe da mi pruža.

Oprosti mi, Katrin,
možda nisam bio fin,
mada si mi bila draga.
Oprosti mi, Katrin,
sve je sada samo dim,
našoj ljubavi ni traga.

I mahala mi dugo sa prozora vagona,
i pisala mi posle da pamti sunce juga –
i zvala me u jesen da dođem do Dižona,
al' tamo ne bi bila ista nego neka druga.

Oprosti mi, Katrin,
možda nisam bio fin,
mada si mi bila draga.
Oprosti mi, Katrin,
sve je sada samo dim,
našoj ljubavi ni traga.

(Rani mraz)

Drago Mlinarec

OSMIJEH

Kao sunce što sja kroz dan,
kao mjesec žut što noću sja –
tako mi, draga, znaj izgledaš ti
dok sa smiješkom promatraš svijet.

Kao jutra što dolaze zorom,
kao rosa što na cvijetu sja –
tako mi, draga, znaj izgledaš ti
dok sa smiješkom promatraš svijet.

Ne mijenjaj nikada
svoj osmijeh blag.
Čuvaj ga, on je sve
što mi pružaš sad.

(Grupa 220)

Dorđe Balašević

OSTAJE MI TO ŠTO SE VOLIMO

Moj drug iz detinjstva živi sretno na selu,
kô u ruskom romanu, tačno tako.
Ima ženu i sina, ima podrum pun vina
i sve mu je ravno.

U poslednje vreme ja ga viđam sve ređe,
samo onda, uglavnom, kad nešto slavi.
On se ne ljuti zbog tog, pruži ruku i kaže:
Nisi bio odavno.

I sećamo se dana kad smo još bili
divlji, kô jeleni hitri,
i sve smo bliži istini i tuzi
što smo bliži sledećoj litri.

Pitam ga da l' zna da si otišla,
da si otišla.
*Ma nije strašno, kaže on,
imala je drugog, to znaš.*

Pitam ga da l' zna da se volimo,
da se još volimo.
*Ma baš si smešan, kaže on,
ponekad si klinac baš.*

Moj drug iz detinjstva život posmatra škrt,
vidi nebo i zemlju, ma ima pravo.
Ja sam prokleti pesnik koji stoji na kiši,
koji laže i voli.

Mada smo učili istu grubu životnu školu,
mi smo nekad daleki, pa to je ljudski.
Svako nosi u sebi nekog svog malog boga
kom se potajno moli.

I zato vraćam priču na vremena
kad smo bili jeleni hitri,
i sve smo bliži istini i tuzi
što smo bliži sledećoj litri.

Pitam ga šta sad, kad si otišla,
kad si otišla.
Ma budi mangup, kaže on,
ima mnogo sličnih njoj.

Pitam ga da l' zna da se volimo,
da se još volimo.
Ma koješta, gundža on,
dodaj bokal, stari moj.

Moj drug iz detinjstva se oženio zelen,
al' je imao sreće. Ja, vidiš, nisam.
Ja sam ljubio razne, neke potpuno prazne,
neke potpuno strane.

I sve mi se čini da ne postoji način
da mu objasnim tebe, jedinu pravu.
Zato topim u vinu čitav svet,
jer u čašu može svašta da stane.

I sećamo se dana kad smo još bili
divlji, kô jeleni hitri,
i sve smo bliži istini i tuzi
što smo bliži sledećoj litri.

Pitam ga da l' zna da je nevažno što si otišla.
Avantura, kaže on, *šta ti sada ostaje?*
Ostaje mi to što se volimo, što se volimo.
Da l' zbog vina, kaže on, *al' ovo smešno postaje.*

(Rani mraz)

Željko Sabol

OSTALA SI UVIJEK ISTA

Odavno već nisam mislio o tebi,
među nama dani i godine stoje –
nikada te više pronašao ne bih,
da se juče nismo vidjeli nas dvoje.

Stigao sam kasno, stajao na cesti,
i slučajno tebe ugledao tada –
ni slutili nismo da ćemo se sresti
pod svjetlima ovog bezimenog grada.

Pričaš mi o svemu,
hodamo polako,
odavno se nismo
isplakali tako.

Ostala si uvijek ista.
I ove suze na licu tvom –
ostala si uvijek ista.
Jedina žena na putu mom –
ostala si uvijek ista.

(Mišo Kovač)

Borislav Bora Đorđević

OSTANI ĐUBRE DO KRAJA

Dok stojim za šankom delimično pijan
mrzeći pomalo i sebe i druge,
ubijam lagano konjak, cigarete,
prijatelje dobre, moje verne služe.

Nisam od onih koji cvile,
više te nemam i šta tu mogu,
ja ću se posle odvući kući,
samo da popijem još jednu s nogu.

Znam, neću moći još dugo da zaspim,
beskrajno duge, proklete noći,
kako su pogrešni dani bez tebe,
tu mi ni piće ne može pomoći.

Nisi valjda luda da se stidiš
što si me prognala istočno od raja,
bar se nasmeši kada me vidiš –
ostani đubre do kraja.

(Riblja čorba)

Arsen Dedić

OTKAKO TE NE VOLIM

Vraća mi se okus, kao poslije bolesti,
strah me kad se sjetim kuda me to moglo odvesti.
Osmijeh mi se vraća – nećeš me prepoznati,
kao na slobodi opet učim jesti, hodati.

Otkako te ne volim
opet noću kiše moje
izgubljeni zvuci boje,
ni sa kim ih ne dijelim.

Otkako te ne volim
netko mi iz vlaka maše,
prazno mi je, ali lakše
otkako te ne želim.

Pitao sam ljude kol'ko će to trajati,
može li se umrijeti, hoću li se poslije kajati.
Gnjavio sam ljude, pravio sam paniku,
prejako je svjetlo, samo da se oči naviknu.

(Arsen Dedić)

Svetislav Vuković

OČI DRAGE ŽENE

Njene oči snene
uvek bude nemir moj,
oči drage žene
kad me želja vrati njoj.
Slika stara bleđi
ali čuva deo sna,
čuva pogled nežni
kog se rado sećam ja.

Gledaju me blage oči sa stare slike. U njima neka izgubljena davna seta. Zaustavljena mladost se smeje krajevima usana, u kosi miris proleća i trag jednog divnog leta. Kako je stalo vreme u trenutku sreće, kako je tiha ova tuga, kako se ništa ponoviti neće.

Jedne oči snene
uvek bude nemir moj,
oči drage žene
kad me želja vrati njoj.
Slika stara bleđi
ali čuva deo sna,
čuva pogled nežni
kog se rado sećam ja.

(Boba Stefanović)

Arsen Dedić

PAMTIM SAMO SRETNE DANE

Pamtim samo sretne dane,
pamtim samo one noći
koje sam dijelila s tobom,
sanjajući i ljubeći.

Pamtim samo sretne dane,
pamtim samo ona jutra
koja bude naša tijela,
zagrljena kao mrtva.

Ja nisam kao ti
da pamtim samo zlo.
Ja nisam kao ti,
ne mogu to.

Pamtim samo sretne dane,
pamtim samo one kuće
gdje se naša ljubav krila,
samo kamen i bespuće.

Pamtim samo sretne dane,
oko nas je voda rasla –
Pamtim samo sretne dane,
da bih našu ljubav spasla.

Ja nisam kao ti
da pamtim samo zlo.
Ja nisam kao ti,
ne mogu to.

Pamtim samo sretne dane,
svi su drugi magla, san,
samo onaj koji valja
u lice je upisan.

Pamtim samo sretne dane,
oko nas je voda rasla –
Pamtim samo sretne dane,
da bih našu ljubav spasla.

Ja nisam kao ti
da pamtim samo zlo.
Ja nisam kao ti,
ne mogu to.

(Gabi Novak)

Svetislav Vuković

PAHULJICE MOJA

Hiljade pahulja bjelih
večeras pada,
hiljade pahulja bjelih,
a jedna nada.

Da li te vjetrovi nose,
jedina moja,
na nekom oblaku mekom
duginih boja.

Ti si noćas sva u bjelom
tamo gdje se pjesma čuje,
pahuljice srca moga,
ko te ljubi i miluje?!

Hiljade pahulja bjelih
večeras pada,
umiru pahulje bjele
i moja nada!

(Kemal Monteno)

PISMO PRIJATELJU

Dugo nisam vidio svoj rodni kraj.
Proljeće je sada, mene obuze sjeta.
Ja ti pišem pismo, stari prijatelju moj,
daj mi reci što ima novo, sve mi reci što znaš.

I da l' još svirate noću pored rijeke,
sad je došlo lijepo vrijeme,
pjevate li one naše pjesme?

Da li ponekad sretnoš moju dragu,
je l' još uvijek onako lijepa,
pita li za mene i da l' me čeka?

Piši mi sve...

Jutrom, kad se budim, često tužan sam,
noći su moje duge... pozdravi društvo i druge.
Ja ti pišem pismo, stari prijatelju moj,
daj mi reci šta ima novo, sve mi reci o njoj.

(Drugi način)

Ivica Krajač

PJESMA ZALJUBLJENIKA

Da li znaš da lijepa si kô san,
i sve je lijepo što o tebi znam –
da si nježna i krhka kao cvijet,
a ti zvuci glazbe i tvoj su svijet.

Za me, znaj, ti ljepša si od svih,
i svaka tvoja riječ je kao stih –
a tvoj glas, kô violine zvuk,
što bilo kud da krenem ja čujem svud.

Zar se može još nekog više voljeti,
i nekome još više, više diviti,
i željeti i ljubiti,
kô što ljubim i želim ja.

Da l' se može još nekog ljepše sanjati,
još više, više nježnosti poklanjati,
i strepiti nad ljubavi,
kô što strepim nad nama ja.

(Kemal Monteno)

PJESMA ZA MALU PTICU

Svu noć kucala je na mom prozoru
trideseta jesen,
a u zoru,
dok si me budila, ptico malena,
ti, lijepa kao armija
ispod zastava,
a ja, komadić opsjene,
htio sam ti reći
bježi, bježi od mene.

Bože, Bože, šteta za nas oboje.
Sve bi bilo možda i drugačije
da smo se ranije sreli ti i ja.
Nisi smjela nikada, ptico malena,
iz moje ruke ni jesti, ni vodu piti,
jer ja nosim jedan tužan ugarak
negdje na dnu grudi,
i ovo lice stranca, i hiljadu bora,
i jedan ruzmarin koji ne vene.
Zato bježi, bježi od mene.

(Bijelo dugme)

M. Meštrović

PLAVE OČI

Imala je plave oči boje modrog dna,
znala je u svakom trenu sve što mislim ja –
sve je bilo kô u snu, imao sam samo nju,
divne sne i tople riječi te – volim te.

A san kad je bio kô sunčani sjaj,
ja nisam ni znao da bliži se kraj.

Danas nema plave oči boje modrog dna,
nikad više neće znati sve što mislim ja –
sve je bilo kô u snu, imao sam samo nju,
divne sne i tople riječi te – volim te.

(Most)

PLAVI GOLUB

Ponekad je vidim ležeći u snu,
kao igru sjena na mom ramenu,
bijelo svjetlo iznad površine tupih koraka,
koliko još ima do očajja?

Darovat ću ti plavog goluba,
imaj srca kad zakuca na tvoja vrata,
ne gledaj u njemu prolaznika bez alibija,
ne gledaj u njemu plavog goluba.

Dvojica na ulici, sami protiv svih,
dvojica na ulici – sami.

Zagrlio sam prvu djevojku,
uživala je u milovanju,
oblaci su vukli kišu sve do prozora,
ne gledaj u meni plavog goluba.

(Azra)

Krunoslav Kića Slabinac

PLAVUŠA

I pogled i šapat u meni plaču,
i jecam, i lomi bol što ne zna stati,
i pitam se zar tako mora biti,
zar život je tako htio, zar tako mora biti?

I sve dokle budem gledao ja
njenu kosu, plavu kosu kako sja,
i sve dokle budem gledao ja
njezin lik, divan lik, plakat ću ja.

Ja znam – njezin život pripada drugom,
i stvara mi bol što ne zna stati –
plačem, jer nisam kamen,
plačem, što moja ne možeš biti.

(Krunoslav Kića Slabinac)

POVRATAK

Da l' me čekaš noćas da se tebi vratim,
da te ljubim, draga, dugo, kao prije,
da li vidiš noćas zvijezdu koju pratim,
da ti budem bliže tama dok te krije.

Da l' me želiš noćas kao ono veče
kad su naša tijela jedno tijelo bila,
da li čuješ noćas rijeku koja teče
da oteče tama koja te je skrila.

Ljubavi moja, moram te naći,
tek sada znam koliko meni značiš –
tvoja je nježnost sve što sada trebam
na putu svome ispod praznog neba.

Zato budi noćas mirna kao more,
nađi moje ruke u svakoj kapi kiše,
jer ja bit ću s tobom već u osvit zore
da nas tama nikad ne razdvoji više.

(Buco i Srđan)

Slobodan Vujović i Slobodan Đurasović

POZDRAVI SONJU

Putuješ u grad za koji me veže sve.
Tamo imam društvo, dobre drugove i nju.
Pričaj, neka zna,
da ovdje vrijeme sporo teče,
jer nema nje i nema društva
i traje dugo svako veče...

Pozdravi Sonju,
i reci joj da ne mogu bez nje.

Putuješ u grad za koji me veže sve.
Pozdravi društvo, pronađi nju,
učini to, molim te...
Pričaj, neka zna,
ne skrivaj ništa, reci sve –
ne lutam, čekam pisma, ali hladno je.
Nek' ne zaboravi, mnogo volim je...

Pozdravi Sonju,
i reci joj da ne mogu bez nje.

(Indeksi)

POZOVI ME

Ostajem sam,
jer te java otima od sna,
i stojim tu, ispred novog vremena
kad verni psi
počinju da grizu i odlaze.

Za našu reku
nema više čistog izvora,
za tvoj muk imam toliko pitanja –
postoje li jedra
za vetrove koji dolaze?

Sad jasno vidim promene,
i zastajkujem,
i kolebam se.

Ali imam nešto što me sprečava
da ostavim sve,
sve naše korene.

Da rasteram zle duhove pozovi me.
Da ljubimo sve oblake pozovi me.
Da rasteram zle duhove pozovi me.
Da živimo od istine pozovi me.

Sivu ranu
vidim sad u tvojim očima,
lelek zemlje vuče se po poljima –
dan nestaje, noć nastaje
i bojim se.

Kako su hladne
tvoje ruke i tvoje istine,
sve više želim, a sve manje imam te,
jer jak je glas što me doziva sa druge obale,
sa one obale.

(Džakarta)

POLUUSPAVANKA

Hej, otkači šlepove!
Nanišani jutro i pusti tu stvar neka klizi.
Postoje kod Amera reči za to:
Take it easy, lutko lepa.
Zrela se breskva nebom cepa.

U kosu me zadeni,
kō malenu sedefnu šnalu me skri iza temena.
Svi satovi svemira žure,
mi imamo vremena, puna kapa.
Noć i nas dvoje, stara klapa.

Nije ovo uspavanka,
pesma gnjavanka,
buenas noches chiljuita,
to smo smislili vrag i ja,
to je magija,
tajni prolaz kroz noć.

Baš polaze galiije do vina i maslina,
'ajmo malo na jug Italije,
zatvori oči...

U tajnoj sam misiji!
Moj dom je tek maleni svitac na nebeskoj pučini
a ja sam na ovoj planeti
da sretnom te učinim, spavaj samo.
Ne znaju oni šta mi znamo.

Nije ovo *snjeet baby dream*,
glupi evergreen,
nema ljutnje, Sinatra.
Ova pesma te voli sva,
to je molitva
za još jedan lep san.

O, ne boj se granica i naslovnih stranica,
nema tih glupih stanica
na putu do jutra.

Nije ovo uspavanka,
pesma gnjavanka,
buenas noches chiljuita,
to smo smislili vrag i ja,
to je magija,
tajni prolaz kroz noć.

Baš polaze galije do vina i maslina,
'ajmo malo na jug Italije,
zatvori oči...

(Đorđe Balašević)

POLJE SNOVA

Samo sklopi oči,
tonemo poljem snova toplih daleko.
Da, da mogu, zna da bih od sebe pustio je

kao list da leti usamljena
neбом hladnih tuđih uzdaha.
Da, da mogu, zna da bih od sebe pustio je.

Možda baš sad je u mislima nekim
samo glad.
Njeni su dani mastilo bez boje nadanja,
divlje su oči želje,

kao pustinjska žeđ
ona zna da krade poslednju kap sa usana
koje duvaju u jedra ljubavi.

Ona je moja pustinjska žeđ,
ona sme da krade poslednju kap sa usana
koje duvaju u jedra ljubavi.

Ti samo spavaj, spavaj,
spavaj tako izgubljena
poljem snova, topla, daleka.

Da, da može,
znaš da bi iz tebe nestalo sve.
Divlje su oči želje,

kao pustinjska žeđ
ona zna da krade poslednju kap sa usana
koje duvaju u jedra ljubavi.

Ona je moja pustinjska žeđ,
ona sme da krade poslednju kap sa usana
koje duvaju u jedra ljubavi.

(Van Gog)

POLJUBAC

Sjećam se prvog poljupca,
samo on je bio sladak.
Sjećam se prvog dodira,
samo tada sam drhtao.
A onda su nestala osjećanja,
ne osjećam ništa, samo se sjećam.

Imao sam stotinu djevojaka,
i one su imale mene.
Dao sam im svoju ljubav,
i zato je više nemam.
To je dobro, više nemam problema,
ne osjećam ništa, samo se sjećam.

Vjeruj,
nema života od sjećanja,
dao bih milijardu dolara
za jedan sekund prvog poljupca.

(Film)

Momčilo Bajagić

POLJUBI ME

Mesec je mlad, a noć je vrela.
Padaju zvezde padalice,
i dok mi kaplje znoj sa čela
mrak je i ne vidim ti lice.

Dole pod nama čuje se kako
škripe točkovi noćnih šofera,
a ja te volim u mrklom mraku
na zadnjem spratu solitera.

Poljubi me, dotakni me usnama,
sa usnama kô zgaženim trešnjama.

Ponekad samo, kad bljesne svetlo
velike neonske reklame,
ugledam tvoje mačje oči
kako me miluju iz tame.

Mesec je mlad, a noć je vrela,
zvezde se roje iznad glave.
Veče miriše na pozno leto,
a ti na retke poljske trave.

(Bajaga i instruktori)

PORED MENE

U sumrak otežaju senke
i plaze nam po licima.
Sjaj u očima je
dubok i nestvaran.
Putujemo rečima
i razmišljamo koracima
ti i ja,
ti i ja.

U sumrak tvoje hladne ruke
me miluju po grudima.
Zaboravljam,
zaboravljam
da samo ti znaš
koliko mnogo ih ima,
da samo ti znaš
koliko mnogo ih ima.

Pored mene,
budi pored mene...

U sumrak znam da znaš da znam
sve o nevažnim stvarima.
Iza brda je polje,
iza polja je šuma,
iza šume je kuća,

iza kuće je put
koji vodi
koji vodi
koji vodi do tebe.

Jer, samo ti znaš
koliko mnogo ih ima.

Pored mene,
budi pored mene...

(Ekatarina Velika)

POSLEDNJA

Posle tebe nisam ni jednu...
Kome tužne pesme trebaju?
Tebi pevam ovu poslednju
kao dragu tajnu, kao molitvu.

Gospod može, srce ne može
da te gubi, a da oprostí.
Lažu noćas moji drugovi,
lažu noćas moji najbolji.

Leptir doleti, pa me podseti
da sam ja nekad leteo,
da si grudima mene budila,
budila, pa me ubila...
Poslednja...

(Kerber)

Hajrudin Hari Varešanović

POSLIJE NAS

Poslije nas nemoj voljeti,
poslije nas neće biti ljubavi –
samo bol za tebe i mene,
samo bol i uspomene.

Poslije nas skupi hrabrosti,
poslije nas neće biti mladosti –
samo bol za tebe i mene,
samo bol i uspomene.

Dugi su dani, kô godine,
a ja moram sâm bez tebe.
Tuđe su žene sad kraj mene,
a ja bježim od sudbine.

(Hari Mata Hari)

Dragutin Britvić

POTRAŽI ME U PREDGRAĐU

*Ova dvorišta puna neba i ptica
uđu, kô muzika stara, nekud duboko u nas
i tu uvijek ostanu.*

*Tu nas čekaju davno poznata lica.
Jedan je kuštravi dječak uvijek u proleće tu,
ti znaš zašto dolazi.*

*Tko je nekada nosio
prvo sunce po dvorištima,
nikada sasvim ne ostavlja
ovaj život u predgrađima...*

Potraži me u predgrađu,
na ulici, na raskršću,
gdje ti je jorgovan rasuo perle,
gdje nam je proleće dotaklo usne i pobjeglo.

Potraži me u predgrađu,
kraj vlakova što prolaze,
bićemo sami u svitanje dana,
bićemo sami u pjesmama ptica, kô nekada.

Drijemaju jedra od rublja i cvijeća,
čekaju vjetar da nekuda plove.
Čuješ li – naše nas predgrađe zove,
traže te kuće i ulice stare.

Potraži me u predgrađu,
poljubi me u sjećanju,
bar onih sati kad ostaneš sama,
ako me sada još imalo voliš –
potraži me.

Ti nemaš prsten sa našeg venčanja,
al' pamtiš streju na kraju grada,
bez mnogo cvijeća, bez vela i zlata,
bila si lijepa i sretna kô nikad.

(Đorđe Marjanović)

Aleksandar Korać

POČNIMO LJUBAV ISPOČETKA

*Počnimo ljubav ispočetka
od prvog zagrljaja tvog
počnimo ljubav ispočetka
od nežnog poljupca mog.*

Ljubav se gasi, al' još u nama nada živi,
ljubav se gasi, ti znaš da oboje smo krivi.
Zalazi sunce, ja nemam sna dok spava grad,
ako si budan priđi mi bliže, slušaj me sad.

Počnimo ljubav ispočetka,
od prvog zagrljaja tvog,
počnimo ljubav ispočetka,
od nežnog poljupca mog.

Ne daj da se gasi naša ljubav,
ne daj da se ruše naši sni,
počnimo ljubav ispočetka,
ponovo zagrlj me ti.

(Betii Đorđević)

Arsen Dedić

PRAVA STVAR

Jedna za drugom – takav život je moj,
nisam ljubio stvarno, važan bio je broj.
Jedna za drugom – svakoj bio sam drag,
al' duboko u nama to ne ostavlja trag.

I u stvari srce spava,
sve do časa kad se javi prava.

S tobom je nešto drugo,
ti si za mene par.
S tobom to traje dugo...
Ja sam probao sve,
ja sam prošao svud,
s tobom, s tobom je prava stvar.

Jedna za drugom – vječno s cvjeta na cvjet,
ti me vraćaš na zemlju, ti mi prekidaš let.

I u stvari srce spava,
sve do časa kad se javi prava.

(Zdravko Čolić)

PRVA LJUBAV

Pamtim tvoje ruke male,
plahi drhtaj kasnog ljeta –
k sebi nježno su me zvale,
sad su čežnja, sad su sjeta.

Pamtim tvoje lice drago,
oči tvoje još me vole –
sve su moje bile blago,
sad me peku, sad me bole.

Ti si bila moja prva ljubav,
prvi san o sreći koje nema više,
ti si bila moja prva ljubav,
prva nježna pjesma koju srce piše.

Ti si bila moja prva ljubav,
prvi dodir sreće što ga tijelo pamti,
ti si bila moja prva ljubav,
nek' te ova pjesma opet meni vrati.

Zadnji kucaj svoga bila
ja bih noćas tebi dao –
ptico mala, zlatnih krila,
jer te čuvat nisam znao.

(Oliver Dragojević)

Dorđe Balašević

PRVI JANUAR

Halo, hej ćao... Ja sam, zar mi ne znaš glas?
zvao sam te, nisi bila tu.
Pa eto, malo cugam, znam, to nije spas...
Ništa, želim ti sretnu Novu godinu... Ćao!

Pomisli u ponoć na mene, na nas,
pomisli na Šoltu i klince i dom.
Možda novi januar donosi spas?
Pomisli u ponoć na mene, na nas!

Ne daj da nam snegovi zaveju trag!
Pogledaj kroz prozor kad sklopi se sat.
Nosiće te mašta kô čarobni sag,
ne daj da nam snegovi zaveju trag!

Halo... Tu je društvo. Hajde, dođi i ti.
Da, i on je sa mnom, pa šta s tim?
Čula sam da negde si u planini.
Ma dođi, tako želim da te poljubim sad!

Pomisli u ponoć na mene, na nas,
pomisli na Šoltu i klince i dom.
Možda novi januar donosi spas?
Pomisli u ponoć na mene, na nas!

Ljubav je samo reč

Ne daj da nam snegovi zaveju trag!
Pogledaj kroz prozor kad sklopi se sat.
Nosiće te mašta kô čarobni sag,
ne daj da nam snegovi zaveju trag!

(Rani mraz)

Dušan Mihajlović – Spira

PRVI SNEG

Sad kad sam došla iz daleka,
pruži mi ruke, reci da me čekaš.
Dolaze teška, teška vremena.
Ti znaš: dolazi zima, duga i hladna,
zatvori vrata, upali vatru –
pada prvi sneg.

Dolaze dani ledenih kiša,
nečije lice gubi se u magli.
Dolaze ona naša ćutanja.
Ti znaš: dolazi zima, duga i hladna,
zatvori vrata, upali vatru –
pada prvi sneg.

Niz pusto polje, u mračna jutra,
moje hladne ruke, ruke će da te traže.
Ako me voliš, ostaćeš uz mene.
Ti znaš: dolazi zima duga i hladna,
zatvori vrata, upali vatru –
pada prvi sneg.

(Suncokret)

PREDAJ SE, SRCE

Volio sam njene oči, njene ruke, njenu kosu,
volio sam čak i pjege na malenom lijepom nosu –
ni slutio nikad nisam da će ljubav dati drugom,
da će ludo srce moje ispuniti tugom.

Predaj se, srce, izgubili smo boj,
nikada više ti ne pričaj o njoj.
U mom životu sad nema više nje,
predaj se, srce, izgubili smo sve.

(Indeksi)

Svetislav Vuković

PRIČAJ MI O LJUBAVI

Kad je sunce na zapadu palo,
kad su želje ugasile dan –
moje srce još tad nije znalo
da će s tobom podeliti san.

Kad je noć, duga noć, skrila zvezde,
kada grad tihim snom nemo spi –
kad sam ja srela dve tople ruke,
tad sam znala da si pored mene ti.

Pričaj mi o ljubavi,
glas tvoj neka bude tih –
nežne reči pričaj mi,
kao drage pesme stih.

Pričaj mi o ljubavi,
davno želim šapat tvoj –
kad si pored mene ti
čitav svet je samo moj.

(Olivera Katarina)

Aleksandar Nećak

PRIČA O IZGUBLJENOJ LJUBAVI

*Ovo je moja priča,
tužna priča o izgubljenoj ljubavi,
sećanjem je pisana, a' to je istina moja.*

Ja nisam znala šta je prava ljubav,
i gde je biće moga sna,
dok nisi doš'o u moj život, ljubavi moja.

Moji snovi postali su stvarnost,
tu stvarnost voleli smo mi,
jer sreću ona nam je dala, ljubavi moja.

A' jednoga dana stvarnost tu
pobedi kratak tren,
još dugo nisam znala da prestalo je sve zauvek.

Naši dani sreće sad su nema prošlost,
bez tebe pust je život moj,
još samo uspomene imam, ljubavi moja.

*A' veruj da sam s tobom i sad
u snovima svojim,
a našu ljubav pamtiću ja
dok budem živa.*

(Senka Veletanlić)

Dorđe Balašević

PROVINCIJALKA

Rekli su mi da je došla iz provincije,
strpavši u kofer snove i ambicije.
Drug je studirao sa njom,
pa smo se najzad sreli ona i ja.
Shvatih, Bože, ovo je sazvežđe za nju provincija.

Srce stade kao dete da se otima,
tražili smo se po prethodnim životima.
Ostavih iza sebe sve,
zablude, promašaje koji tište,
prosto, lako, kô neko beznačajno pristanište.

O, da mi je da se još jednom zaljubim,
opet bih uzeo kostim večnog dečaka.
I opet bih smislio kako da prodangubim
dok ona ne sleti niz hodnik studenjaka.

Gorda naspram podsmeha i spletke poslednjih.
Usamljeni galeb iznad mora osrednjih.
Reči bi sve pokvarile,
samo se ćutke pokraj mene stisla.
Sami, svoji, izbeglice iz besmisla.

O, da mi je da se još jednom zaljubim.
Opet bih gledao niz kej kao niz prugu.
I opet bih znao da se u oblak zadubim
i čekao bih samo nju, nijednu drugu.

Napiši mi pesmu, mazila se.
Nisam znao da li ću umeti.
Reči jesu moje igračke, cakle mi se u glavi
kao oni šareni staklići kaleidoskopa,
i svaki put mi je druga slika u očima
kad zažmurim.

Ali, postoje u nama neke neprevodive dubine,
postoje u nama neke stvari neprevodive u reči,
ne znam...

Napiši mi pesmu, molila je,
i nisam znao da li ću umeti.
Voleo sam je tako lako,
i tako sam teško to znao da pokažem.

I onda, odjednom, na rasporedu mladeža
na njenim leđima, kao tajnu mapu,
pokazala mi je u koje zvezde
treba da se zagledam...

I tako, eto ti pesma, ludo jedna...

(Đorđe Balašević)

Borislav Bora Đorđević

PROKLETO SAM

Neću da idem u bioskop,
jer nema nikog da ide sa mnom –
ljudi se ljube, grickaju semenke,
ćute i bulje u platno, uglavnom.

Ne smem da izađem na ulicu,
moja situacija grozna je –
ni napred ni nazad, ni levo ni desno,
mene, mene niko ne poznaje.

Vrata su dobro zaključana,
između četiri zida sakriven
sedim i čekam da me pozove –
telefon ćuti kao zaliven.

Ja nosim samo samoću i tugu,
ko zna šta ona sad oseća –
ne smem da uključim radio,
muzika na nju me podseća.

Ko bi mogao da pretpostavi da će da me ostavi?
Ko bi mogao da pogodi šta će da se dogodi?

A ja, prokleta sam...

(Riblja čorba)

PROLJEĆE BEZ TEBE

Proljeće je otpočelo s vjetrom,
kao da je znalo da nas dijeli –
i dok drugi zajedno su bili,
mi se nismo pogledati smjeli.

Proljeće je otpočelo s kišom,
s vlakovima koji kasno stižu –
i dok dani umorno se nižu,
mi se opet pozdravljamo krišom.

I pamiću dugo ono vrijeme,
kad još nismo znali što nas čeka –
kad su šume ostajale nijeme,
kad je modra nosila nas rijeka.

I pamiću dugo one sate
što ne mogu više da se vrate.

Proljeće je otpočelo s vjetrom,
kao da je znalo da nas dijeli –
i dok drugi zajedno su bili,
mi se nismo pogledati smjeli.

Proljeće je otpočelo s nadom
da će jednom drugačije biti –
da od ljudi nećemo se kriti,
i bez riječi lutat ćemo gradom.

I pamtiću dugo ono vrijeme,
kad još nismo znali što nas čeka –
kad su šume ostajale nijeme,
kad je modra nosila nas rijeka.

I pamtiću dugo one sate
što ne mogu više da se vrate.
Sve mi kaže – uzalud te volim,
ali sama još uvijek se borim.

(Ksenija Erker)

PUČINA

Pučina je besnela
zato što je silom vezana za nebo,
nebo iznad nas.
Nebo je zarobilo
zato što je mnogo volelo to more,
more ispred nas.

Pučina tiho jeca sad,
obalu sanja svaki dan –
sanja da priđe bar na čas,
da u njoj pronađe svoj spas.

Reci ko smo ti i ja,
ko je obala, ko je nebo,
ko je tužna pučina,
tako blizu, a tako daleko.

Obala je plakala
zato što je silom venčana za more,
more ispred nas.
More je zarobilo
zato što je mnogo volelo taj kamen,
kamen ispod nas.

Obala ima divan san,
sa neba dotakla je dan,
sanja da nebo već je tu,
da voli je i ljubi svu.

Reci ko smo ti i ja,
ko je obala, ko je nebo,
ko je tužna pučina,
tako blizu, a tako daleko.

Nebo tiho jeca sad,
pučinu sanja svaki dan –
sanja da spoji se sa njom,
da čuva je u srcu svom.

Reci ko smo ti i ja,
ko je obala, ko je nebo,
ko je tužna pučina,
tako blizu, a tako daleko.

(Flame)

RATNE IGRE

Kad srušimo mostove
i kada spustimo mačeve,
poželim da su naše igre,
ratne igre bar malo nežnije.

Nije važno ko počinje,
uvek na kraju ćutimo,
kad mnogo toga treba reći,
a nema reči, reči za istinu.

Ti uvek odviše ponosna,
ja tvrdoglav kao noć,
i ko će koga prvi zvati,
ko kome dati ruke za dodire.

I opet loše se osećam,
kružim kao zao duh,
jer mnogo toga treba reći,
a nema reči, reči za istinu.

Nek' sada ratne igre prestanu,
jer više ničeg nema u tebi, u meni –
u mome srcu kiše padaju,
u duši veju crni snegovi.

(Kerber)

Dragi Jelić

REKA

Reka nosi moju tugu prema tebi,
nosi je kô neku ostavljenu stvar –
ja sam tajnu dugo čuvao u sebi,
al' me, ko zna zašto, sad reka otvara,
i znam...

Reka nosi moju tugu prema tebi,
nosi je kô neku izgubljenu stvar –
dok prašina pada preko mojih snova
ti si svetla sva,
uznesena.

Reka nosi moju tugu prema tebi,
nosi je kô neki otkinuti cvet –
niko ne zna da si postojala davno,
samo reka zna,
tajnu sakriva.

Tu gde sada neznan vetar svira,
tu je pala moja muzika,
tu gde sada samo neznan vetar svira,
tu smo bili bela breza, ti i ja,
breza, ti i ja
nekada.

Ljubav je samo reč

Reka nosi moju tugu prema tebi,
nosi je kô neku ostavljenu stvar –
ja sam tajnu dugo čuvao u sebi,
reka tajnu zna,
reka jedina.

(Yu grupa)

Borislav Bora Đorđević

REKLA JE

U polumraku poznate sobe
ja sam joj pričao uporno, dugo,
da sve je gotovo, da nema više,
i da mi nismo jedno za drugo.

Prvi put iskreno, bez trunke laži,
ja poluglasno, što mogu tiše,
istinu rekoh – da je ne volim,
da kraj nje nisam srećan više.

Rekla je *sve je u redu,*
rekla je *zagrlj me jače,*
rekla je *nije mi ništa,*
i tek je onda počela da plače.

Rekla je *nemoj da brineš,*
rekla je da nije važno,
rekla je *brzo će proći,*
samo me zagrlj snažno.

A ja sam ćuteći grizao usne
dok bivši snovi po sobi lete,
i nisam znao šta da joj kažem
sav bespomoćan, kô malo dete.

(Riblja čorba)

REČI LJUBAVI

Reci mi šta je ljubav,
čuj moje srce – istinu ćeš znati.
Reci mi šta je sreća,
kada se budiš pogledaj mi oči.

Reci mi da me voliš,
moje će ruke dati sve što želiš.
Od mog života uzmi
svaki drhtaj ljubavi.

Na trgu stari sat verno bdi,
kroz lišće mesec sja u naš dom,
noć spušta venac sna
na moj dlan na kome spavaš ti.

Kô pesnik vetar go luta svud,
da tvoju kosu zna – stao bi tu,
i miris cvetnih polja
tebi doneo na dar.

Reci mi šta je ljubav,
radost i tugu zajedno smo prošli.
Reci mi šta je sreća,
u svome srcu ostanimo mladi.

Reci mi da me voliš,
kada naš prozor zasvetli u noći.
Svu moju nežnost primi,
kao reči ljubavi.

(Leo Martin)

RUŽA VETROVA

Znaš li da sam ja ružu vetrova
tražio za tebe danima.
Snagu pesnika među ljudima
da napravim pesmu od javora.

Sva je moja vedra muzika
odmah posle tebe presahla.
Anđeli su moji otišli,
uplakani, tužni, nesrećni.

Znaš li da sam ja ružu vetrova
tražio za tebe danima.
Tugu ne skidam ni kad odmaram,
bluz po sobi svuda rasipam.

Sva je moja vedra muzika
odmah posle tebe presahla.
Anđeli su moji otišli,
uplakani, tužni, nesrećni.

Sav se život moj razlio,
kô iz čaše vino prosuto.
Sad vladaju dani utehe,
da se mora biti bez tebe.

(Yu grupa)

Goran Bregović

RUŽICA SI BILA

Ružica si bila jedna u mom srcu,
ružica si bila moja –
al' nije za tebe divlja kupina,
ni čovjek kao ja.
Bog mi daje, Bog mi odnosi –
ružica si bila, sada više nisi.

S vremena na vrijeme
kao da čujem stope,
kô da ideš preko mog praga –
s vremena na vrijeme,
a znam da nemam prava,
ti nisi više moja draga.

Letjele su noćas iznad moga krova,
letjele su ptice selice,
a ja sam sanjao tvoja koljena
i tvoje poljupce.
Bog mi daje, Bog mi odnosi –
ružica si bila, sada više nisi.

(Bijelo dugme)

RUSIJA

Bakićeva ulica već je zaspala,
senke se pritajile, svetlost zgusnula.
Naša tiha soba se tek probudila,
naša tiha soba je zatreperila.

Ja sam još studirao, ona je radila,
noću sam joj čitao A. Fadejeva.
Nekad bi se čudila mojim pesmama,
nije mi dopuštala da se zamaram.

Nama Nova godina ništa nije donela,
kao da se zbunila, il' se rugala.
Nama Nova godina ništa nije donela,
po nebu smo tražili svetlost Vostoka.

Imala je snažnije ruke nego ja,
imala je snažnije ruke nego ja,
nije mi dopustila da je savladam,
nije mi dozvolila da je savladam.

(Idoli)

Momčilo Bajagić

RUSKI VOZ

Voz, pospani voz za Harkov–Gomelj–Lenjingrad.
Znam kako je noćas dalek Beograd.
Neće moći nikada olovka i hartija,
i svi ruski poštari ne mogu ti odneti
pismo koje pišem ja,
marka s likom Lenjina,
i u pismu, jedina, tuga što me razbija.

Nije vodka rakija, mada noćas udara,
tuga mi je velika, velika kô Rusija.
Ja ne mogu poslati ljubav, jer se ne šalje,
ni' sam mog'o poneti sobom tvoje poljupce.

Voz. U vozu izgužvana lica putnika.
Ti si tamo negde iza onih planina.
Da l' si možda zaspala, il' si budna kao ja?
Da l' te muče nemiri, il' te ništa ne muči?
Kada budeš čitala pismo koje pišem ja,
tajna biće skrivena iza ovih redova.

(Bajaga i instruktori)

SA DRUGE STRANE JASTUKA

Ljubim te i pokrivam
krilima plavog goluba,
sanjivu te ostavljam
po hodnicima sećanja,
sa druge strane jastuka.

Još želim da ti poklonim
listove divljeg kestena,
još jednom da te zaštitim
dok te magla zaklanja,
sa druge strane jastuka.

Šaljem ti tajne poruke
dahom noćnih vetrova,
a ne znam da li prolaze
pokraj rajskih vrtova,
sa druge strane jastuka.

(Bajaga i instruktori)

Marina Tucaković

SAMA SAM

Sama sam i lepo mi je baš,
ma, dokle da se lažem?
Sama sam, a trebaš mi baš ti
da ti sve tajne kažem.

Sama sam, ne mogu više to,
ne mogu da izdržim,
dođi i provedi sa mnom noć,
da te za ruku držim.

I po prvi put ove godine
neću bežati od svoje istine.
I po prvi put okrenuću tvoj broj
i reći ti *dođi*.

Sama sam i lepo mi je baš,
ma, dokle da se lažem?
Sama sam, a trebaš mi baš ti
da ti sve tajne kažem.

Sama sam i lepo mi je baš,
još jedno sipam piće.
Vatra sam i nisam više led,
i ja sam živo biće.

Neću sama
da čekam svetlost dana.

Sama sam i lepo mi je baš,
ma, dokle da se lažem?
Sama sam, a trebaš mi baš ti
da ti sve tajne kažem.

I po prvi put ove godine
neću bežati od svoje istine.
I po prvi put okrenuću tvoj broj
i reći ti *dođi*.

Pobedi moj strah
i zaledi moj dah,
probudi moj smeh
i budi moj greh,
okrenuću broj,
želim da noćas si moj.

(Zana)

Vladimir Divljan i Mira Furlan

SAMO ME GLEDAJ I BUDI TU

Volim taj dan i sreću
što su mi tebe dali.
Gledaj me dugo
i budi tu.

Volim i ovaj osmeh
koji je malo znao.
Samo me gledaj
i budi tu.

Noć brzo ide,
noć nekud žuri.
Drži me čvrsto
i budi tu.

Sad više nije važno
sve što ti moram reći.
Samo me gledaj
i budi tu.

(Idoli)

SAMO SIMPATIJA

Davno je, davno bilo to,
u ljubav vjerovali mi smo –
i dođe dobro, dođe zlo,
a ljubav nikad našli nismo.

I kratko traje svaki dan,
kad slušam što mi kažu vali –
i za tren prođe onaj san,
u kom smo nekom ruku dali.

Samo simpatija
u nama uvijek živi,
to znamo ti i ja,
i ovaj kamen sivi.
Samo simpatija
dugo se, dugo pamti,
ne prođe nikad,
ne blijedi nikad,
samo simpatija.

Davno je, davno bilo to,
skupa smo išli dio puta –
al' sreću nađe malo tko,
i čovjek opet dalje luta.

I kratko traje svaki dan
kad slušam što mi kažu vali –
i za tren prođe onaj san,
u kom smo nekom ruku dali.

(More)

SANJAM

Sanjam da te opet slušam kako dišeš,
kako dišeš dok savija se trava –
da me dira tvoja kosa plava,
tvoja kosa na mom licu, draga.

Sanjam da se opet volimo u klasju,
u tom klasju što leži tu, pod nama –
i da luta tvoja ruka vrela,
tvoja ruka preko moga tijela.

Samo jedan život imam i ludo ga bacam,
jer zavoljeh jednu ženu, ženu koju sanjam.
Samo jedan život imam koji nisam htio,
jer zavoljeh jednu ženu koju nisam smio.

Sanjam da ti kažem *vрати mi се, draga*,
ako treba – pobjegni od svega,
jer je život samo ovaj jedan,
nema ništa, ništa izvan njega.

(Indeksi)

Arsen Dedić

SANJAM TE

*Jedan dio svoga srca,
jedan dio svojih želja,
s poverenjem ja ću otkrit
ispred starih prijatelja.
Ali nekih stvari ima,
što ne govore se svima,
što se samo nekom šapnu,
ti znaš...*

Nekog moraš, nekog moraš i da sanjaš,
nekog ljubiš i za njega život stvaraš –
neko mora, neko treba da te čeka,
da ti piše iz daleka
i da pisma tvoja prima sva.

Ti si tajna, ti si smisao mog puta,
i u tami zadnja svetiljka dok lutam.
Da te nema – ti, što nikad me ne kriviš,
da te nema, da ne živiš,
svi bi putevi bez kraja bili, znaj.

(Arsen Dedić)

Goran Bregović

SANJAO SAM NOĆAS DA TE NEMAM

Sanjao sam noćas da te nemam,
da ležim budan na postelji od snijega –
i tiho, tiho, neka druga žena
moje ime doziva kroz noć.
Ružan san.

Vidio sam u snu ljiljan bijeli,
crne konje i svatove bez pjesme –
i tiho, bez glasa, odlaze nekud
neki dragi ljudi... gdje, a gdje?
Ružan san.

Hej, noći, stani zora nek' svane...

(Bijelo dugme)

Zlatko Arslanagić

SA TVOJIH USANA

Kad sat zazvoni na kuli
kraj Begove džamije,
ja siću, siću do bašče,
šatro šljive da poberem.
Ti uzmi ibrik, srebrn ibrik,
kô fol vode da doneseš.

I tada priznaću ti sve,
šapnut riječi te: *volim te*.

Sa tvojih usana vrućina ubija,
još pamtim legende starih plemena,
što za ljubav glavu gube,
i umiru kada ljube.

I tada priznaću ti sve,
šapnut riječi te: *volim te*.

(Crvena jabuka)

SVE BILO JE MUZIKA

Sve bilo je muzika
u ljubavi s njom,
da l' stvaran je bio taj
cvijet na dlanu mom?

Sve bilo je muzika,
tek začaran tren,
da l' samo to pjesmu pišem,
il' sam bio njen?

Mnogo godina dugih dijeli nas sad,
drugi ljudi su ovdje, drugi je grad,
da l' je ista kô kad sam bio još mlad,
da l' je ljubavi mnogo dala od tad?

Sve bilo je muzika
u ljubavi s njom...

(Arsen Dedić)

Marin Mišo Limić

**SVE JE NEOBIČNO
AKO TE VOLIM**

Sve je neobično ako te volim...
Vrtuljak što se okreće,
igračke i djeca,
veče koje silazi
i spava u mojoj duši,
znam veče koje silazi,
stepenice i vjetar,
i vjetar...

Sve je neobično ako te volim...
More skida i svlači
svoje plašljivo tijelo
zatvorenih očiju,
i vlažno od poljubaca.

Sve je neobično ako te volim...

(Stijene)

SVE JOŠ MIRIŠE NA NJU

Ne pitaj me noćas ništa,
pusti me da šutim,
ja noćas trebam mir.

Stare rane opet peku,
moje bitke dalje teku,
dušo, ti nemaš ništa s tim.

Sa tvojeg izvora
moja se duša napila
žedna tvojih dodira.

I sada mamurna
pita gdje je utjeha,
gdje je mladost nestala?

Idu dani, ja ih pratim,
ponekad do tebe svratim,
dušo, tražim zaborav.

Molim sate da se vrate,
tragovima njenim hodam,
tiho, kao da je tu.

Sve još miriše na nju,
i dan i jutro što će doći,
nakon ove noći, noći bez sna.

I dvjesto godina
da ih brojim u samoći,
otkako je otišla.

U mojim venama
još je njenog otrova –
još je doza prejaka.

Al' tebe ljubim
da ne poludim,
samo da zaboravim.

(Pami valjak)

SVE OVE GODINE

Jedna mala, pjegava, plava
ne da mi mira –
kad je sretnem hoće nešto da mi dâ.

Kad je pitam *što bi mi dala?*
neće da kaže –
samo klimne glavom kao da bi dala sve.

Idi, mala, idi što prije,
još si mlada, vrijeme ti nije,
bježi, mala, prije no što padne noć.

Sve ove godine dala bi za jednu noć,
a mene nikad ne bi imala,
jer ja moram drugoj poč.

(Indeksi)

Slobodan Kovačević

SVE SMO MOGLI MI

Sve smo mogli mi, da je duži bio dan,
da si našao za me malo vremena.
Sve smo mogli mi, da si samo htio ti
biti nježan, kao nekada.

Kako naći put koji vodi do tebe,
kako naći mir, kad je svega nestalo?
Sve smo mogli mi, da si samo htio ti
biti nježan, kao nekada.

Nikoga nema u praznom gradu,
ulice moje korake kradu
i ja kao sjena sad lutam.

U tvome srcu padaju kiše
i sve se naše polako briše
iz svijeta tog.

(Jadranka Stojaković)

SVE TE VODILO K MENI

Sve te vodilo k meni
iz daljine, iz mraka...
Sve te vodilo k meni
već od prvih koraka.

Mada ništa nisi rekla
ja sam znao, ja sam znao...
Istih kretnji i porijekla
sve je isto, sve je kao...

Sve te vodilo k meni,
sve što rode samoće,
mala primorska mjesta,
isti pisci i ploče.

Kad te baci kao lađu
noćni val do moga praga
nije bilo teško znati
da mi moraš biti draga.

Sve te vodilo k meni,
tvoje oči i usta,
tvoje ljubavi mrtve,
moja loša iskustva.

Mi smo bili na početku
istim vinom opijeni,
i kad si išla krivim putem
sve te vodilo k meni.

(Arsen Dedić)

Goran Bregović

SVE ĆE TO, O MILA MOJA, PREKRITI RUZMARIN, SNJEGOVI I ŠAŠ

Sve će to, o mila moja,
prekriti ruzmarin, snjegovi i šaš,
i dvije će pokisle ptice
sa tvoga oka prhnuti na jug.
Nijedna suza, nimalo volje,
nijedna slutnja, ni glas,
a moglo je bolje.

Reći ćeš: *malo je tužno,*
a On je bio kopile i jad.
I staćemo goli i sami
pred ovo ledeno nebo i mrak.
Miriše pelin, pusto polje,
ocvale ruže i med,
a moglo je bolje.

Gdje, pokaži mi.
Gdje, kad tužne sudba ne voli.
I čime od svijeta da se braniš?
Kao ruža, sa dva smiješna trna, ili snom?
Uzalud, uzalud, sve je protiv nas.

(Bijelo dugme)

Arsen Dedić

SVE ŠTO ZNAŠ O MENI

Ono sve što znaš o meni,
to je stvarno tako malo,
u dv'je riječi sve bi stalo,
kada pričala bi ti.

Ono sve što znaš o meni,
to i drugi ljudi znaju
što mi ruku samo daju,
il' na pozdrav mahnu tek.

Ne znam da l' dan će doći,
kad ćemo sami ostati,
kad ćemo dugo pričati
jedno drugom sav, sav život svoj.

Jer ono sve što znaš o meni,
to je samo stara priča –
ja sam jedan od mladića
koje viđaš svaki dan.

(Arsen Dedić)

Dorđe Balašević

**SVIRAJTE MI
JESEN STIŽE, DUNJO MOJA**

Toga jutra sam stigao putničkom klasom,
pa kući sa stanice časom,
kroz bašte i prečice znane.

A u vojsci sam stekao druga do groba
i hroničnu upalu zgloba –
suvenir na stražarske dane.

Ušao sam na prstima,
mati beše već budna
i brzo se prekrstila.

Reče: *Prošlo je kô za čas,*
baš si stigao dobro, jer svatovi su tu do nas,
pa će ti svirati, a ti ćeš birati.

Svadba beše kô svadba, i šta da se priča,
parada pijanstva i kiča
i poznata cura u belom.

Već po redu poželeh im zdravlja i sreće,
iz ruku mi otela cveće
i sakrila pogled pod velom.

Tad me spaziše cigani,
kum je tražio pesmu,
al' ja sam stig'o, briga njih!

Širok osmeh i zlatan zub,
*Znam da nije ti lako, al' danas nemoj biti grub
nego zapovedi šta ćemo svirati!*

Svirajte mi *Jesen stiže, dunjo moja*, jesen rana,
nek' zazvone tambure u transu.
Znam da nije pesma ova za veselje i svatovac,
al' ja moram čuti tu romansu!

Svirajte mi *Jesen stiže, dunjo moja*, al' polako,
da mi ne bi koja reč promakla.
Sklon'te čaše i bokale, razbio bih svet od šale,
da je samo slučajno od stakla, dunjo moja...

Retko odlazim kući, a pišem još ređe,
i slike su bleđe i bleđe,
pa lepe potiskuju ružne.

Al' nekad poručim piće i tako to krene,
pa stignem u svatove njene,
sve prave su ljubavi tužne.

Nikom ne pričam o tome.
Brzo dođe taj talas
i znam da ću da potonem.

Spas mi donose cigani,
oni imaju srce, za svakog od nas, briga njih,
oni me pitaju šta da sviraju...

Svirajte mi *Jesen stiže, dunjo moja*, jesen rana,
nek' zazvone tambure u transu.
Znam da nije pesma ova za veselje i svatovac,
al' ja moram čuti tu romansu!

Svirajte mi *Jesen stiže, dunjo moja*, al' polako,
da mi ne bi koja reč promakla.
Sklon'te čaše i bokale, razbio bih svet od šale,
da je samo slučajno od stakla, dunjo moja...

(Đorđe Balašević)

Igor Starović

SVRATI PONEKAD

Neću prvi nikada da se javim tebi ja
baš nijedan put.
Zato što sam ponosan, bog u pantalonama
lažem da sam ljut.

Kô što šuma zelena krije divljeg jelena
noću lutam sam.
Priznajem, života mi – teraju me drugovi
da ti ruku dam.

Svrati ponekad,
svrati kô nekad
da ti srce svoje dam, da te pričom uspavam
kao nekad...

Sanjam jesen crvenu, malu kuću drvenu
sami ti i ja.
Krenem da te poljubim, tu se naglo probudim
svemu dođe kraj.

Još sam dečak kô i pre,
ja još verujem u sne i čarolije.
Sve na tebe misleći, dve-tri suze krijući
oko prolije.

(Divlji kesten)

SIGNALI U NOĆI

Mrežama za ljude,
mancima za ribe
privukla si me.
Okovima od zlata,
rukama oko vrata,
konopcima ljubavi.
Svezala si me,
radosti draga,
okovima od zlata,
rukama oko vrata,
konopcima ljubavi.
Okovima od zlata,
rukama oko vrata,
privukla si me.
Mrežama za ljude,
mancima za ribe
konopcima ljubavi.

I sad hodam kao mjesečar
po zlatnoj stazi što na vodi sja,
ostavljam svoj čamac
da potone do dna.
I trčim po vodi,
mokrih stopala.

U svetioniku nasred mora
tvoji signali u noći:
Dragi, kada ćeš doći?

Okovima od zlata,
rukama oko vrata
vezani su ljudi svi.
Oni dišu kao jedan,
čitav svijet je svezan
konopcima ljubavi.

(Film)

SIDI DO REKE

Čudna je ova noć,
čudan sam sâm sebi.
Trebalo mi nešto toplo,
tvoje ruke na meni.

Hladno je zvezdama,
suviše su same.
Moje ruke traže te,
noćima su hladne.

Siđi do reke,
večeras ja sam dole.
Siđi do reke,
lepše je sve u dvoje.

(U škripcu)

Kemal Monteno

SINOĆ NISI BILA TU

Sinoć nisi bila tu
da mi malo snage daš,
da mi pružiš ruke te,
da na njima umrem ja.
O, ne, danas je kasno,
ti idi svojim putem,
a ja ću ostat sam.

Hladne ruke, hladan san,
hladne usne svaki dan.
Samo to si dala ti,
ti zbog koje živim ja.
O ne, ne mogu više,
ne mogu da te volim,
odlazi sad.

Nosi, nosi, nosi sve što si mi dala,
ono malo toplih dana,
a one uvele ruže
nek' ti noćas ljubav pruže.

(Zdravko Čolić)

**S KIM SI SADA
KAD JE TUŽNO VREME**

Nešto čudno osećam u sebi,
jedno vreme prazno mi je sve –
pokraj reke razmišljam o tebi,
jer sad više nije kao pre.

S kim si sada kad je tužno vreme,
da l' pomisliš nekad gde sam ja –
sa kim sada tražiš nove teme,
i zbog koga noću nemaš sna?

Otkad pamtim putujem žmureći,
ne znam je li pravac sever, jug –
na mom putu nema pravog cilja,
možda zato taj put mi je dug.

(Miki Jevremović)

Dragan Urošević i Zvonko Pantović

S KIM ČEKAŠ DAN

Topli trag na usnama,
miris blag u grudima –
sve me na tebe podseća.

Noćas iz ništavila
opet kreće lavina –
srce opet predoseća.

Sneg mi donosi zlo,
o, zar sam kriv ja za to?

Poslednji dah bi da dam,
samo da mogu da znam
kome sad dišeš u dlan –
s kim čekaš dan?

Sâm sam i hvata me strah,
a s neba beli će prah
sakriti tragove sve –
da ne nađem te.

Neka svi me ostave
neka me zaborave –
sve bih ja to preboleo.

Ljubav je samo reč

Ali neću nikada
sjaj iz tvoga pogleda –
samo tebe sam voleo.

Poslednji dah bi da dam,
samo da mogu da znam
kome sad dišeš u dlan –
s kim čekaš dan?

Sâm sam i hvata me strah,
a s neba beli će prah
sakriti tragove sve –
da ne nađem te.

(Osvajači)

Marina Tucaković

SMEJEM SE, A PLAKAO BIH

U čudno lepu noć ti nestaješ,
okrećeš mi leđa i odlaziš.
I vidim da sam bivši, da si opet s njim,
još jedna noćna mora i pomirenje s tim.

Da li sam ikad bio grub prema tebi ja,
da li si čula ružnu reč možda nekada?
A samo kad se setim šta pričala si ti,
suze mi pođu, al' za tren sve zaboravim.

I smejem se,
smejem se,
smejem se,
a plakao bih.

Sada me bacaš kao stvar, istrošenu stvar,
zaboravljaš me kao loš, ružan dan.
A samo kad se setim šta pričala si ti,
suze mi pođu, al' za tren sve zaboravim.

(Oliver Mandić)

SRCE

Nije dotakla ništa što bi moglo da boli,
njene ruke su bele kao led,
njene misli su čiste,
ona misli da voli,
ona veruje
 veruje?

Neće doći na jesen kada opada lišće,
neće doći u zimu kad je sneg –
nije imala razlog,
nije imala kada da ostane,
da ostane kraj mene.
 Da li da verujem u to?

Nisam rekao ništa što bi moglo da znači,
nisam našao onu pravu reč koja može da veže,
koja može da boli,
kojoj veruje
 veruje?
 Da li da verujem u to?

(Ekatarina Velika)

Vlado Dijak

STANICA PODLUGOVI

Zima je bila sa puno snijega,
čekô sam za Travnik vezu.
Stresla je snijeg sa plave kose
čekajući voz za Brezu.

Zima je bila sa puno snijega,
vozovi mnogo novih lica nose,
ali nje nema da kao onda
strese snijeg sa svoje kose.

I ja ne mogu, sve i da hoću,
zaboraviti plavu kapu,
a vozovi idu danju, noću,
kroz Podlugove, kroz Podlugove...

(Zdravko Čolić)

STRANICA DNEVNIKA

Na tvojoj listi ja sam samo broj,
Prošao kô dašak vjetra kroz život tvoj.
Napola prazna stranica dnevnika...
Da li me se sjećaš, da li me pamtiš?

Mnoge su druge bile pored mene,
i toliko toga lijepoga mi dale –
ja sam u svima tražio tebe...
Da li me se sjećaš, da li me pamtiš?

Tvoje me oči gledaju sa stranica žurnala,
uvijek si to željela, pozirati si znala.
Al' jednoga dana ogledalo istinu će reći, dušo,
a nikog neće biti ruku da ti dâ.

Hej, otvori vrata, noć je i kiša pada,
pusti da uđem bar na tren.
Hej, otvori vrata, noć je i kiša pada,
sâm sam i ti si sama, znam.

(Parni valjak)

Hajrudin Hari Varešanović

STRAH ME DA TE VOLIM

Znam da negdje daleko
od mene postojiš,
u postelji mekoj budiš se
i kradeš od sna
malo moga mirisa.

Bog nam je svjedok –
beskrajno smo se voljeli,
nek' život nam sudi
što smo ljubav ubili,
jedno drugo kaznili.

Strah me da te volim kao nekada,
još ova duša tebi pripada.
Strah me da te volim kao nekada,
hiljadu tuga – sreća nikada.

(Hari Mata Hari)

SUZE KRIJEM, SAME TEKU

Kad me noći sasvim slome
i kad me nema u srcu mome
u meni sve si ugasila –
eh, da si ostala.

Sedeo sam sâm za stolom,
sa crnim vinom i svojim bolom,
pijan od želje za usnama
eh, da si ostala.

Hladna je ova nedelja
bez tvojih toplih dlanova
bila si ruža stihova
u mojim pesmama.

Suze krijem, same teku,
stare rane još me peku
u tvojim očima
čekaću te noćima.

(Divlji kesten)

Miomir Miki Đukić

SUNČANA STRANA ULICE

Na prozoru starih žaluzina
sa cvećem u ramu, kao na slici
što prodaje se u radnji staklara,
u kući od kamena, u običnoj luci.
Živela je na sunčanoj strani ulice.

Na prozoru starih žaluzina
sa dugim kanapom, od kuće do kuće,
gde sušilo se rublje suncem okupano
u kući od kamena, u običnoj luci.
Živela je na sunčanoj strani ulice.

U mirnoj noći stvorenoj od mora
u tihoj pesmi i buci hotela
stajala je na prozoru kuće
gledajući more, čekajući nekog.

Na prozoru starih žaluzina
bez cveća u ramu, zatvorenim, pustim,
što ga niko otvoriti neće
u kući od kamena, u običnoj luci.
Živela je na sunčanoj strani ulice.

(S vremena na vreme)

TAJNA

Negde...
Negde preko mora, iza senke,
iznad plavih gora, ispod sna
tajna je ta...

Opojna,
sakrivena, neprošena,
čeka me i skriva se,
i ostaje ispred nas...

Aj, ti si lice iz sna,
ti si magija davna.
Ja ću poći sama da te nađem.

Znam, tvoja ljubav je najveća,
od ponora do oblaka.

Moja duša zna
da ti si tajna ta.
Na korak-dva, a tako daleka.

Moja duša zna
da ti si tajna ta
za kojom umirem ja.

Hajde, mila reko, kaži mi tajnu
što mi ne da slobodu i snagu.
Hajde, mila reko, kaži mi tajnu,
vodi me na njegovu stranu.

Aj, ti si lice iz sna,
ti si magija davna.
Ja ću poći sama da te nađem.

Znam da ti si tajna ta,
na korak-dva, a tako daleka.

Moja duša zna
da ti si tajna ta
za kojom umirem ja.

Hajde, mila reko, kaži mi tajnu
što mi ne da slobodu i snagu.
Hajde, mila reko, kaži mi tajnu,
vodi me na njegovu stranu.

(Svetlana Slavković)

TAJNA ŽENA

Još uvijek ima proljeća u meni,
još uvijek ruža u mom srcu cvate,
još uvijek želim poći onoj ženi,
do prijatelja starih da me shvate.

I sad se vraćam onom stazom starom,
i kao nekad sad je isto sve –
kad bjesmo mladi, ludi za gitarom,
još luđi kad smo bili svi zbog nje.

A ona nije znala, jer bila nam je drug,
poklanjala je svima svu mladost, ljubav svu –
a ja sam noću plakao, lutao u krug,
jer ja sam je samo shvatao i volio sam nju.

Na prozor njen su pale kapi kiše,
ne gori svjetlo, nema njenog lika –
na vratima sad drugo ime piše,
u izlogu je neka tuđa slika.

I sad se vraćam onom stazom starom,
al' kao nekad nije isto sve –
kad bjesmo mladi, ludi za gitarom
i kad sam život propio zbog nje.

(Kemal Monteno)

Zoran Kiki Lesendrić

TAJNA JE U TEBI SKRIVENA

Tvoja slika je samo bleđa senka,
sad je drugi čuva, kad nisam znao ja –
sve naše jeseni ostaće za mene,
a tebi proleće neka drugi dâ.

Godine, kao sene,
noćima plove kraj mene,
bude me, a ja nemam sna.

Proklet sam što te ljubim,
dobijam, a kô da gubim,
tajna je u tebi skrivena.

Te sam godine bio lud za tobom,
za tvojim okom plavim, kao pučina –
a moje srce si okovala ledom,
kao sneg kad padne u sred proleća.

(Piloti)

TAKO MI SVEGA

Topim se kô sneg kad mi blizu priđeš ti,
kao ptica letim ja.
Zaboravljam na sve, knjige, školu, drugove,
srce samo tebe zna.

Al' bez sunca jutro nikad ne sviće,
i golub ima druga svog.
U meni se ista želja prepliće –
ti i ja, ti i ja.

Čuvar tvoga sna, tvoja draga igračka,
sve bih bio tebi ja.
Dao bih ti cvet, nežne pesme pevao,
i zadatke pisao.

Jer bez sunca jutro nikad ne sviće,
i golub ima druga svog.
U meni se ista želja prepliće –
ti i ja, ti i ja.

Tako mi suza u očima,
tako mi zvezda u noćima,
tako mi trava u poljima,
volim te, volim te ja.

Tako ti nestašnog uvojka,
tako ti bačenih lutaka,
tako ti prolećnih sumraka,
voli me, voli me ti.

(Dejan Petković)

TVOJE NJEŽNE GODINE

Tvoje nježne godine što mi mogu dati,
tvoje srce dugo, znam, neće da me shvati.
Tvoje oči pune sna kako da me slijede,
moje pjesme tužne su – za te još ne vrijede.

Ti bi htjela zauvijek što sam davno dao,
tebi život nudi sve, ja sam ljubav krao.
Svoje nježne godine ti ćeš dati drugom,
jer ja bih tvoje poljupce ispunio tugom.

Ne budi, ne budi se, mala,
ti ne znaš ni dobro ni zlo.
Ne budi, ne budi se, mila,
jer nije još vrijeme za to.

Tvoje ruke malene kako da me grle,
jer dok moje traže mir – tvoje nekud hrle.
Tvoje nježne godine, nježne misli tvoje,
mogu da nas razdvoje prije nego spoje.

(Arsen Dedić)

Momčilo Bajagić

TVOJE OČI

Tvoje oči
kao zrele šljive padaju po meni,
tvoje oči vrlo dobro znam.

Napolju sviće,
otići ćeš iz moje sobe
brže nego svjetlost
što kroz prozor
ulazi zrak po zrak.

Kada spavaš
ne mogu da ne mislim šta sanjaš,
ne mogu da ne mislim šta misliš,
kada spavaš ti.

Tvoje oči,
tvoje oči,
progone me,
progone me tvoje oči.

Kada spavaš
ne mogu da ne mislim šta sanjaš,
ne mogu da ne mislim šta misliš,
kada spavaš ti.

Ljubav je samo reč

Tvoje oči
kao ljetnja kiša padaju po meni,
tvoje oči vrlo dobro znam.

Tvoje oči,
tvoje oči,
progone me,
progone me tvoje oči.

(Zdravko Čolić)

Svetislav Vuković

TEBE SAM IZGUBILA

Bio si bogatstvo moje ti.
I plave kose tvoje nisu tu.
Ko te odvede iz moga sveta,
ko mi uze najlepša leta.
Sada sam sama, sada sam tužna.
Vetar ti ne nosi kosu
što mi ponekad zanese pogled,
jer sada je veče i mesec ružan.

Ja nemam nikog, ja nemam ništa,
samo sudbinu svoju i prazan dan.
Ja nemam nikog i ništa
pa nemam zauvek ni tebe.

Jer,
bio si bogatstvo moje ti.
I plave kose tvoje nisu tu.
Ko te odvede iz moga sveta,
ko mi uze najlepša leta...
Najlepša leta!

(Senka Veletanlić)

TEMA CLASSICA

Od početka na ovamo
sve se menja neprestano
zato mnogo snage treba
da se krene sve do neba.

Kad mi duša spusti jedra
kad Pegazu klonu bedra
eto meni crne ptice
crne ptice zloslutnice.

Soba prepuna knjiga
kutija mala što svira
gledam prastari svod
u oku olovni san zri.

Misli lete sve dalje
blistave, nestvarnih boja
gledam kitnjasti ram
na slici prašnjavi lik bdi.

Čarobnim dvorcima žurim
orgulje čujem u tami
pastir u frulu svira
opet novi se rađa dan.

Zove me nestalo vreme
muzika opojnog vina
čujem i zvuke klavira
nebo praznuje ovaj san.

Žena usnulog lika
teška mi otvara vrata
čudni osećam strah
kraj sebe ne čujem njen glas.

Mnoštvo nestvarnih lica
slike mi stvara iz priča
dok je dečiji svet
još davno sanjao svoj san.

Mekani zvuci klavira
ona tu muziku svira
oči joj čudno sjaje
to sa prašnjavih slika znam.

Ruke joj uzalud tražim
tuga me muči i slama
pogled joj krije tama
sve je nestalo nekud već.

(S vremena na vreme)

Goran Bregović

**TE NOĆI KAD UMREM,
KADA ODEM, KAD ME NE BUDE**

Te noći, kad me stignu potjere kurve sudbine,
i kada uđem iza ovoga, kao kod rodbine,
kao zvijezda padalica,
kô neki lijepi kaput sa dva lica.

Te noći zepšćeš na tvom prozoru umornih očiju.
Teško je čekati na vozove koji tumaraju,
to je teško, a lako je živjeti i umrijeti,
pile moje.

Te noći, te noći kad umrem,
kada odem, kad me ne bude,
samo će dvije žene da se probude.
Jedna je moja mati, ona će plakati.
Druga si ti, ti ćeš me kleti.

(Bijelo dugme)

Filip Beli

TI

Ti, o kojoj pevam pesmu tu,
živećeš znaj u srcu mom,
jer moja pesma to si ti
i osmeh tvoj.

Ti, koja si znala sve da daš,
da večno voliš, praštaš sve,
pesma o tebi to je dar
za ove nežnosti, za san.

Ti, ostaćeš tu kad odu svi,
kad suncu kažem laku noć
moje će usne
na tvom licu naći mir.

Ti, koja od vetra čuvaš cvet,
znam da razumeš reči te,
da je ova pesma život naš,
i tvoj i moj.

Ti, pesmo što si lepa kô san,
sa tobom nikad nisam sam,
jer si tu da srcu snagu daš.

Pesmo, sudbina moja – to si ti,
ne pitaj da l' još volim ja,
jer je zauvek samo tren za nas.

Ti, zaplačeš znam kad odem ja,
za sobom gledaš prazan put,
i tvoje suze
tek su stih u pesmi toj.

Ti, koja me voliš – volim te,
znam da razumeš reči te,
da je ova pesma život naš,
i tvoj i moj.

Ti,
samo ti.

(Dragan Stojnić)

Zlatko Arslanagić

TI ZNAŠ

Sanjam, sanjam osmijeh tvoj već dugo ja.
Želja na krilima zlatnog goluba nošena.
Jutra, jutra vlažnih ulica vode me do tebe,
do tvojih zjenica i dalje, i dalje...
Bože, kako teška godina.

Ti znaš ko je ludak na kiši
ispod tvoga prozora,
ti znaš ko je kad telefon zvoni,
ko na tvoje *molim* vezu prekida.

Ti znaš čija si velika bol
i ko zbog tebe pravi gluposti.
Drugi će tvoju ruku da čuva,
i drugi će tebe voljeti,
al' kao ja – niko nikada.
Ti znaš, ti znaš...

Čekam, čekam, a raskršća moj su dom.
Ja i ti smo vezani zauvijek istim snom.
Putevi na kojima nema stanica vuku me
do tebe, do tvojih zjenica i dalje, i dalje...
Bože, kako teška godina.

(Crvena jabuka)

TI ZRAČIŠ ZRAKE KROZ ZRAK

Na mojoj zastavi je riječ *život*,
a moje srce više *zbogom*.
Na mojoj zastavi je riječ *nada*,
u mojoj duši piše *nikada*.

A onda prođeš ti
i sve se promijeni –
ulica otvara prozore,
oči tvoje zovu me,
evo me, evo me!

Daj mi da budem tvoj vjerni vojnik,
reci samo riječ, daj mi komandu –
i sve dok budem mogao da hodam
ići ću za tobom do kraja.

I sve dok budem imao ruke
pisaću tvoje ime
na zidove ovoga grada,
i vikaću sa krovova:
Ti zračiš zrake kroz zrak,
srebrne zrake u moje srce,
pogođen sam, i idem dalje.
Ti zračiš zrake kroz zrak.

Kad prolaziš ti sve se promijeni –
ulica otvara prozore,
oči tvoje zovu me,
evo me, evo me!

Na mojoj zastavi je riječ *život*,
u mojoj duši piše *zauvijek*.
Na mojoj zastavi je tvoje ime,
a moje srce viče *evo me!*

I sve dok budem imao ruke
pisaću tvoje ime
na zidove ovoga grada,
i vikaću s krovova:
Ti zračiš zrake kroz zrak,
srebrne zrake u moje srce,
pogođen sam, i idem dalje.
Ti zračiš zrake kroz zrak.

(Film)

**TI SAMO BUDI
DOVOLJNO DALEKO**

Ti samo budi dovoljno daleko,
za mene postoji drugi neko,
čije će reči manje da bole,
čije će ruke lepše da vole.

Ti samo budi tamna sena,
za mene stižu lepša vremena –
ulice nove, nova lica,
i jedno nebo prepuno ptica.

Ti samo budi srcu trag,
još će mi neko biti drag,
još ću sa nekim naći sreću,
nikad te više voleti neću.

Nekom ćeš biti dobra žena,
odana, verna i poštena –
sve nek' ti bude drugi neko,
ti samo budi dovoljno daleko.

(Generacija 5)

Milan Mladenović

TI SI SAV MOJ BOL

Razmičeš zavese,
gledaš obećani grad,
svetla se pale,
tinja želja u tebi.
Još uvek ti đavoli vire iz rukava
i svaki nokat krije otrov ljubavi.

Ti si sav moj bol,
ti si sav moj bol...

Ispituješ zaborav,
obaraš alibi,
biraš ulogu kao haljinu za večer.
U prolazu te zapahne miris noći
i kaže
probudi se, pokreni se,
probudi se, pokreni se!

Ti si sav moj bol,
ti si sav moj bol...

(Ekatarina Velika)

TONKA

Jedno pored drugog dišemo u tami,
a jesmo li skupa i da li smo sami?
Ti si negdje, ja te samo pratim,
na prstima onda u svoj san se vratim.

Tonka, gde si sada dok ti ljubim rame,
jesi li još budna, da li misliš na me?
Tonka, reci cvrčak, Tonka, reci more,
brzo nešto reci, da ne bude gore.

Sve su bitke do sad izgubljene trajno,
dobijmo bar ovu, to bi bilo sjajno.
U mraku se žari jedna cigareta,
kao svetionik na početku svijeta.

Sebična ne budi, sve moje, sve moje,
ne kradi mi jastuk, jastuk je za dvoje.
Tonka, budi ista, budi takva čudna,
samo budi blizu i još malo budna.

Tonka, reci cvrčak, Tonka, reci more,
brzo nešto reci, da ne bude gore.
Pogledaj, po zidu igraju se sjene,
Tonka, dođi bliže, privi se uz mene.

(Novi fosili)

Branimir Džoni Štulić

TOPLE USNE ŽENE

Noći su ovdje čudne dileme,
ulična svjetla naglo blijede.
A u mraku sobe miris kose njene
lebdi svuda oko mene.

Noći su ovdje ravnodušne sjene,
kada spavam zaklanjam lice,
i uvijek sanjam tople usne žene
kako me ljube, kako me ljube...

Noći su ovdje nepoznate priče,
gasim cigaru i dižem se tiho.
I nikom ne dam da mi u snove uđe,
uživam dugo, gledam je kradom.

(Azra)

TRAŽI MENE

Kô da tražiš neko lice
u deliću ogledala
u prazninu neku davnu
setno si se zagledala.

Kô da tražiš neke ruke
od samoće grube, ledne,
u bistrini toplih suza
oči su ti drage, čedne.

A ja kradom, neprimetno,
zavirujem u sne tvoje
i posmatram da li gledaš
moje lice, ruke moje.

(S vremena na vreme)

Aleksandar Korać

TRISTADESET POLJUBACA

Budim se, s tvoga lica sklanjam pramen kose,
ljubim te, a još te snovi nekud nose.
Ostaje nam tako malo vremena,
probudi se, moja malena.

Tristadeset poljubaca vrelih
prosuću po licu tvom,
još toliko sakrivenih želja
probudićeš u srcu mom.

Tristadeset poljubaca nježnih
oko tebe veo neka tka,
da te tako obasjanu suncem
time jutros zaodjenem ja.

Budim se, s tvoga lica sklanjam pramen kose,
ljubim te, a još te snovi nekud nose.
Ostaje nam tako malo vremena,
probudi se, moja malena.

Tristadeset poljubaca vrelih
prosuću po licu tvom,
još toliko sakrivenih želja
probudićeš u srcu mom.

Tristadeset poljubaca nježnih
oko tebe veo neka tka,
da te tako obasjanu suncem
tiho probudim...

Mnogo si mi snova dala,
omele nas ljetne kiše –
želio sam, mala, mnogo,
mnogo više.

Tristadeset poljubaca vrelih
prosuću po licu tvom,
još toliko sakrivenih želja
probudićeš u srcu mom.

Tristadeset poljubaca nježnih
oko tebe veo neka tka,
da te tako obasjanu suncem
time jutros probudim iz sna.

(Indeksi)

Jasenko Houra

TU NOĆ, KAD SI SE UDAVALA

Tu noć, kad si se udavala,
nitko ne zna zašto si plakala –
da li radi tamjana
ili starih uspomena.

Tu noć, kad si se udavala,
nitko ne zna zašto si plakala –
il' ti je kroz glavu prošlo sve...

Tu noć, kad si se udavala,
mene pijanog su odnijeli –
moji prijatelji, vjerni psi,
do jutra me tješili
da ima milijun takvih kao što si ti,
i da ću te preboljeti.

Tu noć kad si se udavala
meni kroz glavu prošlo je...

Postoje neki drugi svjetovi,
za nas bi bili rajski cvjetovi.
O, samo da si htjela pobjeći,
polako, stisni zube, ne plači.

Ljubav je samo reč

*Tu noć, kad si se udavala,
meni kroz glavu prošlo je,
tvoje smiješne za maturu haljine,
sandale boje mjesečine...*

Postoje neki drugi svjetovi,
za nas bi bili rajski cvjetovi.
O, samo da si htjela pobjeći,
polako, stisni zube, ne plači.

(Priljavo kazalište)

Darko Rundek

UZALUD PITAŠ

Uvijek su bile tako nevine
te tvoje crne oči,
kô da nikad neće proći.

Ljubavne igre one ne vide
i nikad neće moći,
sve dok samo strah ne ostane.

Zar si stvarno mislila
da je sve to igra
što sam ja zbog tebe sam.

A što ćeš sada, kad si stigla do zida
(pogledaj kakvo vrijeme se sprema)
a doma nema goluba da te miluje.

Teške se kiše spremaju,
kroz tvoj se prozor samo jablani vide –
nad gradom munje sijevaju,
uzalud pitaš ko ide.

Uvijek su bile tako nevine
te tvoje crne oči,
kô da nikad neće proći.

Ljubavne igre one ne vide
i nikad neće moći,
sve dok samo strah ne ostane.

Budaline u planine,
pustahije kroz kapije.

Stari stražari zijevaju,
kroz tvoj se prozor samo jablani vide –
daleki momci pjevaju,
uzalud pitaš ko ide.

Budaline u planine,
pustahije kroz kapije,
pogasi sve i budi vesela,
jer ljubav je za nas tek počela.

(Haustor)

Ivan Glišić

ULICA JORGOVANA

Plavi veo,
zlatna žica,
nježan vjetar,
mnogo ptica,
raspukla se svaka grana
nad ulicom jorgovana.

Odsjaj jutra,
rosa blista,
cvijet do cvijeta,
list do lista,
pčela sanja bijeli vijenac
dubok kao gorski zdenac.

Jedna klupa, tiha luka,
tvoje usne, moja ruka,
opet bukti ona vatra
zgasla davno ispod hrasta...

Gori zemlja, gori kamen,
sunce ugljen, nebo plamen,
to u sjenci lome krila
zaljubljena dva leptira.

Ljubav je samo reč

Plavi veo,
zlatna žica,
nježan vjetar,
mnogo ptica,
raspukla se svaka grana
nad ulicom jorgovana.

(Darko Domijan)

Nenad Radulović

UMIRU JELENI

Umiru jeleni,
i sad u meni, tamo gde si bila,
slomilo se jutro.
Ko ti je rekao da snovi tamne –
nikad neću znati.
Jer biću samo trag čoveka
i biću vođa skitnica.

Nek' bude dan
kad divlje ptice krenu
preko istog mosta ja ću preći.
Ako me tamo čeka tvoja senka
ništa neću reći.
Jer biću samo trag čoveka
i biću vođa skitnica.

Ne brini, ne brini,
jeleni umiru sami.

(Poslednja igra leptira)

UNA

Mada znam da je kraj,
po mojoj sobi još uvek
lebdi njena senka.
A u ponoć se čuju glasovi,
krici i nežna šaputanja.
A onda sve utihne i ostane
samo izbleđeli miris
strasti i znoja da lebdi kroz noć.

Mada znam da je kraj,
u svakom uglu moje sobe
lebde sećanja.
A na stolu se smeše njene slike,
cigarete i omiljena šminka.
Smeše se i flaše belog vina
i snovi od papira.
O, moj Bože, da li je to bio san?!

Una, o Una,
plešem na kiši celu noć.

(Slomljena stakla)

Luko Paljetak

U SVAKOM SLUČAJU TE VOLIM

Volim te uvijek, i kad se budiš,
i kad na licu šminke nemaš,
i kad si ljuta, i kad se čudiš,
i kad bez mene na ples se spremaš.

Uvijek te volim, hoću da znaš,
volim te, ne znam kako da odolim,
u svakom slučaju te volim,
u svakom slučaju te volim.

Volim te kad si blijeda i sjetna,
i kada bore imaš na licu,
volim te kad si divlja i sretna,
i kad u ruci držiš pticu.

Kad ništa nećeš da mi daš,
volim te, ne znam kako da odolim,
u svakom slučaju te volim,
u svakom slučaju te volim.

Volim te uvijek, i kada sanjaš,
kad ne pišeš mi, kad te nema,
kada od mene stalno se sklanjaš,
volim te kad si posve njema.

Kad šutiš poput ribe baš,
volim te, ne znam kako da odolim,
u svakom slučaju te volim,
u svakom slučaju te volim.

Volim te uvijek, čak i tada
kad ne volim te, kad si sama,
kad veče pada iznad grada,
volim te kad se praviš dama.

Kad ne voliš me kao sada,
u tome i jest život naš,
u svakom slučaju te volim,
u svakom slučaju te volim.

(Ibrica Jusić)

Borislav Bora Đorđević

USPAVANKA

Možda će noć odneti brige,
prizvuk sete u očima tvojim.
Na kraju ovog napornog dana
zatvori oči i daj mi ruke.

Opusti telo, odmori misli,
budi spremna da toneš u snove,
jer noć je vreme za savet i odmor,
zatvori oči i daj mi ruke.

Najlepše snove na svetu sanjaj,
sanjaj da letiš, da imaš krila,
dok noć na nebu lagano plovi
sanjaj, biću kraj tebe.

(Suncokret)

HVALA TI

Pred vratima njenog stana
ja sam ostavljao svoje brige,
i dileme i strahove
odagnati ona je mogla.

Pored nje bih našao mir,
titraje mi znala,
nikad ništa tražila nije,
a toliko tog mi dala.

Hvala ti,
hvala ti...

Od kako je nema
uviđam koliko mi znači,
nikad, nikad, nikad više
takvu ženu neću naći.

Hvala ti,
hvala ti,
hvala ti što si vjerovala
kada nitko nije,
što si pomogla da i dalje
svoje snove snijem,
hvala, hvala ti.

Pričao sam joj o ljubavi
koju ne mogu naći,
a nikad nisam pomislio
zašto je uvijek sama,
kakva sam ja budala.

(Parni valjak)

CESTA

Pomišljam, pođem li nekud
naći ću što mi nedostaje.
Ne odlazim, ptica bez krila
u mom životu gnijezdo je svila.

Kad pitaju kako bez tebe živim
odgovaram: *u redu je, posve dobro.*
O nemiru što progoni, o tom šutim,
okrećem se cesti da na nju stupim
i sva moja putovanja otpočinju sutra,
uvijek govorim *sutra, sutra, sutra,*
i sve što bih htio ostavljam za sutra,
uvijek govorim *sutra,*
kad se probudim sutra odlazim.

Pomišljam, pođem li nekud
naći ću što mi nedostaje.
Možda negdje na toj širokoj cesti
kad jednom krenem, možda ću te sresti.
I sva moja putovanja otpočinju sutra...

(Drago Mlinarec)

Marina Tucaković

ČAMAC NA VODI

Goli smo i sami, veliki nam talas dolazi,
mojim toplim telom neka čudna struja prolazi.
Zeleni pokrivač ljulja se pod nama kao moj
čamac na vodi.
Osećam da tonem,
da sa mene kaplje sladak znoj.

Njiši me, u ritmu plime ljubavi,
njiši me, veliki talas dolazi,
njiši me, opasna bura nosi nas,
njiši me, čamac na vodi plovi sam.

Goli smo i sami, pesak nam je još u ustima,
opušteno roniš po mojim najlepšim dubinama.
Zeleni pokrivač ljulja se pod nama kao moj
čamac na vodi.
Osećam da tonem,
da sa mene kaplje sladak znoj.

(Zana)

ČUVAJ SE

Noć je sakrila tvoje lice,
i znam, želiš otići večeras
i ostati sam – pogled mi govori sve.

Osjećam – nisi uz mene,
iako tvoje je tijelo uz moje.
Sprema sam – nikada te neću promijeniti.

Stan je hladan i prazan
i vjetar mi otvara vrata.
Želim te naći,
od tebe još imam samo *čuvaj se*.

Udišem tišinu, dugo je držim u sebi.
Prepoznajem tvoje ruke
u dodiru nekog drugog muškarca.

Ponekad čini se sve je u redu,
i kao da više ne osjećam ništa,
ne trebam te sve do zalaska sunca.

(Denis & Denis)

Luko Paljetak

ŠALOM SARA

Šalom Sara, Šalom sretna,
dobro došla svuda si ti –
tvoja je kosa šuma cvjetna
u kojoj mladi mjesec spi.

Usne su ti poput nara,
vitko žito tvoj je struk –
tvoje su pjesme, o, Šalom Sara,
u mom srcu najljepši zvuk.

O, Sara Šalom, Šalom, Šalom,
tvoje je ime najljepši stih –
o, Šalom radost u meni stvara,
to ime ljepše je od svih.

O, Sara Šalom, Šalom, Šalom,
dobro si došla, Sara Šalom,
zbog tebe moje srce se para
i ja sam zbog tebe lud.

Šalom Saru tražim, gubim,
za njom lutam, moja je sva –
u svakoj ženi ja je ljubim,
sve žene u njoj ljubim ja.

(Ibrica Jusić)

ŠTO NE ZNAM GDE SI SAD

Svu noć čekam te
i tražim kroz snove,
ti ne čuješ glas
i pesmu što te zove.

Ne, nije me strah
kad ostanem sama,
uvek ostaviš trag
što lebdi među nama.

Niz moje prozore kiše
svu noć kô reke plove,
a svaki jastuk na krevetu mom
u pomoć zove.

Što ne znam gde si sad,
da odem na tren i utolim glad –
što nemam neku moć
da zagliš me još ovu noć.

(Zana)

Marina Tucaković

ŠTO TO BJEŠE LJUBAV

Gdje li si se do sad skrivala,
znam, negdje si uživala.
Kad god došla – dobro došla mi,
jer jedno za drugo mi smo stvoreni.

Ja odavno nikog ne ljubim,
i spreman sam sve da izgubim.
Kad god došla – dobro došla mi,
jer jedno za drugo mi smo stvoreni.

Podseti me što to bješe ljubav
i bar na tren biti zaljubljen.
Što to bješe, što to bješe ljubav
i bar na tren biti zaljubljen.

(Oliver Dragojević)

Literatura

- [1] Dragoslav Andrić, *Stereo stihovi*,
NARODNA KNJIGA, Beograd, 1983.
- [2] Aco Dogandžić, *Sto nezaboravnih melodija*,
ŠTAMPARIJA „DIMITRIJE TUČOVIĆ“, Užice, 1988.
- [3] Nikola Đurđević, Dragan Božović, *Ljubav u rock'n rollu – Ostani dubre do kraja*, HANDSOME PUBLISHERS BOOKSHOP STORYTELLER i
ATRIUM, Niš, 2002.
- [4] Petar Janjatović, *Pesme bratstva i detinjstva*,
NOVA, Beograd, 1993.
- [5] Petar Janjatović, *Ilustrovana ex Yu rock enciklopedija 1960–2000*,
AUTORSKO IZDANJE, Novi Sad, 2001. (dopunjeno izdanje)
- [6] Radoman Kanjevac, *Reči za pevanje*,
SKC, Beograd, 1995.
- [7] Flavio Rigonat, *Dečak iz vode / Milan Mladenović*,
L.O.M, Beograd, 2001. (4, dopunjeno izdanje)
- [8] Dušan Savković, *Priča o Zdravku Čoliću „Putujući zemljotres“*,
JUGOŠTAMPA, Beograd, 1978.

Izvori sa Interneta

- [1] <http://arhiva.glas-javnosti.co.yu/arhiva/2000/06/11/srpski/100061003.shtm>
- [2] <http://fly.cc.fer.hr/chords/>
- [3] <http://www.balkanmedia.com>
- [4] <http://www.bosnia.ba/muzika/exYUsingles/>
- [5] <http://www.crvenajabuka.net/jabuka.html>
- [6] <http://www.everblue.net>
- [7] <http://www.geocities.com/Colosseum/Slope/5058/tekstovi.html>
- [8] http://www.geocities.com/dr_om/
- [9] http://www.geocities.com/ponjer_energy/poezija.html
- [10] <http://www.geocities.com/SunsetStrip/Backstage/8250/>
- [11] <http://www.ivanmi.dzaba.com/tekstovi%20%20pjesama/>
- [12] <http://www.komuna.com/muzika/>
- [13] <http://www.mjuzza.com/tekstovi/>
- [14] http://www.mp3music.co.yu/karaoke_zabavna.htm
- [15] <http://www.muzickicentar.co.yu/tab/>
- [16] <http://www.nostalgija.com/muzika/>
- [17] <http://www.oaza.co.yu/muzika/>
- [18] <http://www.rborst.de/escbase/laender/djug.htm>
- [19] <http://www.rborst.de/escbase/statist/idxtext.htm>
- [20] <http://www.rtvbih.ba/eurosong/>
- [21] <http://www.sezampro.yu/sezamcafe/pesma/>
- [22] http://www.splitski-festival.com/arhiva/OdPOSka_doProkurativa/
- [23] <http://www.svastara.com>
- [24] <http://www.yugorock.com/>
- [25] <http://www.yumidi.com/donjnload-txt.html>
- [26] <http://www.yurope.com/people/divljan/SestDanaJuna.htm>
- [27] <http://www.yurope.com/people/sen/The.Book.Of.Home/pesmarica/>
- [28] <http://www.yuvinil.org.yu/yumuzika/>

Reči zahvalnosti

Osmeliti se i objaviti prvu knjigu svakako nije moguće bez svakovrsne pomoći i podrške porodice, prijatelja i poznanika s jedne, a posebno znalaca i ljudi posvećenih pisanoj reči, s druge strane.

Zahvalnost dugujem najpre izdavaču – beogradskoj izdavačkoj kući *Beogradska knjiga* i njenom direktoru **Milanu Tasiću**, koji me je od nastanka ideje o ovoj knjizi do njenog izlaska iz štampe, hrabrio svojim optimizmom.

Na samom početku rada na knjizi veliku podršku pružio mi je gospodin **Miloš Jevtić**, svojim pozitivnim stavom o poslu kojeg sam se prihvatio, a zatim i uredničkim sugestijama, na čemu sam mu zahvalan.

Za njima, svakako, veliku zahvalnost dugujem gospodinu **Svetislavu Vukoviću**, pre svega zbog poverenja koje mi je ukazao prihvatanjem da bude recenzent ove knjige, a potom i zbog nesebičnog odobrenja da naslov njegove poznate pesme iskoristim za naslov ovog izbora.

Takođe sam veoma zahvalan gospodinu **Radomanu Kanjevcu**, koji je, svojim savetima, spasao ovu knjigu od sladunjavosti i sugerisao mi da hrabrije iskoristim tekstove rok muzike, kao i tekstove novijih pesama koje su se pojavile na našoj muzičkoj sceni. Takođe mi je stavio na raspolaganje svoje materijale, kao i tekstove pesama koje je on pisao, uglavnom za grupu *Galija*. Neizmerno sam mu zahvalan i na tome što mi je omogućio da dođem do nekih retkih ploča.

U završnoj fazi rada na knjizi nemerljivu pomoć savetima, ali i podacima koji su nedostajali, pružio mi je gospodin **Petar Janjatović**, novinar, kritičar i muzički urednik, autor svakako najznačajnije knjige u istoriji

jugoslovenske rok literature – *Ilustrovane ex Yu Rock enciklopedije 1960–2000.*

Veliki broj ljudi iz sveta umetnosti pružio mi je podršku, a među njima želim da pomenem **Đorđa Marjanovića, Biseru Veletanlić, Kornelija Batu Kovača, Vlastimira Nikolića, Ljubu Ninkovića, Vladu Markovića, Dejana Cukića, Zvonka Đukića, Nešu „Galiju“, Igora Starovića, Miodraga Baticu Bogdanovića i Blažu Raičevića.**

U samom radu na knjizi pomoć mi je pružilo nekoliko prijatelja. Među njima zahvalio bih se najpre **Slaviši Živkoviću**, na pomoći da se izborim sa onim delovima tekstova koji su na francuskom jeziku, koji ne poznajem, i na vremenu koje je proveo sa mnom u fonoteci Radio Beograda tokom prikupljanja materijala. Zatim, **Danijeli Živković**, koja mi je pomogla da dođem do pesama novijeg datuma. Zahvalan sam **Dragici Maslač-Tasić** koja, poredeći sadržinu knjige sa svojom kolekcijom tekstova, nije dozvolila da budu zaboravljene neke pesme. Zahvalnost dugujem i novinarima čačanskog radija „Joker“, koji su mi pomogli da dođem do nekih retkih podataka. Želim da se zahvalim i **Duletu Cimbu-reku**, koji mi je poslao svoju kolekciju tekstova, **Bubi i Mihi** koji su mi dali sve svoje ploče pre tri godine (na dva-tri dana) i koje im još nisam vratio, kao i svima ostalima koji su mi pružili podršku tokom rada na knjizi.

I, na kraju, najveću zahvalnost upućujem svojoj supruzi **Jeleni**, koja je kritičkim stavom sprečila da u knjigu uđu neki tekstovi, istina meni dragi, koji ne zadovoljavaju na početku rada postavljene kriterijume. Hvala joj i na tome što je tolerisala sate, dane i noći koje sam proveo za računarnom dok sam priređivao ovu antologiju i pripremao je za štampu.

Beograd,
februar 2003. godine

V. N.

Beleška o autoru

Vojislav Nestorović rođen je 1. januara 1968. godine u Beogradu. Po zanimanju je programer. Od 1994. godine bavi se grafičkim dizajnom i pripremom za štampu. Tehnički je uredio i pripremio za štampu preko 100 knjiga, i nekoliko časopisa. Stalni je saradnik više beogradskih izdavačkih kuća.

Živi i radi u Beogradu.

Autori stihova

Agačević, Rusmir	29	Đukić, Miomir Miki	353
Arsenijević, Duško	145, 217, 286	Đukić, Zvonko Đule	31, 43, 48, 97, 161, 280
Arslanagić, Zlatko	96, 105, 325, 369	Đurasović, Slobodan	238, 275
Bajagić, Momčilo	95, 104, 149, 283, 315, 316, 361	Đurđević, Milan	56
Balašević, Đorđe	23, 57, 113, 176, 195, 229, 250, 255, 258, 278, 293, 299, 336	Zarić, Dragan	210
Bartulica, Mišo	122	Ivčić, Tomislav	213
Beli, Filip	73, 99, 120, 174, 310, 367	Jakovljević, S.	160
Bizetić, Boris	15, 185, 194, 218, 344	Janković, Anto	116, 167
Bregović, Goran	28, 79, 85, 106, 126, 143, 231, 270, 313, 324, 334, 366	Jelić, Dragi	307, 312
Britvić, Dragutin	288	Jeftović, Petar	127
Buljubašić, Faruk Fayo	107	Juras, Krste	134
Varešanović, Hajrudin		Jusić, Đelo	274
Hari	287, 351	Kaja	33
Vasilić, Zoran	210, 386	Kanjevac, Radoman	52, 76, 146, 154, 221
Volarić, Dea	133	Kovač, Kornelije Bata	18, 90, 115, 117, 201
Vranešević, Predrag	91	Kovač, Spomenka	16
Vuica, Alka	42	Kovačević, Slobodan	60, 253, 331
Vujović, Slobodan	114, 275	Kon, M.	304
Vuković, Svetislav	108, 110, 141, 151, 186, 264, 267, 297, 363	Korać, Aleksandar	249, 290, 296, 377
Vulović, Zoran	342	Kostadinović, Slobodan	162
Glišić, Ivan	383	Kostić, Zoran Cane	50
Gotovac, Pero	191	Krajač, Ivica	64, 137, 166, 187, 241, 269
Grbić, Nikola	183	Krznarić, Željko	225
Dedić, Arsen	83, 93, 115, 138, 147, 170, 180, 197, 203, 239, 244, 254, 263, 265, 291, 323, 326, 332, 335, 360	Kurtović, Fikret	178, 268
Dervišhalidović, Edin Dino	144	Labić, N.	232
Divljan, Vladimir	314, 319	Langer, Bruno	61, 165, 252
Dijak, Vlado	349	Lesendrić, Zoran Kiki	140, 156, 357
Đorđević, Borislav Bora	49, 55, 75, 129, 262, 301, 309, 389	Limić, Marin Mišo	327
		Marić, Mišo	214, 228
		Marjanović, Đorđe	219
		Marjanović, Srđan	202
		Marković, Milan	130
		Marković, Vladimir	11
		Meštrović, M.	271

Metikoš, Karlo	64	Stanić, Ana	45, 208, 236, 245
Milislavljević, Goran	234	Stanojević, Dragomir	47
Mihajlović, Dušan Spira	295	Starović, Igor	168, 339, 352
Mladenović, Milan	50, 181, 284, 348, 373	Stefanović, Andrej	247
Mlinarec, Drago	257, 392	Stipišić, Zlatan Gibonni	49
Monteno, Kemal	22, 119, 246, 330, 343, 356	Stojadinović, B.	25
Mulahalilović, Edo	142	Stublić, Jurislav Jura	30, 77, 200, 282, 340, 370
Nećak, Aleksandar	298	Telalović, Boris	102
Nedanoski, V.	172	Tišma, Slobodan	91
Ninković, Ljubomir Ljuba	155, 364	Tolja, Davor	394
Novković, Đorđe	150	Topić, Adolf Dado	51, 86
Paljetak, Luko	387, 395	Trifunović, Duško	26
Pantović, Zvonko	204, 345	Turina, Boris	178
Perfiljeva, Maja	19, 39, 206, 322	Tutić, Zrinko	27
Petrović, Ljiljana	233, 235	Tucaković, Marina	32, 54, 317, 347, 358, 372, 393, 396, 397
Popadić, Momčilo	101, 163, 226, 374	Urošević, Dragan	204, 345
Popov, Vesna	112	Fazlić, Zlatan	34
Popović, Igor	276	Fiamengo, Jakša	118
Popović, Mladen	36	Furlan, Mira	319
Radović, Dušan	199	Hadrović, Rešad	103
Radonjić, Miodrag	21	Hasanefendić, Huscin	128, 157, 205, 328, 350, 390
Radulović, Nenad	40, 47, 385	Hafizović, Alija	215
Raičević, Blažo	102	Houra, Jasenko	190, 207, 379
Rizvanbegović, Zijo	37	Cvikić, Stevo	94
Rundek, Darko	88, 381	Cukić, Dejan	136, 224
Runjić, Zdenko	13, 17, 41, 209, 222, 292	Čukić, Milan	376
Sabol, Željko	62, 124, 261, 302, 320	Čuturilo, Nikola	82, 131
Slabinac, Krunoslav Kića	98, 273	Šobić, Miladin	189
Slavković, Svetlana	354	Štulić, Branimir Džoni	12, 38, 46, 81, 152, 158, 212, 248, 272, 375
Spirkovski, Vladimir	92		

Sadržaj

Kad stihovi napuste note (<i>Svetislav Vuković</i>).....	5
Predgovor (<i>Vojislav Nestorović</i>).....	7
A GDE SMO MI (<i>Vladimir Marković</i>).....	11
AKO ZNAŠ BILO ŠTO (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	12
AKO IZGUBIM TEBE (<i>Zdenko Runjić</i>).....	13
AKO JEDNOM VIDIŠ MARIJU (<i>Boris Bizetić</i>).....	15
AKO ODLAZIŠ (<i>Spomenka Kovač</i>).....	16
ANĐELA (<i>Zdenko Runjić</i>).....	17
APRIL U BEOGRADU (<i>Kornelije Kovač</i>).....	18
BALADA (<i>Maja Perfiljeva</i>).....	19
BALERINA (<i>Miodrag Radonjić</i>).....	21
BACILA JE SVE NIZ RIJEKU (<i>Kemal Monteno</i>).....	22
BEZDAN (<i>Dorđe Balašević</i>).....	23
BILA JE TAKO LIJEPA (<i>B. Stojadinović</i>).....	25
BILO MI JE LIJEPO S TOBOM (<i>Duško Trifunović</i>).....	26
BILO MI JE PRVI PUT (<i>Zrinko Tutić</i>).....	27
BLUES ZA MOJU BIVŠU DRAGU (<i>Goran Bregović</i>).....	28
BOBANE (<i>Rusmir Agačević</i>).....	29
BOJE SU U NAMA (<i>Jurislav Jura Stublić</i>).....	30
BROD OD PAPIRA (<i>Zvonko Đukić – Đule</i>).....	31
VEJTE SNEGOVI (<i>Marina Tucaković</i>).....	32
VIŠE TE NEMA (<i>Kaja</i>).....	33
VJETAR (<i>Zlatan Fazlić</i>).....	34
VOLI ME JOŠ OVU NOĆ (<i>Mladen Popović</i>).....	36
VOLIM TE JOŠ (<i>Zijo Rizvanbegović</i>).....	37
VOLIM TE KAD PRIČAŠ (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	38
VOLJELA JE SJAJ U TRAVI (<i>Maja Perfiljeva</i>).....	39
VRATI SE (<i>Nenad Radulović</i>).....	40
VRBE (<i>Zdenko Runjić</i>).....	41
GDJE DUNAV LJUBI NEBO (<i>Alka Vuica</i>).....	42
GLAS (<i>Zvonko Đukić – Đule</i>).....	43
GRAD (<i>Ana Stanić</i>).....	45
GRACIJA (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	46
GRUDI MOJE BALKANSKE (<i>Nenad Radulović i Dragomir Stanojević</i>).....	47

GUBIŠ ME (<i>Zvonko Đukić – Đule</i>)	48
DAJ, NE PITAJ (<i>Borislav Bora Đorđević i Zlatan Stipišić</i>)	49
DALEKO OD OČIJU, DALEKO OD SRCA (<i>Milan Mladenović i Zoran Kostić – Cane</i>)	50
DA LI ZNAŠ DA TE VOLIM (<i>Adolf Dado Topić</i>).....	51
DA LI SI SPAVALA (<i>Radoman Kanjevac</i>)	52
DA LI ČUJEŠ, DA LI OSEĆAŠ (<i>Marina Tucaković</i>)	54
DVA DINARA, DRUŽE (<i>Borislav Bora Đorđević</i>).....	55
DVOJE (<i>Milan Đurđević</i>)	56
D-mol (<i>Đorđe Balašević</i>)	57
DENIS (<i>Oktobar 1864</i>).....	59
DENNY (<i>Slobodan Kovačević</i>).....	60
DJEVOJKA BROJ 8 (<i>Bruno Langer</i>).....	61
DJEVOJKA ZA JEDAN DAN (<i>Željko Sabol</i>)	62
DNEVNIK JEDNE LJUBAVI (<i>Karlo Metikoš i Ivica Krajač</i>)	64
O JEDNOJ MLADOSTI.....	64
SRELA SAM SE S NJIM.....	65
SREĆA	65
PO PRVI PUT	66
PLAČEM.....	67
JEDNA KRATKA VIJEST.....	68
LEŽAJ OD SUZA	69
NE PREPOZNAJEM GA	69
VJERUJEM TI SVE	70
KAO STRANAC	71
DOBRO VEČE, MOJ ŽIVOTE (<i>Filip Beli</i>)	73
DOBRO JUTRO (<i>Borislav Bora Đorđević</i>)	75
DODIRNI ME (<i>Radoman Kanjevac</i>)	76
DOĆI ĆU TI U SNOVIMA (<i>Jurislav Jura Stublić</i>)	77
DOŠAO SAM DA TI KAŽEM DA ODLAZIM (<i>Goran Bregović</i>).....	79
DUBOKO U TEBI (<i>Branimir Džoni Štulić</i>)	81
DUNAVOM ŠIBAJU VETROVI (<i>Nikola Čuturilo</i>)	82
DUŠO MOJA (<i>Arsen Dedić</i>)	83
EVO, ZAKLEĆU SE (<i>Goran Bregović</i>).....	85
ELIZABET (<i>Adolf Dado Topić</i>).....	86
ENA (<i>Darko Rundek</i>)	88

ETIDA (<i>Kornelije Kovač</i>).....	90
ZABORAVLJENA DRAGA (<i>Predrag Vranešević i Slobodan Tišma</i>)	91
ZAGRLI (<i>Vladimir Spirkovski</i>)	92
ZAGRLI ME (<i>Arsen Dedić</i>)	93
ZA DOBRA STARA VREMENA (<i>Stevo Cvikić</i>)	94
ZAŽMURI (<i>Momčilo Bajagić</i>).....	95
ZA SVE OVE GODINE (<i>Zlatko Arslanagić</i>)	96
ZAUVEK (<i>Zvonko Đukić – Đule</i>).....	97
ZBOG JEDNE DIVNE CRNE ŽENE (<i>Krunoslav Kića Slabinac</i>).....	98
ZBOGOM, KRISTINA (<i>Filip Beli</i>).....	99
ZBOGOM OSTAJ, LJUBAVI (<i>Momčilo Popadić</i>).....	101
ZLATNA JABUKA (<i>Blažo Raičević i Boris Telalović</i>)	102
ZNAM SVE O TEBI (<i>Rešad Hadrović</i>)	103
IZA NAS (<i>Momčilo Bajagić</i>)	104
IMA NEŠTO OD SRCA DO SRCA (<i>Zlatko Arslanagić</i>).....	105
IPAK POŽELIM NEKO PISMO (<i>Goran Bregović</i>).....	106
JA NEMAM SNAGE DA TE NE VOLIM (<i>Faruk Buljubašić – Fayo</i>).....	107
JA TE VOLIM (<i>Svetislav Vuković</i>).....	108
JA TO ZNAM (<i>Svetislav Vuković</i>).....	110
JA ČINIM SVE (<i>Vesna Popov</i>).....	112
JEDAN SAŠA IZ VOZA (<i>Đorđe Balašević</i>)	113
JEDAN STIH (<i>Slobodan Vujović</i>)	114
JEDINA (<i>Kornelije Kovač i Arsen Dedić</i>)	115
JEDINA MOJA (<i>Anto Janković</i>).....	116
JEDNA ZIMA SA KRISTINOM (<i>Kornelije Kovač</i>).....	117
JEDNE NOĆI, JEDNE ZIME (<i>Jakša Fiamengo</i>)	118
JEDNE NOĆI U DECEMBRU (<i>Kemal Monteno</i>)	119
JEDNOM, KAD SE ZALJUBIŠ (<i>Filip Beli</i>)	120
JELENA (<i>Mišo Bartulica</i>).....	122
JELENA JE BILA LJEPAA (<i>Željko Sabol</i>)	124
JER, KAD OSTARIŠ (<i>Goran Bregović</i>)	126
JESEN JE (<i>Petar Jestović</i>)	127
JESEN U MENI (<i>Husein Hasaneffendić</i>)	128
JOŠ JEDAN ŠUGAV DAN (<i>Borislav Bora Đorđević</i>)	129
JOŠ MALO (<i>Milan Marković</i>).....	130

JOŠ SAMO OVU NOĆ MI DAJ (<i>Nikola Čuturilo</i>).....	131
JOŠ TE VOLIM (<i>Dea Volarić</i>)	133
JUBI SAM VAŠU 'ČER (<i>Krste Juras</i>)	134
JULIJA (<i>Dejan Cukić</i>)	136
JUTRO ĆE PROMIJENITI SVE (<i>Ivica Krajač</i>).....	137
JUĆE JOŠ (<i>Arsen Dedić</i>).....	138
KADA SANJAMO (<i>Zoran Kiki Lesendrić</i>).....	140
KAD BIH ZNAO DA JE SAMA (<i>Svetislav Vuković</i>).....	141
KAD DOĐE OKTOBAR (<i>Edo Mulahalilović</i>).....	142
KAD ZABORAVIŠ JULI (<i>Goran Bregović</i>).....	143
KAD ZAMIRIŠU JORGOVANI (<i>Edin Dino Dervišhalidović</i>).....	144
KAD LJUBAV IZDA (<i>Duško Arsenijević</i>).....	145
KAD ME POGLEDAŠ (<i>Radoman Kanjevac</i>).....	146
KAD SAM TE VIDIO (<i>Arsen Dedić</i>).....	147
KAD HODAŠ (<i>Momčilo Bajagić</i>).....	149
KAŽU MI DA JOŠ SI UVEK SAMA (<i>Đorđe Novković</i>).....	150
KAKO TI JE IME, DEVOJČICE (<i>Svetislav Vuković</i>).....	151
KAO I JUČER (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	152
KAO I OBIČNO (<i>Radoman Kanjevac</i>).....	154
KAO JA I KAO TI (<i>Ljubomir Ljuba Ninković</i>).....	155
KAO PTICA NA MOM DLANU (<i>Zoran Kiki Lesendrić</i>).....	156
KAO TI (<i>Husein Hasanefendić</i>).....	157
KAO TI I JA (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	158
CARTE BLANCHE (<i>Oktobar 1864</i>).....	159
KESTENI (<i>S. Jakovljević</i>).....	160
KLATNO (<i>Zvonko Đukić – Đule</i>).....	161
KOTOR (<i>Slobodan Kostadinović</i>).....	162
KOŠULJA PLAVA (<i>Momčilo Popadić</i>).....	163
KRALJICA CIGANA (<i>Bruno Langer</i>).....	165
KRATAK JE SVAKI TREN (<i>Ivica Krajač</i>).....	166
KRIVO JE MORE (<i>Anto Janković</i>).....	167
KRISTINA (<i>Igor Starović</i>).....	168
KUĆA PORED MORA (<i>Arsen Dedić</i>).....	170
LA BOHEME (<i>V. Nedanoski</i>).....	172
LAKU NOĆ, DRAGI, LAKU NOĆ, DRAGA (<i>Filip Beli</i>).....	174

LEPA PROTINA KĆI (<i>Đorđe Balašević</i>)	176
LILE SU KIŠE NA ŽUTI LIST I STARI GRAD (<i>Fikret Kurtović i Boris Turina</i>)	178
LOŠE VINO (<i>Arsen Dedić</i>)	180
LJUBAV (<i>Milan Mladenović</i>)	181
LJUBAV (<i>Nikola Grbić</i>)	183
LJUBAVI MLADOSTI MOJE (<i>Boris Bizetić</i>)	185
LJUBAV JE SAMO REČ (<i>Svetislav Vuković</i>)	186
MAGLA (<i>Ivica Krajač</i>)	187
MARIJA (<i>Miladin Šobić</i>)	189
MARINA (<i>Jasenko Houra</i>)	190
MAČKA (<i>Pero Gotovac</i>)	191
MENE SI VOLELA (<i>Boris Bizetić</i>)	194
MENUET (<i>Đorđe Balašević</i>)	195
MILENA (<i>Arsen Dedić</i>)	197
MILO MOJE (<i>Dušan Radović</i>)	199
MI NISMO SAMI (<i>Jurislav Jura Stublić</i>)	200
MISLI O TEBI (<i>Kornelije Kovač</i>)	201
MI SMO JEDNO DRUGOM GOVORILI VI (<i>Srđan Marjanović</i>)	202
MODERATO CANTABILE (<i>Arsen Dedić</i>)	203
MOŽDA NEBO ZNA (<i>Dragan Urošević i Zvonko Pantović</i>)	204
MOJA JE PJESMA LAGANA (<i>Husein Hasaneffendić</i>)	205
MOJA HANA (<i>Maja Perfiljeva</i>)	206
MOJ BIJELI LABUDE (<i>Jasenko Houra</i>)	207
MOLILA SAM ANĐELE (<i>Ana Stanić</i>)	208
MOLITVA ZA MAGDALENU (<i>Zdenko Runjić</i>)	209
MONSUNSKI VETROVI (<i>Zoran Vasilić i Dragan Zarić</i>)	210
NAĐI ME (<i>Oktobar 1864</i>)	211
NAIZGLED LIJEPA (<i>Branimir Džoni Štulić</i>)	212
NAJLJEPŠA SI (<i>Tomislav Ivčić</i>)	213
NA KRAJU GRADA (<i>Mišo Marić</i>)	214
NAPIŠI JEDNU LJUBAVNU (<i>Alija Hafizović</i>)	215
NA RASKRŠĆU (<i>Duško Arsenijević</i>)	217
NARCISI PLAČU, LJUBAVI (<i>Boris Bizetić</i>)	218
NATALI (<i>Đorđe Marjanović</i>)	219

NA TVOJIM USNAMA (<i>Radoman Kanjevac</i>).....	221
NAŠOJ LJUBAVI JE KRAJ (<i>Zdenko Runjić</i>).....	222
NEBO JEDINO ZNA (<i>Dejan Cukić</i>).....	224
NE BUDI ME NOĆAS (<i>Željko Krznarić</i>).....	225
NEVENI ŽUTI, ŽUTI (<i>Momčilo Popadić</i>).....	226
NEVJERNA ŽENA (<i>Mišo Marić</i>).....	228
NE VOLIM JANUAR (<i>Đorđe Balašević</i>).....	229
NE GLEDAJ ME TAKO I NE LJUBI ME VIŠE (<i>Goran Bregović</i>).....	231
NEDOSTAJEŠ MI TI (<i>N. Labić</i>).....	232
NE IGRAJ SE, VETRE (<i>Ljiljana Petrović</i>).....	233
NEKO TE IMA (<i>Goran Milisavljević</i>).....	234
NEKA TO NE BUDE U PROLEĆE (<i>Ljiljana Petrović</i>).....	235
NEMA NAS VIŠE NA KARTI LJUBAVI (<i>Ana Stanić</i>).....	236
NE MOGU SKRITI SVOJU BOL (<i>Slobodan Đurasović</i>).....	238
NEMOJ POĆI SAD (<i>Jacljues Brel / Arsen Dedić</i>).....	239
NEMOJ POĆI SAD (<i>Jacljues Brel / Ivica Krajač</i>).....	241
NE PLAČI (<i>Arsen Dedić</i>).....	244
NI VERU, NI LJUBAV (<i>Ana Stanić</i>).....	245
NIJE HTJELA (<i>Kemal Monteno</i>).....	246
NOĆAS MI SE PIJESMA PIŠE (<i>Andrej Stefanović</i>).....	247
OBRATI PAŽNJU NA POSLEDNJU STVAR (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	248
OBRISI SUZE, DRAGA (<i>Aleksandar Korać</i>).....	249
OLIVERA (<i>Đorđe Balašević</i>).....	250
OLUJNI MORNAR (<i>Bruno Langer</i>).....	252
ON JE MOJ BOL (<i>Slobodan Kovačević</i>).....	253
ON ME VOLI NA SVOJ NAČIN (<i>Arsen Dedić</i>).....	254
OPROSTI MI, KATRIN (<i>Đorđe Balašević</i>).....	255
OSMIJEH (<i>Drago Mlinarec</i>).....	257
OSTAJE MI TO ŠTO SE VOLIMO (<i>Đorđe Balašević</i>).....	258
OSTALA SI UVIJEK ISTA (<i>Željko Sabol</i>).....	261
OSTANI ĐUBRE DO KRAJA (<i>Borislav Bora Đorđević</i>).....	262
OTKAKO TE NE VOLIM (<i>Arsen Dedić</i>).....	263
OČI DRAGE ŽENE (<i>Svetislav Vuković</i>).....	264
PAMTIM SAMO SRETNE DANE (<i>Arsen Dedić</i>).....	265
PAHULJICE MOJA (<i>Svetislav Vuković</i>).....	267

PISMO PRIJATELJU (<i>Fikret Kurtović</i>).....	268
PJESMA ZALJUBLJENIKA (<i>Ivica Krajač</i>).....	269
PJESMA ZA MALU PTICU (<i>Goran Bregović</i>).....	270
PLAVE OČI (<i>M. Meštrović</i>).....	271
PLAVI GOLUB (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	272
PLAVUŠA (<i>Krunoslav Kića Slabinac</i>).....	273
POVRATAK (<i>Đelo Jusić</i>).....	274
POZDRAVI SONJU (<i>Slobodan Vujović i Slobodan Đurasović</i>).....	275
POZOVI ME (<i>Igor Popović</i>).....	276
POLUUSPAVANKA (<i>Đorđe Balašević</i>).....	278
POLJE SNOVA (<i>Zvonko Đukić – Đule</i>).....	280
POLJUBAC (<i>Jurislav Jura Stublić</i>).....	282
POLJUBI ME (<i>Momčilo Bajagić</i>).....	283
PORED MENE (<i>Milan Mladenović</i>).....	284
POSLEDNJA (<i>Duško Arsenijević</i>).....	286
POSLJE NAS (<i>Hajrudin Hari Varešanović</i>).....	287
POTRAŽI ME U PREDGRADU (<i>Dragutin Britvić</i>).....	288
POČNIMO LJUBAV ISPOČETKA (<i>Aleksandar Korać</i>).....	290
PRAVA STVAR (<i>Arsen Dedić</i>).....	291
PRVA LJUBAV (<i>Zdenko Runjić</i>).....	292
PRVI JANUAR (<i>Đorđe Balašević</i>).....	293
PRVI SNEG (<i>Dušan Mihajlović – Spira</i>).....	295
PREDAJ SE, SRCE (<i>Aleksandar Korać</i>).....	296
PRIČAJ MI O LJUBAVI (<i>Svetislav Vuković</i>).....	297
PRIČA O IZGUBLJENOJ LJUBAVI (<i>Aleksandar Nećak</i>).....	298
PROVINCIJALKA (<i>Đorđe Balašević</i>).....	299
PROKLETO SAM (<i>Borislav Bora Đorđević</i>).....	301
PROLJEĆE BEZ TEBE (<i>Željko Sabol</i>).....	302
PUČINA (<i>M. Kon</i>).....	304
RATNE IGRE (<i>Kerber</i>).....	306
REKA (<i>Dragi Jelić</i>).....	307
REKLA JE (<i>Borislav Bora Đorđević</i>).....	309
REČI LJUBAVI (<i>Filip Beli</i>).....	310
RUŽA VETROVA (<i>Dragi Jelić</i>).....	312
RUŽICA SI BILA (<i>Goran Bregović</i>).....	313

RUSIJA (<i>Vladimir Divljan</i>).....	314
RUSKI VOZ (<i>Momčilo Bajagić</i>).....	315
SA DRUGE STRANE JASTUKA (<i>Momčilo Bajagić</i>)	316
SAMA SAM (<i>Marina Tucaković</i>)	317
SAMO ME GLEDAJ I BUDI TU (<i>Vladimir Divljan i Mira Furlan</i>)	319
SAMO SIMPATIJA (<i>Željko Sabol</i>)	320
SANJAM (<i>Maja Perfiljeva</i>).....	322
SANJAM TE (<i>Arsen Dedić</i>).....	323
SANJAO SAM NOČAS DA TE NEMAM (<i>Goran Bregović</i>)	324
SA TVOJIH USANA (<i>Zlatko Arslanagić</i>)	325
SVE BILO JE MUZIKA (<i>Arsen Dedić</i>)	326
SVE JE NEOBIČNO AKO TE VOLIM (<i>Marin Mišo Limić</i>)	327
SVE JOŠ MIRIŠE NA NJU (<i>Husein Hasaneferić</i>)	328
SVE OVE GODINE (<i>Kemal Monteno</i>).....	330
SVE SMO MOGLI MI (<i>Slobodan Kovačević</i>).....	331
SVE TE VODILO K MENI (<i>Arsen Dedić</i>)	332
SVE ĆE TO, O MILA MOJA, PREKRITI RUZMARIN, SNJEGOVI I ŠAŠ (<i>Goran Bregović</i>).....	334
SVE ŠTO ZNAŠ O MENI (<i>Arsen Dedić</i>).....	335
SVIRAJTE MI JESEN STIŽE, DUNJO MOJA (<i>Đorđe Balašević</i>)	336
SVRATI PONEKAD (<i>Igor Starović</i>)	339
SIGNALI U NOĆI (<i>Jurislav Jura Stublić</i>).....	340
SIDI DO REKE (<i>Zoran Vulović</i>)	342
SINOĆ NISI BILA TU (<i>Kemal Monteno</i>)	343
S KIM SI SADA KAD JE TUŽNO VREME (<i>Boris Bizetić</i>)	344
S KIM ČEKAŠ DAN (<i>Dragan Urošević i Zvonko Pantović</i>)	345
SMEJEM SE, A PLAKAO BIH (<i>Marina Tucaković</i>).....	347
SRCE (<i>Milan Mladenović</i>)	348
STANICA PODLUGOVI (<i>Vlado Dijak</i>)	349
STRANICA DNEVNIKA (<i>Husein Hasaneferić</i>).....	350
STRAH ME DA TE VOLIM (<i>Hajrudin Hari Varešanović</i>)	351
SUZE KRIJEM, SAME TEKU (<i>Igor Starović</i>).....	352
SUNČANA STRANA ULICE (<i>Miomir Miki Đukić</i>).....	353
TAJNA (<i>Svetlana Slavković</i>).....	354
TAJNA ŽENA (<i>Kemal Monteno</i>).....	356

TAJNA JE U TEBI SKRIVENA (<i>Zoran Kiki Lesendrić</i>).....	357
TAKO MI SVEGA (<i>Marina Tucaković</i>).....	358
TVOJE NJEŽNE GODINE (<i>Arsen Dedić</i>).....	360
TVOJE OČI (<i>Momčilo Bajagić</i>).....	361
TEBE SAM IZGUBILA (<i>Svetislav Vuković</i>).....	363
TEMA CLASSICA (<i>Ljubomir Ljuba Ninković</i>).....	364
TE NOĆI KAD UMREM, KADA ODEM, KAD ME NE BUDE (<i>Goran Bregović</i>)..	366
TI (<i>Filip Beli</i>).....	367
TI ZNAŠ (<i>Zlatko Arslanagić</i>).....	369
TI ZRAČIŠ ZRAKE KROZ ZRAK (<i>Jurislav Jura Stublić</i>).....	370
TI SAMO BUDI DOVOLJNO DALEKO (<i>Marina Tucaković</i>).....	372
TI SI SAV MOJ BOL (<i>Milan Mladenović</i>).....	373
TONKA (<i>Momčilo Popadić</i>).....	374
TOPLE USNE ŽENE (<i>Branimir Džoni Štulić</i>).....	375
TRAŽI MENE (<i>Milan Čukić</i>).....	376
TRISTADESET POLJUBACA (<i>Aleksandar Korać</i>).....	377
TU NOĆ, KAD SI SE UDAVALA (<i>Jasenko Houra</i>).....	379
UZALUD PITAŠ (<i>Darko Rundek</i>).....	381
ULICA JORGOVANA (<i>Ivan Glišić</i>).....	383
UMIRU JELENI (<i>Nenad Radulović</i>).....	385
UNA (<i>Zoran Vasilić</i>).....	386
U SVAKOM SLUČAJU TE VOLIM (<i>Luko Paljetak</i>).....	387
USPAVANKA (<i>Borislav Bora Đorđević</i>).....	389
HVALA TI (<i>Husein Hasaneferdović</i>).....	390
CESTA (<i>Drago Mlinarec</i>).....	392
ČAMAC NA VODI (<i>Marina Tucaković</i>).....	393
ČUVAJ SE (<i>Davor Tolja</i>).....	394
ŠALOM SARA (<i>Luko Paljetak</i>).....	395
ŠTO NE ZNAM GDE SI SAD (<i>Marina Tucaković</i>).....	396
ŠTO TO BJEŠE LJUBAV (<i>Marina Tucaković</i>).....	397
Literatura.....	398
Izvori sa Interneta.....	399
Reči zahvalnosti.....	400
Beleška o autoru.....	402
Autori stihova.....	403

VOJSLAV NESTORVIĆ
LJUBAV JE SAMO REČ

*Izbor ljubavne poezije
jugoslovenske zabavne i rok muzike*

Izdavač

Beogradska knjiga

*

Za izdavača
Dragica Maslač-Tasić

*

Štampa
MV grafika, Beograd

*

Tiraž
1000 primeraka

*

Beograd
2003

Plasman
Beogradska knjiga
Bačvanska 21/II
419-945

ISBN 86-7590-033-3

© Beogradska knjiga 2003.

CIP Каталогизacija u publikaciji
Nародна библиотека Србије, Београд

821.163.4-146.2 (082.2)

LjUBAV je samo reč : izbor ljubavne poezije jugoslovenske zabavne i rok muzike / [priredio] Vojislav Nestorović. – Beograd: Beogradska knjiga, 2003 (Beograd : MV grafika). – 416 str.; 21 cm

Tiraž 1 000. – Str. 5–6: Kad stihovi napuste note / Svetislav Vuković. – Str. 7–8: Predgovor / V. [Vojislav] N. [Nestorović]. – Beleška o autoru: str. 402. – Bibliografija: str. 398–399. – Registar.

ISBN 86-7590-033-3

1. Nestorović, Vojislav

COBISS.SR-ID 104414476